

Учителя Петър Дънов

**МЛАДИЯТ,
ВЪЗРАСТНИЯТ,
СТАРИЯТ**

УТРИННИ СЛОВА

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

МЛАДИЯТ,
ВЪЗРАСТНИЯТ,
СТАРИЯТ

ГОДИНА III

Том II

(1934)

Издателство «Бяло Братство»
София 1996

Петър Дънов, Младият, възрастният, старият.
Издателство “Бяло Братство”, София, 1996 г.
Утринни слова. Година III, том II, беседи 21-48,
(11.02.1934–16.09.1934) (неиздавани)

Стенографирани: Паша Теодорова (1888-1972)
Савка Керемедчиева (1901-1945)
Елена Андреева (1899-1990)

Стенограмите дешифрирала: Елена Андреева

Компютърен набор: Веселина Маркова

Коректор: Мая Иванова

Предпечатна подготовка: Матей Тошков

Формат 16/70x100, коли 16

© Издателство «Бяло Братство»

ISBN 954-8091-51-8, първо издание

МЛАДИЯТ, ВЪЗРАСТНИЯТ, СТАРИЯТ

5 глава от Лука.

Прочетете 115 страница от “Пътя на ученика”.

Препятствията между старото и новото седят в меховете. Старото може да се вмести в един стар мях. Новото като го турите в един стар мях, мехът не може да издържи. Следователно за новото вино се изисква нов мях, според тогавашния обичай, за да може да издържи новото вино, когато то ферментира.

И всяко едно ново учение, което влиза в света, не може да се побере в старите форми. Затова и малките деца, когато растат, правят им нови дрехи. Детето не може вече да се събере в старите си дрехи. Вие не можете да вземете едно възрастно дете и да го турите в старите дрехи от петата му година. Нови трябва да му ушите. Казвате: Тези дрешки много му приличаха, но нови трябва. Някои хора много се омъчняват от новото, понеже новото като дойде, трябва да направят преобразования, трябва да му намерят място. Новото като дойде, то дава друг тон. Защо има свада между свекървите и снахите? Първата е старото, а снахата е новото. Винаги свекървата не е доволна от снахата. Тя казва: Тази снаха откак дойде, разбърка ни дома. – Естествено, трябва да се разбърка този дом. Ще вземете духовната страна. Силата на човека на земята седи в онова разположение да учи. То е едно здравословно състояние. Някой не иска да учи, не иска да работи, не иска да мисли. Той иска да мисли за обикновени работи, но то не е мисъл. Стане сутрин, мисли какво да яде, утре стане, пак същото – еднообразна храна. Какво ще ядеш? Или прясна пита, или точено, или мекици. Ден,

два, три, станеш сутрин, мислиш какво ще ядеш. Тази е еднообразна работа, тъй че след 20 години вече ще се специализираш. Както един учител, който 20 години е преподавал в гимназията, знае математиката наизуст. За учениците е добре, но за учителя не е добре. Щом почне материалът да се повтаря, учениците ще печелят, но учителите нищо не печелят.

Старите християни сега губят, понеже почнаха да преповтарят с новите. Новите има защо да вървят в пътя на старите. Има известни пътища общи за всички, но методите, начините, по които човек трябва да влезе при Бога, не са едни и същи. После, различни са разбиранията на хората за Бога. Ако се направи една анкета – в Америка често правят такива анкети – ще разберете колко различия има. Някой път някои хора не изказват лични становища, но чели опитността на някого и казват: Аз така и така мисля. Но излагат една чужда опитност. Някой път се преплитат чужди мисли, чужда опитност. Не е лоша тази опитност, но опитността на един не е опитността на друг. Той може да я използва донякъде само. Ще се стремите да имате една ваша собствена опитност, която е важна за самите вас. Аз говоря за опитността като един непрекъснат процес – да имаш една опитност, втора, трета, четвърта. Но всички те ще съставляват едно цяло и ще внасят известна светлина в развоя. С живота е същото. Има живот на децата, има живот на младите, живот на възрастните и живот на старите. Това разпределение може да сложите така: има философия на младите, на възрастните и на старите. Философията на младите се стреми към философията на възрастните, а философията на възрастните се стреми към тази на старите, които са най-високите върхове. Младият живот се стреми към възрастния, възрастният живот се стреми към стария, а старият – към Бога. Умирането, то е едно ликвидиране, освобождаване от всичко ненужно. И ще се върнем пак с една придобивка. То е Божественият живот. Старият трябва да умре, да се откаже от старото и с онова, което е събрал, да се върне в онзи живот, който осмисля всичко – Божественият живот. То-

ва е смисълът. Някой ще каже: Какво е Божественият живот? – Като идеш, ще го видиш. На детето никога не можеш да разправяш какъв ще бъде животът на възрастния. Детето, като дойде в тази фаза, ще те разбере. И на един възрастен не можеш да разправяш какъв е животът на стария. Като дойде до този живот ще го опита. Само старият познава живота на детето и на възрастния. Като млад казва – така мисля, като възрастен – така, като стар – така. Трите фази старият вече ги има, а младият има само двете фази, като тези на възрастния и на стария седят пред него като едно бъдеще. Старият ги е реализирал, но и старият има нещо, което не знае. Той не знае как ще умре и това го плаши. Как ще дадеш душата си на Бога? Ако душата е излязла от Бога и аз трябва да я дам, какво трябва да ме плаши това? Защо човек трябва да се плаши когато трябва да даде душата си на Бога? Може би хората имат съвсем материални понятия. Ти даваш коня си на своя приятел и се страхуваш да не би приятелят ти да не го върне. Но ако този твой приятел ще върне коня ти, какво има да се плашиш? Някой път старият се плаши и вие се плашите, да не би вашият живот и вашата философия, като влезете в голямата река на Божествения живот, да се изгубят, да изчезнат някъде. Единственото нещо, което трябва да държите в ума си всякога: Кой трябва да живее – ние или Бог? Преди нас живее Господ и след нас пак той. А ние? Туй, което е било преди нас и туй, което ще бъде след нас, то е реалното. Ние сме една преходна форма. Не се спирайте със себе си. Всеки човек така може да се спре и да се спъне с въпроса “Какво ще стане с мене?” Нищо няма да стане с тебе. Нито ще изгубите, нито ще спечелите, за какво има да се плашите? Не сте доволни пак. Най-лошото, което може да ви се случи, то е следното: нито ще спечелите, нито ще изгубите. Ама казва: Аз не искам така. – Значи при това положение не сте доволни. Право е. Човек, който мисли за великия Божи живот, нищо няма да изгуби. Не само няма да изгуби, но ще спечели. И трябва всички да се радвате, че животът така се развива и човек се мени. Ако детето не може да се освободи

от старата детинска форма, не би могло да опита живота на възрастния. И ако възрастният не може да се освободи от своята форма, не може да опита живота на стария. И ако старият не може да се освободи от старата си форма, не би опитал тази Божествена форма. А щом влезе в Божественото, то е вече изяснение на онзи пълния живот. И тогава ще разбереш какво отношение имат хората едни към други. Най-първо ще гледате да се освободите от вашия неестествен страх. Страхът от какво произтича? Страх те е да изядеш някое ядене. Не от яденето те е страх, но от последствията. Страх те е да се качиш на някой кон. Не от коня се страхуваш, но от последствията се страхуваш – дали ще върви този кон както ти искаш, или ще хукне да бяга. Вземаш пари назаем, страхуваш се, не знаеш последствията. Такава голяма е липсата, че няма да можеш да ги платиш.

Всякога нас ни е страх от известни условия и често си задаваме въпроса: Какъв ще бъде краят на живота? Ако си млад, две неща има: ще остарееш, старият ще умре. Младият ще остарее и старият ще умре. Или другояче казано: Младият ще отиде при стария, а старият ще отиде при Бога. Какво лошо има в това? Ако младият иде при стария и старият иде при Бога, той ще се върне у дома си.

В смъртта нас ни е страх от митническата станция. Туй, което носим, ще мине през митницата. Туй, което сме придобили от този свят, ще ни го вземат. Това ни безпокои. Онези митничари са строги, всичко вземат. Да не останем с празни ръце, от това се страхуваме. Не ни е страх от смъртта, а от митничарите. Разликата между праведния и грешния е, че грешникът носи много куфари, а умният, праведният носи много малко куфарче – едва някоя и друга кърпичка, някои малки пособия. И да му ги вземат, казва: И без тях мога. Праведният преди време е пренесъл богатството си, не го носи със себе си.

Мисълта, която трябва да държите, е следната: Човек трябва да расте. Младият трябва да стане възрастен, възрастният – стар и старият да отиде при Бога. Туй е само външно нахвърлено, но то е цял един красив процес.

Няма по-хубаво нещо от това, да разбере човек какво значи да идеш при Бога. То е най-красивият свят! Но само здрави крака да имаш, мазоли да нямаш и ревматизъм да нямаш, гръбнакът ти да е здрав. На земята знаем здравите крака, а в духовния свят означава добродетели да имаш. Щом нямаш добродетели – страдаш. Справедлив трябва да си. Ако не си справедлив, пак ще страдаш. Ако нямаш милостиво сърце, пак ще страдаш. Трябва да имаш един отличен ум, който мисли хубаво. Ако не мислиш правилно, ще страдаш. Трябва да имаш нещо, с което да се занимаваш. Човек трябва да бъде добър. Доброто е една радост, доброто е силата на човека, капиталът, с който в дадения случай той разполага. И ако някой път се усещате слаби, трябва да знаете в кое именно сте слаби – в доброто ли, в правдата ли, в милосърдието ли, или в своята мисъл? Човек трябва да бъде силен. Не самоуверен, но като дойде опита, да покаже, че е силен. Когато човек повярва, че носи доброто, няма по-хубаво нещо от това.

Понеже се намирате сега на земята, в живота има едно противоречие. Ние разграничаваме хората на богати и бедни, сиромаси. И богатите, и сиромасите се намират под един закон. Кой е богат? Човек, който веднъж се е оплел в една материална форма, той е в голямо ограничение. Аз считам хората за затворници. Едни са с железни букаи, други с дървени, някои със златни, други със сребърни вериги. Питам: Ти можеш ли да се радваш, че твоите вериги са златни? Ограничението си е ограничение – дрънкат. Казвам: Дрънкат, но златно дрънкат. Някой ще каже: Твоите вериги са от желязо. – От каквото и да е направено едно ограничение, то е ограничение. Трябва един ден да се почувстваш свободен. Важна е свободата. И когато се почувстваме един ден свободни, то е вече живот. Когато се снемат тези ограничения, някои от вас ще мислят, че са свободни. Ако сте станали свободни, по-хубаво от това състояние няма. Но по някой път сте свободни тъй, временно. В старото време като отиваха да проверяват букаите на затворниците, снемаха ги да ги прегледат да не би затворникът да ги е препилил. Ще му отключат букаите,

ще ги проверят и в туй време той мисли, че е свободен. Но след това пак ще му ги турят. Но един ден може да излезете от затвора и да хвърлите булаките. Аз бих препоръчал на всички ви да хвърлите булаките. Ако Петър чакаше по естествен път да му снемат булаките, какво щеше да стане? Но като дойде ангелът, бутна го и паднаха булаките. И казва му: Облечи се, за стражите не мисли! Не мисли пак да се връщаш. Излезни навън! – Този ангел като дойде при вас и ви събуди, вашето съзнание казва: Стани, облечи се, бутни веригите, излез навън. Излез, защо и за какво, не питай. Като излезнеш от затвора, иди при своите братя. Най-първо Петър при тях отиде и те му казаха да се скрие някъде. Истински е вътрешният път. Онази вътрешна свобода, която всеки от вас трябва да има. Чадата Божии трябва да бъдат свободни. Всеки един човек, който няма вериги, той е чадо Божие. Всеки, който има вериги, той е затворник. Всяко чадо Божие е извън затвора вече, ангелът е дошъл. Тъй седят нещата. И всичките вериги, които ви спъват, не е лошо, че ги носите, но все някой ден ще дойде ангелът, ще го послушате и ще излезете вън от затвора. Ще се събудите и ще започнете да работите. Тука, на земята, трябва да се свърши една работа. Всички се смуцавате. Има една работа, която трябва да свършите. А знаете ли тази работа коя е? Аз само ще ви приведа един пример. Една майка праща своето малко десетгодишно момиченце за масло. Срещат го неговите другарки, казват му: Чакай да си поиграем. Майката чака за масло, а децата си играят. То си оставило някъде шишето и някой му го задигнал. Играли, играли и като се сеща за какво го е пратила майка му, потърсило шишето – няма го. Сяда на пътя и почва да плаче. Хубаво си поиграло момиченцето, но шишето го няма. Какво трябва да направи? Едно нещо – да върне шишето, туй, за което я е пратила майка ѝ.

Мнозина от вас сте оставили вашите шишета някъде и сега се събуждате и казвате: Трябва да правим нещо, но какво? – Шишето да го занесете на майка си. Всеки един от вас си има по едно шише, да го занесе на майка си. Пос-

ледното, което може да направите. Сега това момиче какво да прави? Пари има за масло, но шишето го няма. Погрешката беше в това, че отиде да играе преждевременно. Аз не я осъждам, но то можеше да занесе шишето и тогава да поиска от майка си да иде да играе. По-напред трябваше да изпълниш своя дълг – да върнеш шишето и тогава да идеш да играеш.

И вие сега занесете шишето по-напред на майка си пълно с масло, пък тогава излезнете от къщи, че поиграйте с вашите другарки. А на ония от вас, които са изгубили шишето, не зная какъв съвет да дам. Аз само едно ще препоръчам на тези, които са изгубили шишетата – има един бакалин, който дава шишета. Ще ви дам адреса да идете да си вземете. Един бакалин зная, който е толкова щедър, че като купят от него масло, дава и шишета. Този бакалин ще уреди работите ви.

21. Утринно Неделно Слово, държано
на 11 февруари 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

НЕ ПРЕСУШАВАЙ ЖИВОТА!

Добрата молитва.
Бог е Любов.

Има основни неща, които трябва да знае ученикът и никога не трябва да ги забравя. Всичките страдания са произлезли от забравянето. Кои са тези основни неща, които сте забравили?

Не пресушавай живота, който е в тялото ти. Сега хората правят канализация, пресушават живота на тялото. Не пресушавай чувствата на сърцето си! Не пресушавай мислите на ума! Тия три неща са негативни. Какво не трябва да прави човек? Сега какво трябва да прави? Вие приличате на едно дете, което е влязло в избата и видяло как бащата вадел канелката и точел вино. Детето видяло как отваря канелката, но не обърнало внимание, че като се отвори, канелката пак се затваря. То видяло само, че бащата я отваря. Влиза, отваря канелката и чака какво ще стане. Излиза, тича, напълнила се цялата изба с вино. По едно време идва бащата и то казва: Аз отворих бъчвата и се напълни цялото мазе. Питам: Има ли право детето да постъпва така? Детето гледало бащата какво прави и то го прави. Но де е погрешката? Бащата точи в малък съд, а то видяло, че само отваря канелката. Но какво носи и какво прави точно, не видяло. Често и ние мязаме на малките деца. Отваряме канелките и напълваме мазето. Напълни се мазето, но се изпразни бъчвата. По някой път отваряме канелката на нашето тяло и изтича нашият живот. Даже туй отваряне на канелката правят и най-учените хора, даже и светиите го правят. Завърти канелката светията и забрави да я затвори. Само при един случай забравят

светиите – като ги похвалят. Светията като го похвалят скоро забравя, понеже толкова му е приятно, че като рече да слуша, забравя работата и слуша туй красивото. И по-някой път докато ни дойде на ум, че канелката е отворена, всичко изтича. Нали знаете, среща ви някой приятел, бързате на училище, много важна работа имате. Той казва: Ще ти кажа нещо, което е много важно за тебе. Вие най-първо казвате, че нямате време, че бързате, но като чуете, че е много важно нещо за вас, което ще ви каже и ще ви ползва, казвате: Ще отделя време. Като започне да разправя 5-10-15 минути, после изгубиш цял час. Светията не трябва да слуша като го хвалят. Той слуша, разбира. Като хвалят светията, той казва: Я похвалете и другите хора. Как ги хвалите вие тях? Кажете нещо похвално и за другите хора, за трети, за четвърти, за пети. Сега с какво може да се похвали един светия? Как бихте похвалили един светия? Каква ще бъде вашата встъпителна реч? Когато идете при някой светия, аз ще дойда там да слушам как и какво ще му кажете. Аз съм чувал мнозина да говорят на светии. Не е лошо да хвали човек някой светия. Много хубаво нещо е. Много хубава работа е да кажеш една хубава дума на някой светия. Но за светията е много голяма опасност. Може да изтече цялото вино от бъчвата. Изобщо знай, че най-разумните светии много са ме питали какво да правят. Аз нищо не съм им казвал какво да правят, но наблюдавам – намерили са едно изкуство как да се освободят. Светията по никоя начин не бяга, но когато усети, че ще го хвалят, бяга като заек. Ще се скрие някъде, защото не може да издържи. Та единственото нещо, като усети, че го хвалят, той се скрива някъде. Хората питат къде са се дянали светиите? Затова, когато идете някъде и не можете да намерите някой светия, ще знаете, че той се е скрил от вас. Не от лошо желание, ами ще му изтече виното на човека. Сега казвам на вас: Друга наука няма. Какво ще направите? Или, за да не вземе под внимание вашите похвали, ще си тури памук в ушите. Ще си туриш памук, но то е слабост. В духовния свят светията няма право да туря памук в ушите. Ако тури, всичкото

светийство ще изчезне. Той трябва да слуша. Да рече да си затвори очите и да не гледа – и това нищо не е. Трябва да гледа. Пък след като го похвалят, трябва и да поблагодари. Не трябва да му са затворени устата, – и да не сбърка, ако каже нещо. Та светиите засега са намерили едно средство – бягат. Бягането е за предпочитане. Ако речеш да не бягаш, ще паднеш в плен. Христос е казал: “Не търсете слава от хората”. Търсенето на слава е хубаво нещо, но не търси слава от там, отдето ще изгубиш. С какво ще те похвали един човек? За да похвалиш някого трябва да дадеш нещо от себе си. Трябва да си дал нещо, от което хората ще се ползват. Ти нищо не си дал.

Ако направим едно добро и ни се плаща за него, тогава доброто не е валидно. Има хора, които идват тук, когато вътрешно са недоволни нещо и няма кой да им каже една сладка дума. Ако мине покрай тебе един и ти даде една хапка мухлясъл хляб, мине друг и ти даде една хапка мухлясъл хляб, мине трети – каква полза ще имаш от мухлясалия хляб? И сто души да ти дадат, ти ще усетиш лошите последствия на хапките. Ако мине някой и ти остави от онзи хубавия хляб, сега опечен, то е друг въпрос. При сегашното развитие на човека, човек трябва да бъде внимателен в говоренето. Много неща може да ти се представят в една светлина, която не те ползва. Например вземете идеята за Бога. Доказваме има ли Господ, или няма. Логически доказва ли се дали има Господ, или не? Някога са доказвали това. Мислите ли, че онзи, който доказва, че има Господ, че той е свършил някаква отлична работа? Той е свършил, но знаете ли на какви хора е говорил? Само на слепите хора може да доказвате, че има слънце. На онзи човек, който има очи, каква нужда има да му доказвате, че има очи, че има слънце? Доказателството, че има слънце е друг въпрос. Може да разискваме за естеството на слънцето. Въпросът е, че има слънце. То е унижение, когато дойде някой и иска да ми докаже има ли слънце. Аз за слънцето да питам, то е безпредметно. Да говорите, че има слънце на слепите хора, това разбирам, но за мене няма какво да се доказва, че има Господ. На слепи-

те трябва да се докаже, но на онези, които имат очи, ако искам да им доказвам, че има Господ, това е безсмислено. После има ли нужда да доказвам дали това слънце грее, дали е топло, или не, дали свети, или не. Казвам за топлината: Поставете гърба си, поставете лицето си на слънчевите лъчи – ще почувствате, ако туй слънце грее. Ако не произвежда светлина, ако не произвежда топлина, не е слънце. Едно от двете: или няма слънце, или сте сляп. Та по някой път човек се заблуждава. Той иска да му говорят. Някой път се заблуждава в себе си и се пита: Има ли Господ или не? В какво положение може да се намира човек, щом допуска тази мисъл? Ако моите очи са здрави, виждам има ли слънце, няма ли слънце. Даже като залезе слънцето аз зная, че пак ще дойде след няколко часа. Защото след като залезе слънцето, след 11 часа туй слънце ще се яви. Чакайте, нищо не доказвайте на себе си.

Учениците трябва да разсъждават малко по-другояче. Питат мнозина: Защо моите работи не ми вървят? Естествено е този въпрос да се зададе, защото не вървят работите. Ами ако ти не си посял нищо в своята градина и се питаш защо не пониква нищо в нея, уместен ли е този въпрос? Ако посееш и не никне, причината е в семето. Може да посееш, но ако не си поливал градината, не е влажно, сухо е, пак няма да поникне. Трябва да разбираш закона за обработване на градината. Тогава причината не е вътре в самата природа. Причината може да седи в семето или може ти да не разбираш работата, както се казва. По някой път казвате: Защо на другите хора върви, а на нас не върви? На Изгрева мнозина казват: Ние по три пъти се молим, постоянно се молим, а пари нямаме, гладни сме. Не, не ни върви тук на Изгрева. Не ни слуша Господ. Не че Господ не слуша, но съдът, който носиш не е какъвто трябва. Като идеш трябва да носиш един съд, че каквото поискаш, Господ ще ти даде. Ако не носиш нищо, Господ не дава. Като идеш при Бога, трябва да носиш ума си, ще ти даде нещо за ума. Като идеш при Бога, трябва да носиш сърцето си, ще ти даде нещо за сърцето. Като идеш при Бога ще носиш и тялото. Но ако

идеш без тяло, ако идеш без сърце и без ум при Бога, нищо няма да получиш. Вие отивате без ум, без сърце, без тяло при Бога и искате Господ да направи много чудеса заради вас. В това отношение вие сте на един крив път, защото Бог е Любов. Той е благост. Той е, Който е създал всички, грижи се и за най-малките същества. И чудно е защо именно към тебе е имал особено отношение, че теб само е забравил? Трябва да търсиш причината у себе си. Има нещо, което ти липсва, което, като откриеш и поставиш на мястото му, молитвата ти непременно ще бъде чута. После нека да ви представя конкретно онзи велик закон в света как трябва да се постъпва, как трябва да се прави добро. Някой казва: Трябва да правим добро. Ето какво е истинското добро в света. Ако правя добро в света, аз ще го направя по следния начин: Ще насадя градина от няколко хиляди дървета и тогава всички, които минавате, ще ви каня на гости, но никой не трябва да носи кошница. Само ще носи кошницата, която Господ му е дал. Господ на всеки едно от вас е дал една малка кошница и само със своята Божествена кошница ще дойде, и колкото може в нея да тури, да тури. Във външна, друга, голяма кошница не се позволява нито една ябълка да вземе. Да напълниш външната кошница и да си носиш вкъщи, в това седи съвременното зло в света.

Има два вида проводници – на черната ложа и на бялата ложа, които всяка нощ ви проповядват. Като дойдат, започват своята реч, казват: Слушай, ти си способен човек. Трябва да помислиш малко за себе си, нещо трябва да направиш. Дом трябва да имаш, трябва да се уредиш, другояче ще осиромашееш, гладен ще умреш. Остави този път. Сиромах ще бъдеш, няма да те почитат хората. Бедният като видиш, натисни го за главата, сиромаси не трябва да бъдем. Силен трябва да бъдеш. Който те удари, удари го и ти да покажеш силата си. Онези другите проповедници не ги слушай, те нищо не знаят. Светът Господ само за тебе го е създал. Ти гледай да живееш. Това всяка сутрин като станеш ти се проповядва. После гледай красив да бъдеш, хубаво да ядеш, да понапълнееш малко.

— Ако си търговец, ако си учен, те проповядват ден и нощ. Проповядва ти се и ти слушаш. Някой път се объркаш и не знаеш коя е Волята Божия. Говориш за Бога, а мислиш за себе си. Днес гледам двама души болни отиват при един виден лекар да се лекуват. Интересуват се да знаят какви са болестите и от какво страдат. Защо са станали болни? Единият от тях накуцва, но като иде при лекаря бърза. И другият бърза. Единият казва на другия: Ти не си толкова болен. Постомай малко настрана, аз съм закъсал съвсем. Трябва да вляза пръв при лекаря. Питам: Коя е причината на твоята болест? Защо си закъсал? Този човек, доколкото гледам, постоянно страда от преяждане. И той все за себе си мисли, нищо повече. Отива при този лекар, той е виден лекар, познава слабостите. Знае, че разполага с много пари и казва му лекарят тъй: Болестта ти е много лоша, много пари трябва да похарчиш. — Лесна работа. — Много пъти ще идваш, с едно идване няма да стане оздравяването. — Питам сега, не е ли хубаво много пъти да ходиш при лекаря? Този човек никога не беше мислил да прави добро на лекаря. Всеки ден ще иде да го посещава и ще плаща визитата си. После този човек, каквото Господ е заповядал, той не е изпълнявал нито една Божия заповед. А сега каквото каже лекарят, ще го изпълни. Казва: Толкова капчици от това ще вземеш. Той взема, чете ги, туря шишето и казва: Отлични хора са лекарите, учат хората на послушание. Учат хората как да оценят своето здраве. Казвам: И най-ученият в пътя на ученичеството има да изпита една опасност. Ученикът може да стане амбициозен, да мисли, че между учениците той трябва да бъде пръв. Някой мисли, че трябва да помни. Това не е още учение, то е фотография. Паметта е склад, в който се събират знания, но то още не е учение. То е приготвление за учене. Учен човек е, който в дадения случай, при две противоположности, може да избере правия път или като се намери в трудно положение да знае как да го разреши. Намираш се в трудно положение, трябва да решиш какво да правиш. Вие сте видяли даже най-просият човек като се пореже, стиска си пръста. Това е учен

човек, стисне си пръста, държи го. Даже и животните, като слонът например, като се одраска някъде, туря кал отгоре на раната и оставя калта да засъхне. Този слон е умен, той знае как да си помогне. Ти седиш сега, порежеш ръката си и казваш: Господи, спаси ме! Няма какво да те спасява Господ, стисни пръста си малко, тури малко кал отгоре и работата ще се свърши. Казват: Как да се помоля? Като се порежеш, ще се помолиш. Пак ще те послуша Господ. Ако оставиш лятно време да тече кръвта, тя започва да се съсирва и образува една превръзка, но процесът на заздравяване ще дойде по-медлено. Щом направиш погрешка, стисни мястото. Тази рана ще заздравее. Сега има такива рани, които се образуват. Тази рана е физическа. Но има рани на сърцето. С пръста не знаеш как да го хванеш, не знаеш как да го направиш. По същия начин, полекичка, с крайчеца позатиснеш раната на сърцето и пет минути е достатъчно да държиш ръката си. Като вдигнеш после пръста, раната е заздравила. Но има превръзки, които стават по-лесно, по-малко време трябва – с върха на пръста, ако знаеш как да го туриш. Мястото е много деликатно, затова много нежно, деликатно ще го пипнеш.

Тия изпитания, които минавате по някой път, вие се чудите защо ви са. Те са предметно учение. Човек щом постъпи в каква да е школа или щом се роди в света, той е вече в една школа, непременно ще дойдат съответните изпитания. Но на всеки един изпит трябва да знаеш как да отговориш. Ако много вдигаш шум, ще ти кажат: Тук трябва да учиш, ако не – ще напуснеш училището. Питам: Защо малките деца умират рано? Защото не искат да учат. Понеже не искат да учат, отписват ги от училището, заминават за онзи свят. Някои до 5 години учили и не искат да учат повече. Някои до 10 години и не искат да учат повече. Казват: Дотегна ни. Хората не умират, но напущат училището. Щом кажеш, че ще учиш, ще те оставят в училището, нищо повече. Сега не мислете, че сте ученици, а мислете, че сте една комисия, изпратена да слуша как изпитват учениците, а вие вече сте завършили вашето обра-

зование. Ще кажете: Комисията не е права. Но като комисия, която седи отвън, вие ще разберете много добре въпроса. При един изпит спор не може да има. Двама майстори на цигулка няма какво да ми хвалят своята цигулка. Може лъкът да е хубав, формата, дървото, струните може да са на място, като някоя гиздава мома. Мене това не ме интересува. Всичко туй ми е приятно, но вземам лъка, струните да видя какво ще говори тази цигулка. Говорът какъв е. Знае ли да говори научно по всичките правила. Гласът ѝ е, който определя качеството, че е хубаво направена. Вземам един тон, втори, трети тон, казвам: Отлична е цигулката. И онази цигулка, на която се свири най-добре, тя е най-добрата цигулка. Има друга цена. А онази цигулка, на която не се свири добре, майсторът трябва да я поправи.

В дадения случай помнете, че всякога се гледа вашата работа. На учениците говоря. Но тях ги няма. Вие сте комисия. Ще имате предвид да не нападате учениците. В какво седи същността на работата? Сега каква е задачата на една комисия? Ти си създал една своя мисъл, тя е вече едно произведение. Всяка твоя мисъл е едно твое произведение. Тази мисъл, която се ражда в твоя мозък, тя ще се представи отвън. Тази твоя мисъл е потребна, тя не е само за теб. В теб ще се роди едно чувство. Ти пред комисия ще го представиш. Направиш една постъпка, тя не е твоя. Картината не принадлежи само на художника, който я е рисувал. Навсякъде, трябва да знаете, е същото. Една майка роди едно дете. Тя не го ражда само за себе си. Родило едно момче. Утре туй момче ще дойде друга млада майка и ще го вземе. Вие ще поплачете заради него, но тя ще ви плати нещо за вашето дете. Ако е момче, ще ви го вземат, ако е момиче, пак ще ви го вземат. Вие ще поплачите и ще се примирите. Какво трябва да правите? Ще родите второ, но и него ще ви го вземат. Три, четири родите и все ви ги вземат. Благодарете на Бога, че вас не вземат. "Един се взема, един се оставя." Който се ражда, всякога го вземат, който не се ражда, него не го вземат. Родило се нещо, вземат го. Родило се една твоя мисъл, трябва

да знаеш, че тази мисъл не е твоя. Дъщеря ти пише едно писмо: Много добре живея. Много добър другар имам. Децата имаме, това имаме, онова имаме. Тъй както ние разглеждаме външния живот, то е един живот на заблуждения. Ние гледаме, че един човек направил една къща. Тази къща не е за него. Бащата казва: Аз тази къща направих за себе си. Но тази къща не е твоя, ти ще я дадеш. – Имам нива. – Ти ще я дадеш. Каквото и да имаме в света, нищо не остава у нас, ние само мислим. Временно то ще мине през твоите ръце и после в други ръце ще отиде.

Ще ви изясня закона. От всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и всяка ваша постъпка, ще зависи каква ще бъде съдбата ви в света. Отношението на учителя ви, отношението на външното общество към вас ще зависи от вашите мисли, от вашите чувства, от вашите постъпки. Невидимият свят няма никакво пристрастие. Определя точно. Сега няма какво да се безпокоите. Всяка работа, която замисляте, трябва да се изработи. Всеки един трябва да се стреми да изработи нещо хубаво. Той не трябва да каже: Аз това не мога да го направя. Ученикът, каквато и задача да му дадат, той трябва да се опита да я разреши. Може да е мъчна, това не показва, че задачата не може да се разреши. Не трябва сега да се спирате и да казвате: Аз се помолих. Вие в дадения случай трябва да знаете, че молитвата е един метод. Когато не може да разрешите един въпрос, ще се молите. Ще се молите, но не да чакате само на нея – молитвата е справка в дадения случай. Ако така разсъждавате, ако мислите, че като се молите всичко можете да направите, вие сте в един крив път. Молитвата е за улеснение. Молитвата е, за да не изгубите живота, който имате в тялото. Молитвата е, за да не изгубите чувството, което е в сърцето, мисълта, която имате във вашия ум. Тя е подкрепа. Тя ще свърши отлично работата. Щом молитвата е запазила живота, който е в тялото, щом молитвата е запазила чувството, което е във вашето сърце, щом молитвата е запазила мисълта във вашия ум, тогава тя е сила Божия. Тогава ние можем да постигнем това, което желаем. Следователно всякога трябва

да се молим. Молитвата е връзка, да се запази живота в нас, да се обновява тялото. Молитвата е процес, за да се обновяват нашите чувства. Ако няма постоянно обнова, тогава всякога има една опасност. Всякога трябва да има една обнова в човешката мисъл. По-следващата мисъл трябва да бъде по-хубава. Всяка една мисъл трябва да бъде по-усъвършенствана. Докато достигнете до едно положение, че сами да сте доволни от своите мисли.

Сега говорим за комисията общо, за да каже на учениците какво трябва да правят. Мнозина казват: Какво трябва да правим, за да бъдем свободни? Свободата на човека се поддържа от неговата мисъл, неговите чувства, неговите постъпки. Поддържайте всякога добрите мисли, добрите чувства, добрите постъпки. Това е, което поддържа свободата. И вие ще бъдете свободни. Ако не поддържате добри мисли, добри чувства и добри постъпки, вие не можете да бъдете свободни, нищо не можете да постигнете в света и сами се осъждате на ненужни страдания, тревоги, закъснявания. Но аз изяснявам как всъщност седи работата кармически. Кармата, това е разбирането на човека. Тъй както хората разбират кармата, тя никога не може да се разреши. Когато апостол Павел разисква кармата, казва: “По закон никой не може да се оправдае”. Ако ние мислим само за себе си и искат да ни убедят, че в едно прераждане ще станем добри, в друго, в трето, казвам: Зей, коньо, за зелена трева. Следующият живот не може да те направи добър. Ти добър не можеш да станеш, ти си едно произведение. Мисълта, която става добра, това е външно качество на мисълта. Тази мисъл не е свободна. Ако ти търсиш своята мисъл отвън, ти не си свободен човек, ти си едно произведение. Ако търсиш свободата отвътре, тогава ти ще бъдеш човек независим, отвътре ще търсиш свободата. Нали русите освободиха българите. Свободни ли са българите? Турците излязоха от България. Умрелите турци останаха в България и днес живеят. Нас ни освободиха, но свободата трябва да дойде отвътре. Всеки народ трябва да се освободи отвътре. Трябва да се разбира добрата мисъл, добрите чувства, добрите пос-

тъпки, от които зависи свободата. Сега всичките хора са относително добри. Не зная каква дума да употребя. Представете си, че аз съм в един ресторант. Седя и гледам в една гостилница, дето ядат милионерите, ядат богати яденета и аз гледам. Ще ме ползва ли нещо? Нищо не ми дават, гледам само как ядат. Какво ще се ползвам тогава? Приборите са отлични. Паниците, вилиците, лъжиците, кърпите – всичко туй е отлично, но питам: Какво ме ползва това? Те ядат, те се ползват, но аз нищо. Аз бих предпочел да съм в една проста българска гостилница, с прости български панички, но да се нахраня, отколкото да гледам всичкия тоя лукс и като изляза вън да кажа на хората как ядат богатите. Чета биографията на еди-кой си светия, на еди-кой си човек, на еди-кое си семейство. Всички тия помагат за насърчение, да станат и другите хора добри. Постоянно ни разправят как е страдал Христос на кръста, как си е пролял кръвта, че може да ни избави, че може да ни пречисти. Туй е вярно, но ще трябва да провериш как чисти кръвта Христова и как спасява човека. Тогава ние се намираме в положението на онзи американец, богат милионер. Един проповедник проповядвал на събранието, че трябва да дадат пари за мисионерска работа. Всички дават, но милионерът нито пет пари не дава. Питат го защо. Той казва: Няма нужда. На разбойника, който беше отстрана разпънат до Христа, Христос му каза: “Още днес ще бъдеш с мене в рай”. Няма какво да давам пари. Проповедникът му казва: То е тъй, но онзи беше един разбойник на кръста, обърна се към Христа и каза: “Господи, помени ме в Царството Си”, а пък ти си жив разбойник, неразпънат още. Има хора, които не са разпънати. Онзи разбойник казва: “Господи, помени ме в Царството Си”, а пък този мисли, че и без да каже “Господи, помени ме в Царството Си”, ще бъде спасен. Той казва: Господ ме е създал, Той ще промисли заради мене. Но аз ще ви приведа пример от животинското царство. Един баща вълк и една майка вълчица, след като родят едно малко вълче, колко време го хранят? Най-първо майката носи агънца, но след като израстне вълчето, чака ли то баща му да му носи не-

що? Опретне се, обикаля кошарите, научило е занаята на баща си. Сега онези, които не разбират, ще кажат, че постъпката на вълка е лоша. Мен не ме интересува дали е добра или лоша, мене ме интересува това, че малкото вълче постъпва тъй, както баща му постъпва. Учено е това вълче. Казва: Аз трева не паса. Ходи да хване някоя овца, която пасе трева. То казва: Тя е взела от земята нещо, аз ще взема от нея. В дадения случай вълкът постъпва много умно. Овцата пък пасе трева. Това са методи, това са убеждения. Вълкът има едни убеждения. Овцата казва: Аз трева паса. Но колко уроци дава майката на своето дете, за да пасе? Тя казва: Гледай това агне. Наблюдавай майка си по същия начин. То ходи да си търси храната и като намери храна, пасе. Да допуснем, че ти си в трудно положение. Не си даровит, иде ти отръки да шиеш. Но си в противоречие – как така, свършил си четири факултета, не ти върви там, а ти върви в шивачеството. Остани тогава като шивач да си изкарваш хляба. Казваш: Аз ще шия, ще взема ножиците, ще взема аршина и колкото за хляба ще си изкарам. Едно скрояване ще направиш, една дрешка за един обяд. Ще кажеш: Ако не ви хареса шева, не ми давайте обяд. Няма да се мине и една година и ще бъдеш отличен шивач, ще те търсят. Закачи четирите факултета на гвоздей, дръж ножиците, дръж аршина. Идва един и носи тъпан. Бие ли бие с него. Друг носи една торба брашно. Тъпан съм научил да бия. Много има да ти пати главата, понеже дрънкаш в чуждата кожа. Да си вървиш. Ти какво носиш? – Нося торба с брашно. Не само го нося, но аз зная какво да меся. Имате ли ношви? Пресява брашното, меси хляба, опича го. Тогава казвам: Може да останете къщи. А на тъпанарина казвам да си върви. След 20 години, ако оживееш, ще биеш тъпана. Онова, което Бог е вложил във вас вътре, разчитайте на него. То е същественото. Онова, което отпосле може да придобие, то е второстепенно. Науката например е второстепенна. Вне като живеете, ще придобие тази наука. С нашите възгледи ние си създаваме ненужни страдания. Ненужните страдания са в това, като мислим, че отношенията на Бога

спрямо нас са други. Отношенията на Бога са най-прави в света. Бог иска да ни застави да работим. Бог иска да ни застави да мислим. Бог иска да ни застави да чувстваме, ако трябва да чувстваме. Бог иска да ни застави да постъпваме, ако трябва да постъпваме. Това е най-простата философия. Аз всичката философия свеждам към това да мисля, както Господ мисли – зная как мисли Господ, да чувствам, както Бог чувства и зная как Бог чувства, да постъпвам, както Бог постъпва. Това е истинската философия. Туй като науча, другите неща сами по себе си ще дойдат. Умната мома, добрата мома, красивата мома, тя носи своето щастие със себе си. Това са нейните кандидати. Глупавата мома и тя носи своето нещастие със себе си. Туй не е за комисията, което ви казвам. Това е за учениците, на които трябва да го разправите. Глупавата мома коя е? Онази, която не е добра, не е красива. Тя носи своето нещастие в себе си. Няма никакъв кандидат. И ако има кандидати, са грозотии. Тя се оплаква от своята съдба. Защо се оплаква? Да вложи красивия ум в себе си, красивото сърце, красивите постъпки и веднага ще се измени.

Какво трябва да мислят учениците? Не пресушавайте живота в тялото. Не пресушавайте чувствата си, не пресушавайте вашата мисъл.

Отче наш.

22. Утринно Неделно Слово, държано
на 18 февруари 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

ЛЮБОВ И РАЗБИРАНЕ

Размишление 15 минути.

Изпълни се нарядът.

Ще прочета 7 глава от Евангелието на Лука.

Мисли, право мисли.

Кое е най-важното в прочетената глава? Всякога в една глава има нещо важно. Най-важното в човека е неговата глава, после иде другото. Главата е, която мисли. Главата е най-важното. Човек, който иска да служи на Бога, трябва да мисли. Това е външната страна. В духовния свят най-важно е човешкото сърце. Най-важното във физическия свят е неговото благоутробие. Това е храната, която човек трябва да възприеме. Човек трябва да мисли. Той има едно сърце, което постоянно трепти и един стомах, който е всякога готов да работи. Сам човек представя едно предметно учение. Човек в самия себе си трябва да извади законите – как трябва да живее, как трябва да вярва и как трябва да постъпва. Правилата са в него написани. Могат да се изреждат сега разни въпроси. Запример защо хората не разбират. На всички въпроси може да се отговори, но нямам време. Ако ме питате защо някой човек не може да ходи право, ще ви кажа: Защото е сляп. Слепият винаги се спъва. Ще кажеш: Защо Господ го създаде така? Не го създаде Господ така. Глухият недочува. Ти му говориш едно, а той разбира друго. Казваш: Защо го създадоха глух? Господ не го създаде така. Той сам се направи глух. Всякога когато имаме един недъг, ние искаме да си го изясним. Това е хубаво, но ние търсим причините там, дето ги няма и мислим, че като намерим някакви причини, философски казано вървим от причини към пос-

ледствия. Много пъти причините, които намираме, са последствия. Ти си намерил едно последствие и от него разрешаваш друго. Баща ти е пил вино, и ти пиеш. Но това е последствие. Причината не е в баща ти, но не е и в тебе. Това са последствия само. И в живота, който водим има едно последствие. Има и известни противоречия. Тези противоречия съществуват във всичките хора, без изключение – в едни повече, в други по-малко. Човек е изпратен на земята да се очисти. Земята е място за чистене. А под думата “чистене” трябва да разбираме учене. Защото човек, който се учи, той може да се чисти. Ти не трябва да вземаш нещата на вяра. Ти може да вярваш, но ако отидеш при един бакалин да вземеш ориз, този ориз няма да го сипеш в тенджерата, както ти го е дал бакалинът, но ще го разсипеш, ще го почистиш, защото много пъти бакалинът продава и това, което не трябва да се продава. Той продава за ориз неща, които не бива да минават за ориз. Колко прах продава с ориза! Той няма право да взема пари за праха, а взема. И ти нямаш право да ядеш праха, нито камъчетата. Защото ако ядеш праха или камъчетата, ще те държат отговорен. Казваш: Бакалинът продава калпав ориз. Че ти не си ли бакалин, когато искаш да дадеш на своя съсед нещо, което не трябва? Престъпление е това.

Някой казва: Христос е дошъл на земята. Как ще познаеш, че Христос е дошъл на земята? Как ще познаеш, че слънцето е изгряло? Не само да знаеш, че е дошъл, но да си видял това. И може да твърдиш, че нещата са добри или лоши. Твърденията не са доказателства. Може да се доказват нещата, но това не е знание. Нищо не се доказва така.

Ние знаем, че изгрява слънцето, лъчите ни са свидетели за това. Не само да знаем, че слънцето е изгряло, но това слънце ни е потребно. То ни носи здраве. Целият земен живот е обусловен от слънцето. Здравето ти е обусловено от слънцето. Ти най-първо, не знаеш какво ти праща слънцето. Казваш, че слънцето ти изпраща живот. Но този живот не си го добил. Казваш, че слънцето ти изпраща светлина. Така е, но не само трябва да вземеш по нещо, трябва да опиташ какво всъщност представлява.

Светлината може да се опитва, както опитвате захарта, хляба. И всяко едно лошо състояние, което човек има в себе си, всеки един недъг показва, че на човек му липсва нещо. Имаш някаква болка в себе си – липсва ти нещо. Коремът те боли – липсва ти нещо. Сиромах си – липсва ти нещо. Грозен си – липсва ти нещо. Коравосърдечен си – липсва ти нещо. Страхлив си – липсва ти нещо. Някой казва: Страхлив съм. – Липсва ти нещо. Как ще излекуваш страха си? – Не съм добър човек. – Липсва ти нещо. Писанието казва: “Свършени бъдете”. Ние казваме: Свършени трябва да бъдем. Писанието казва: “Така да просветнат делата ви пред човеците, че като ги видят, да прославят Онзи, Който е на небесата”. Идват противоречия. Вие ще кажете: Бог, Който е свършен, каква нужда има от нашето свършенство? Така си мислят някои. Неправилността на техните разсъждения седи в това. Ако аз съм силен човек, за да се прояви моята сила, трябва да имам органи, чрез които силата да се проявява. И ако моята сила чрез един от тези органи не може да се прояви, това показва, че в мене има известен недъг. Ако силата не може да се прояви чрез моята ръка, то в ръката ми липсва нещо. Следователно, когато ние не живеем добре, това засяга Бога. Защото Бог всякога иска да изправи една погрешка, понеже ние, които живеем в Бога, ние сме проводници на едно благо, което излиза от Него. А пък Бог иска всякога едно благо, което излиза от него да се прояви.

Ние заставаме на една друга почва и казваме: Аз съм беден и прост човек. Не съм цар, не съм ангел, не съм божество – какво мога да направя? Но има много ангели, много божества, които са като човека закъсали. Ти си един човек, който е закъсал в своята мисъл, но има много ангели и божества, които закъсаха като ангели и божества. Не мислете, че само хората грешат. Грешат и боговете, и ангелите. Тогава ние се оправдаваме и казваме: Тогава какво остава за нас, щом божествата грешат и щом ангелите грешат? Не, ти криво разбираш. Тези ангели си носят последствията. Много лоши последствия имат. Също и божествата, и тях ги засяга закона. Всяка една постъпка, ко-

ято човек направи засяга самия него. Това е само един извод, който показва, че щастieto и нещастieto зависят от нас. Дали сме щастливи или нещастни, зависи от нас. Дали сме сиромаси или богати, зависи от нас. Че ти си невнимателен със зрението си, че със своята немарливост може да изгубиш зрението си и после това зрение с нищо не може да го набавиш. Ще кажеш: Христос ще го излекува. Но Христос идва всеки две хиляди години. Има някои професори, които могат да лекуват, но ти нямаш пари. Професорът иска хиляда лева, но ти ги нямаш. И богати роднини нямаш, един ще останеш и ще носиш своята слепота.

В света има толкова университети, но всички вие свършили ли сте университет? Нямали сте пари, нямали сте условия. Всички в Берлин ходили ли сте? В Париж, в Лондон не сте ходили. И да искате, не можете – пари нямате. Желание имате. Сега другото положение е, че мнозина се спънахте в едно учение: “Вярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен, ти и домът ти”. Вярно е, но начинът на възприемане на тази истина носи едно заблуждение. Двама светии в старо време спорили какво искал да каже апостол Павел. Единият казал: Повярвай! А другият бил на особено мнение. Ето как седи разказът. Един ден единият искал да подложи този въпрос да се реши практически. Единият светия отишъл на работа, а другият останал да готви. Турил боб, но не турил сол. Уврял боба, той не турил и лук, а само боб. Идва онзи и казва: Лук няма и сол няма. Другият казал: Повярвай, и като повярваш и лук ще има, и сол ще има. Онзи казал: Така не се осолява. Вярата подразбира да вярваш в това, което е, а не в това, което не е. Трябва да знаеш в какво да вярваш. Има неща, в които вярваш, но няма да станат. Ти вярваш в парите, които съм турил в кесията. Но ако в кесията няма нищо, ще вярваш в това, което е в кесията. Всяка една дума трябва да представя нещо. Пълните бъчви не дрънкат, а празните бъчви много шум вдигат. Бъчва, която вдига шум е празна, а бъчва, която не вдига шум е пълна. Ако ти си недоволен от живота, пълна или празна бъчва си? Ако ти не разбираш живота, каква бъчва си то-

гава? Ако разбираш живота, ти си пълна бъчва. Ако не го разбираш, ти си празна бъчва. Всякога това, което ние преживяваме на земята, от невидимия свят онези, които ръководят, постоянно знаят какво ни липсва всеки ден. Този ден ти трябва да добиеш това, което ти липсва.

Вие излезете, погледнете слънцето и казвате: Изгряло е слънцето, колко е червено. Има малко облаче. И после си обърнете гърба и влезете вкъщи. Вие не сте видели още изгрева на слънцето. Вие от слънцето трябва да вземете нещо. И като влезете вкъщи, трябва да видите какво са ви пратили от там. И целия ден ще бъдете весели. Някой ще каже: Ако разсъждаваме така за слънцето, ние ще изпаднем в идолопоклонство. Мислите ли, че съвременните хора са се освободили от своето идолопоклонство. Че жената, която вярва в мъжа си, тя е идолопоклонница. Мъжът, който вярва в жена си, е идолопоклонник. Ти вярваш в сина си, ти си идолопоклонник. Ти мислиш, че синът ти ще стане такъв, че ще оправи света. Това е идолопоклонство. Нищо няма да направи синът ти. Той ще стане на 30 години, ще израстне брадата му, ще изгуби здравето си, ще го заровят и ще останат само мертеците му. Ти вярваш, че еди-кой си цар ще дойде и ще освободи света. Нищо няма да направи този цар. Криво вярваш. Казваш: Учените хора са доказали. Нищо не са доказали. Но какво са доказали, ти не го знаеш. Слънцето изгрява и умираме. Слънцето залязва и умираме. Тогава каква полза от изгрева и от залеза? И като вярваш ще умреш, и като не вярваш ще умреш. Но казваш: Той умря вярващ. Щом е умрял, той е безверник. Щом умираш, безверник си. Безверниците умират. Писанието казва: “В който ден ядеш от забраненото дърво от плода му, ще умреш”. Като не вярваш в това, което аз ти казвам, ще умреш. От безверието умират хората. Ние сега се спъваме и търсим причината. Казвате: Коя е причината? Понеже Ева е яла. Не, причината не е Ева. Ева казва на Адам: Ти ме повика преждевременно. Ти трябваше да ме викаш когато си уредиш работата. Той не трябваше да я вика в рая преждевременно. Нему не му беше претупало за жена. Тя ще дойде навре-

ме. Тя като дойде ненавреме, не разбираше и мислеше, че той си е уредил работата. Той не знаеше да пази рая. Господ му каза: Ти ще пазиш рая. И той остави този ден вратата отворена и влезе черният адепт. Адам не даде разпореждане да се пази рая както трябва. Сега да направим една аналогия. Ако Господ ти е дал глава, гърди, стомах – едно тяло и като Адама те е турил господар на това тяло и ти е казал “Пазете това и това, вратата няма да остава отворена, за да не влезе някой друг” и ако влезе някой, когато оставите вратата отворена, не сте ли виновни вие? Ти казваш: Ние вярваме в Господа Исуса Христа. Не, отворените врати при известни условия трябва да се затворят. Като дойде грехът, ще затвориш вратата си. И като затвориш устата си, ще мълчиш като риба. Но като седи вратата ти отворена, тогава грехът е неизбежен. Тази сутрин гледах една сестра даваше заповед да ѝ затворят вратата. Всички слугини спяха някъде и господарката трябваше сама да затвори вратата си, да не уповава на слугите. Вие ще кажете, какво аз мисля, какво аз искам да кажа. Това, което аз мисля, то е за мене, но ни най-малко не важи за вас. Защото нещата не стават така, както вие мислите. Ако аз мисля право, то е право, ако не мисля право, то не е право. Моята права мисъл не зависи от вас. Правотата на моята мисъл зависи от самата мисъл, а не от вас. Мисълта сама по себе си трябва да бъде права, нищо повече. В дадения случай аз трябва да зная дали моята мисъл е права или не, а не вие. Аз да зная. И тогава вие да знаете също за вашата мисъл. Щом остане аз да се уча от вас, дали моята мисъл е права или не, тази работа не върви. Щом очаквате вие от мене да се научите дали вашата мисъл е права или не, това не е правилно. Вашите мисли трябва да са прави, нищо повече.

Правата мисъл показва присъствието на Бога в нас. Когато казваме, че не трябва да търсим Бога отвън, а отвътре, то моята права мисъл показва, че Бог е отвътре. Щом Бог е отвътре, моята мисъл ще бъде права, щом Бог е отвън, моята мисъл ще бъде крива. Сега да ви изведем на онази важната мисъл. Аз съм за онзи живот, който има

отношение към нас сега, а не за онзи живот, който ще има отношение към нас за в бъдеще. Важно е това, което в даден случай може да хвърли светлина върху вас, това, което за вас е необходимо сега. Може би вас са ви гощавали преди пет години. Това не ви ползва сега. Днешното угощение какво ще бъде, то е важно, а не едновременното. Много хубаво било едно време, но едно време си е за едно време, а сегашното време – за сегашното време. Ама за в бъдеще какво ще бъде? Оставете бъдещето. Когато то дойде, ще се разреши. Днес какво може да разберете, какво може да приложите, е най-важното. Ние оставяме миналото и бъдещето, те са реалности, които сами ще се справят със себе си. Но настоящият момент, сегашното положение, ще разреши един от най-важните въпроси. Ако сега пропуснете нещо, ще има една междина. Това може да се поправи някога, но кога ще го поправите. Вие казвате, че без погрешки човек не може. Може ли без погрешки? Може. Няма да допускаш погрешка, понеже тази погрешка тебе те засяга най-първо. Ти ще отваряш на четири очите си. Защото тези погрешки ще ти ги турят на гърба и ще ги плащаш. И ако всеки ден правиш по четири погрешки и една погрешка струва по хиляда лева, те правят четири хиляди, тогава кога ще ги платиш?

В християнството вие сте нещо като чиновници. Вие казвате: Господ е милостив. Ще заличи погрешките ни. Вие се поставяте тогава на крив път. Кое е по-хубаво – да покаже Господ своята милост? В какво отношение? Та няма когато човек истински живее, не е ли Божията милост това? Милостта се показва и в живота. Ние искаме Бог да се показва в отрицателната страна. Сега, така както мислите, казвате: Ние правим усилие да живеем добре. Правилният живот не изисква никакви усилия. Ето какво аз разбирам под това. Една работа, която не може да извършите с любов, тя е пресилена работа. Усилие има там, дето няма любов. Казвате: Усилни времена. Значи няма любов. Защо има бедност? Защо е беден човек? Няма любов там. Като дойде Любовта няма да има сиромашия. Но някой ще каже: Господ така дава на някои много, на някои

малко. Не. Това са ваши заключения. Един баща няма да остави децата си да гладуват. Не, някои деца са направили погрешка. Той ги е наказал и са останали гладни. На някое дете в някоя къща не му дават да яде, значи то е направило някоя погрешка. Погрешката може да е положителна. Детето е болно, майката не му дава да яде. Детето казва: Яде ми се. Няма да ядеш – му се казва. Има една страна, която прилича на вашето разбиране. Ни най-малко не искам да ви отуча. Аз не искам да ви проповядвам философия, както кривият рак проповядвал на сина си: Синко, право ще ходиш. На една страна няма да вървиш, а право. Синът казал: Покажи ми, дай ми пример. Как? Бащата рекъл да му покаже, но ходел настрана. Синът казал: Точно така и аз ходя като тебе.

Добре, вие сте уморени някой път. Какво нещо е умората в човека? Измореният човек носи голям товар на гърба си. Уморил се е човек и при това всички проповядват, че много не трябва да има човек на гърба си. Тури малко на гърба си, колкото за едно ядене. Ще кажеш: Кой ще се грижи за мене. Ни най-малко не трябва да мислим, че някой трябва да се грижи за нас. Погрешката е там. Грижи се кой? Невежият човек се грижи. Умният човек никога не се грижи. Грижи се сиромасът, който няма пет пари в джоба си, а пък богатият не. Безпокойства има ли той? Някой свирец, който не умее да свири, се безпокои като свири на пианото да не бутне някой неверен клавиш. Онзи, който добре свири, той е сигурен. Ти казваш: Ще се грижиш за живота си. Че от памтивека сте се грижили. Снемете грижите. Снемете товарите си. Казва някой: Голям товар имам. Никакъв товар, никаква раница! Снемете всички раници! По възможност, като тръгнете на път, да няма нищо на гърба ви. Само ще си носите в ръката една магическа тояжка. Аз нося моята магическа тояжка в джоба си. Като ми потрябва, извадя я из джоба си. Ето я. Защо нося тази тояжка? По някой път може да съм ял месо и си чистя зъбите. Едно малко парче месо може да те опропасти за цял един живот. Имало един овчар. Минала една царска дъщеря и го харесала. Казала на баща си, че иска да

го вземе за мъж. Царят казал: Щом си го харесала, вземи го. Овчарят веднъж ял агнешко месо и едно голямо парче месо останало между зъбите му. Той като се приближил до устата на царската дъщеря, тя доловила дъха на лошата миризма и го изпратила. На кого от вас устата не мирише, кажете ми? Ще ги чистите не три пъти, но десет пъти на ден. Защото царската дъщеря ще те изпрати там, отдето си дошъл. Вие ще се спрете и ще кажете: На нас ли казваш това или на другите? – На онези, които разбират, на умните. – Какво искате да ни кажете? – Искам да кажа, че като сложат пред вас хубав хляб, трябва да знаете как да го ядете. И после да си легнете да си починете. После ще вземете мотиката и ще работите. После ще си измиете ръцете хубаво и няма да вземате вече мотиката този ден. Само веднъж на ден ще вземаш мотиката. Ако вземеш два пъти, грях е. Качвам се горе на крушата, откъсвам си 3-4 круши и ги измивам, но само веднъж се качвам на крушата. После отварям книгата и чета, но само веднъж отварям книжката, не два пъти. Всички неща все по веднъж ги правя. В ума ви седи една идея. Кое е същественото? Същественото ще ви кажа. Ще извадя сега магическата пръчка. Някои от вас имате магическа тояжка, някои от вас нямате и стоите със скръстени ръце. Някои имат какво да правят.

У вас трябва да има едно свещено желание да обичате Бога. Как ще покажете Любовта? Той е направил вселената, всичко е направено от Него. Да покажем, че Го обичаме и че искаме да вършим Неговата воля, какво по хубаво от това? Да бъдем признателни за това, което е направил Той. Не онова богатство, което в банката е вложено, но да се прояви любовта ни. По какъв начин ще се прояви любовта ни? Ето главния въпрос. Днес да почувствате Божията Любов. Как ще я почувствате, това е ваша работа. Може ли като ви дам хляб да ядете, да внесе чувствителността във вас? Не. Вие сами трябва да имате чувствителност, да видите дали хлябът е хубав или не. Ако вие ядете хляба и мене питате дали хлябът е вкусен или не, това подразбира, че ви липсва нещо.

Ако вие ме питате какво нещо е любовта, липсва ви нещо. Ако вие ме питате какво нещо е правата мисъл, липсва ви нещо. Вие ме питате какъв е този хляб. Аз не ви давам мнението си, но ви отчупвам едно парче и ви го давам. Казвам: Заповядайте, ще си дадете мнението. Ти казваш: Мога ли да си дам мнението? Можеш. Дъвчи, глътени и твоето мнение е право. Ти казваш: Хубав е хлябът. И аз като го ям, намирам го хубав. Дойде трети, и той го яде и казва, че е хубав. Всички, които ядат хляба, го намират хубав. Опитът излиза сполучлив. Днес да се роди една мисъл във вас от това, което чувате. Да се измени вашето състояние, да станете богати. Искам, който е сиромаш, да стане богат днес. Ако станете богати днес, разбрали сте ме. Ако не станете богати днес, не сте ме разбрали. Трябва да бъдете богати днес, нищо повече. Ако не станете богати днес е ваша отговорността. Аз разбирам под богатство разбирането в даден момент връзката ви с Бога. Когато аз се свързвам с Бога, знанието идва със светлината. Има едно знание, което не търпи да се говори за него. Аз го разбирам. Разбирам, че цялата вселена се отваря за нас. Разбирам живота на ангелите. Но щом поискам да ги определя, виждам, че то е нещо, което не се определя, то е като музиката. Като слушам, приятно ми е и казвам: Много хубаво свири този човек. Не го знам къде е учил музика, но свири хубаво. Това е достатъчно за мене. Колко му струва цигулката не знам, но знам, че неговото свирене е хубаво. Казвам: Приятно ми е, много хубаво свири. Ако вие музиката, която ще ви свирят не я разбирате и ако искате да определите откъде е дошъл този, който ще свири, какъв е, колко му струват билетите, колко му струва цигулката, може да знаете много работи, но ако сте глухи, когато свири, само ще виждате движението на лъка, вие тогава имате само външна връзка.

Когато ти чувстваш Любовта на Бога, това е вътрешна връзка. Когато чувстваш Любовта, това е слушане на музика. Богатството на човека седи в това да чувства Любовта. Щом изгубиш това, ти си последния бедняк в све-

та. Вие имате тази опитност. Изчезне ли Любовта, всичко друго се обезсмисля. Обезсмисля се вярата, всичко се обезсмисля.

Какви бяха най-основните мисли? Христос искаше да каже: Твоята любов те спаси. Това е всичкото. Любовта, която имаш в себе си. Сега, според учението за прераждането, вие чакате в някое друго прераждане да дойдете при по-благоприятни условия. Вие вярвате, че сегашният ви баща, който ви е родил, не е толкоз напреднал; че ще дойдете от някой баща и майка по-напреднали. Сега от кого сте родени вие? Ако повярвате, че сте родени от Бога, тази вяра и Любовта във вас, ето вашето богатство. Но докато мислите, че сте родени от този баща и от тази майка и виждате, че баща ви и майка ви умират, вие сте на крива посока. Онзи, който ще ви учи, той не трябва да умира. Това е вътрешният учител. Като дойде този вътрешен учител, ти ще гориш, ти целия ден ще гориш, ще бъдеш една запалена свещ. И като дойде учителят, ти не можеш да бъдеш сиромах, ти не можеш да бъдеш един просяк, един грешник. Учението, което трябва да учите е учение на Любовта. При мене са идвали и са ми казвали: Кажете ми, Учителю, това, кажете ми онова. Тази работа няма да бъде. Хлябът, който носиш на гърба си, за да те познава, ще го ядеш, ще се спретнеш да го ядеш, и то да го ядеш хубаво. Въздухът ще го дишаш. От този въздух ще извадиш всичко. И мисълта ще я приложиш. Всяка неразбрана мисъл в твоя мозък или в твоя ум е една тежест. Тази, разбраната мисъл, е изядена. Тя трябва да стане храна на твоя ум, да внесе една нова светлина в тебе.

Това, което още днес може да стане, вие го очаквате да стане след хиляди години, като отидете на небето, или като дойде второто пришествие. Хубави работи са те. Второто пришествие е хубаво. Небето е хубаво. Като отидете в онзи свят, като влезете в него, ще имате един опит. Най-първо, като отидете на онзи свят, какво ще кажете на вратата, как ще поздравите? Тук влизаш в една къща и казваш: “Добър ден” или “Добро утро”, или “Добър вечер”. Какво ще кажеш в онзи свят, където слънцето не изгрява

както тука? “Добро утро” не може да кажеш. Такова положение няма. “Добър вечер” не може да кажеш. Но какво ще кажете на св. Петър? Ще кажеш “Добър ден”. Свети Петър ще каже: Покажи ми сега да го видим добрия ден. Дай нещо от добрия ден. – Какво ще дадете от добрия ден? Ще се намерите в много трудно положение. Вие казвате: Ако е така, както Учителя ни говори, ние съвсем ще загазим в живота. Вие мислите, че това разбиране ще препятства на вашия живот. Не. Но вие на земята не живеете както трябва. Вие сте женени и не знаете, че сте женени. Вие имате жена и не сте оценили жена си. За Любовта говорите, но я нямате. За знание говорите, но го нямате. Децата и приятелите ви не са както трябва. Служба имате и заплатата ви е много малка. Да бъде поне 100 хиляди на месец. А пък сега какво става с три хиляди лева на месец, и то книжни пари? Друго е с аероплан да се вдигнеш и да кацнеш като птица, където си поискаш. А пък сега най-много с едно такси, което хвърля калта и цапа този-онзи, можеш да се возиш.

Знаете ли произхода на смеха? Когато човек си не разбира работите, всякога се смее, а пък когато съвсем загази, тогава ще плаче, ще скърби. Някой е сериозен, много сериозен – загазил е съвсем. Когато някой човек иска да се прикрие нещо, малко се позасмее. Вътрешно е недоволен, уж че няма нищо, а пък има нещо. А пък когато съвсем е загазил, той скърби. Смейте се, не е лошо. Аз като се смея, с всяка моя усмивка изправям една погрешка. Най-първо се засмея отвън и казвам: Поправям погрешката. Тогава усмивката има смисъл. При всяка една усмивка трябва да поправя една погрешка, а при всяка една скръб – да се поправи един грях. Щом с усмивката си не съм поправил една моя погрешка и щом с една своя скръб не изправям един грях, тогава те са безпредметни. Когато срещнеш един приятел и той се усмихне, то този приятел ти е донесъл един подарък и си поправил една погрешка. Всички тези работи, които говоря, уподобявам на чергите, които бухат, за да излезе прахта навън. Но виждате, че с бухане само няма да стане. Туряте ги в корито-

то. И после изсъхват на въжето, после ги прекарате през ютията и ги туряте на мястото.

Истинското положение е Любовта, която трябва да почувствате към Бога. Седи при вас един сиромаш и нещо се смущава. Смущава се за какво? Той си вари ядене, но няма масло. Понеже някой път яденето, ако няма масло, не може. Трябва да му се тури масло. Дай му малко масло, колкото да си свари яденето. Няма да му дадеш всичкото масло, малко. Сега трябва да се научите на превод. Как трябва да стане това? Имате едно приятно състояние на душата си. Част от тази светлина дай и на онзи, който е до тебе, да има същото разбиране. Или някой път ти се храниш с хубаво ядене, дай и на другите. Аз съм наблюдавал старите дядовци какво правят. Имат си една масичка, извадят си жълтичките и ги наредят на купове. Златните отделно на купове, сребърните също на купове и ги броят. Влиза внучето, вижда куповете, погледне дядото така, иска да му даде. Дядото казва: Дядовото, от кое да ти дам? Дядото взема една монета и му дава. Детето като взема монетата тича при бакалина. От златния куп трябваше дядото да даде на внучето си.

Щедри трябва да бъдете. От всяка една мисъл, от всяко свое чувство, от богатството, което имаш, дай на някого. Щастието и благото трябва да бъдат като светлина, която да проникне навред. Това е сега новото схващане.

Всеки ден и постоянно да сме изпълнени с любов към Бога и да благодарим за онова, което Бог ни е дал. Аз ще отида при Него и Той ще каже: От кой куп искаш? Аз ще кажа: От който обичаш и както обичаш. Но в тебе е скрита една мисъл. Ти искаш да ти даде повече, без да му кажеш. Колкото ти даде, приеми го с любов. То ще се увеличи. То е като житното зърно. Като го посееш, то се увеличава. Любовта е една велика сила, и в най-малката доза ако я вземете, като повярвате, се увеличава. Единствената сила, която всякога се увеличава е Любовта. Не търсете голямата любов. И малката любов, в какъвто и размер да е, тя за един кратък момент може да се увеличи. С любов всичко лесно се придобива. Без любов всичко в света е мъртво.

Христос, когато беше в дома на знатния евреин, каза на жената, която със сълзи обля нозете му, с миро ги помаза и с космите на главата си ги изтри: Вярата твоя и Любовта ти те спасяват. Велик пример даде тази жена.

Ние казваме: Да сме ние във времето на Христа, да сме при нозете на Христа. Нозете, това е доброто, благо-то, което Бог ни дава.

Сега аз ви желая едно нещо: Това разбиране, което не само го схващам, но в което аз живея, искам и вие да го живеете. Днес целия ден.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

23. Утринно Неделно Слово, държано
на 25 февруари 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

ОБИЧАЙ БОЖЕСТВЕНОТО!

Добрата молитва.

Размишление.

Ще прочета 8 глава от Лука.

Има няколко положения в прочетената глава, които са интересни. Когато се чете Словото, разните хора имат отделни вкусове и харесват различни стихове от него. То е същото както при обикновеното хранене. Едни обичат киселите храни, други обичат сладките храни. Някои обичат обикновените храни, други – солените. Някои пък ядат каквото им дадат. Интересно е желанието ви да ходите на село да проповядвате. Тези, на които проповядвате, не могат да разберат Словото. Че не могат да го разберат, се вижда от притчата за сеятеля и семето. Не всичко, което се сее, изниква. Има известни семена, които се губят. Христос казва: “Едно семе пада на пътя и се изтъпкава, и птиците го иззобват. А друго пада на камениста земя. Трето пада между тръните и те като пораснат, заглушават семето”. – Сега всеки един от вас може да преведе кога Словото пада на камък, кога на пътя, кога в тръните. Има различни състояния, през които всеки верующ минава. Някога състоянието мяза на семето, хвърлено на пътя. Всичко му иде да захвърли, да тръгне по този път заради удоволствията в света – тъй както другите живеят, иска да се развесели, да си поживее, да си похапне. Религиозните хора казват: Това не прави, онова не прави. И на него му идва така да изхвърли всичко, да хване широкия път, да яде и да пие. Някой седне и мисли как да стане богат. Къща да има, ниви да има, автомобили, аероплани, десетина души слуги, гардероби

пълни с дрехи, да ходи по вечеринки, балове, по разходки, да ходи в Карлсбатските бани. Мисли, че животът се състои в това, да ходи тук и там. Без смисъл остава животът, където и да ходиш. Някой почва да се моли, да чете книги, обръща една книга, обръща друга, но не намира никакъв смисъл в това. Някой казва: Аз искам да видя света. Хубаво, ако ти си сляп, какво ще видиш и да обиколиш целия свят? Друг казва: Да ида на концерт, да послушам нещо. Ако си глух, какво ще чуеш? Да ида да помириша цветята. Ако нямаш обоняние, какво ще помиришеш? Ако си сляп, ако си глух, ако нямаш обоняние, как ще видиш и разбереш света? Българите, когато искат да направят някого светия, те му дават хляб и сол. Не трябва да бъде хлябът солен, защото щом вземеш много сол, ще пиеш и много вода. Ще ти се развали стомахът, ще те сполети някоя болест от много сол.

“Семето, което падна на добрата почва, стори плод стократно”. Семето, което пада на добрата почва, се уподобява на човек, който слуша, приема и разбира Словото. Това семе възраства и дава плод: – 30, друго – 60, трето – 100. Стоте, то е най-доброто положение. Едната единица показва, че трябва да имаш един отличен ум, ум на един ангел, за да разбереш света. Трябва да ти се отворят очите, за да видиш по-далече, да излезеш от едно положение и да влезеш в друго. В първоначалното състояние мязаш на един червей, който е излязъл и пълзи по земята, а като родиш стоте семена, ще мязаш на една красива пеперуда, която прехвърча от цвят на цвят. В дадения случай под шестдесетте се разбира човек, придобил известни сили, с които става господар на положението в света. Ти не си роб на условията. Един човек, който е дал плод 60, той няма какво да мисли с какво ще се прехрани. Неговата прехрана е осигурена. Не му трябва пари. Той знае, че силата му не седи в парите. Ако е за сила, той може да купи всичките богати хора и да изважда пари колкото иска. Той знае, че като отвори касата, нищо няма да придобие. Колко трябва на човека на ден, за да се прехрани. Един хляб му трябва. Ако ти до-

несат сто хляба, питам те, защо ти са деветдесет и деветте – какво ще ги правиш? Ако ги оставиш за втория ден, стават по-сухи, на третия – още по-сухи. Всеки ден като донасят по сто хляба, след сто дена това са десет хиляди хляба. Какво ще ги правиш? Цяла година ще ги ядеш, но ако си ги превърнал на сухари. Много пъти мислите на хората са като сухари. Умът им е пълнен със сухари и желанията им са все сухари. Много мисли някой, но тия мисли не могат да го ползват. Аз съм гледал, някой седнал, направил баница, казва: Трябваше още малко каймак да се тури отгоре, тъй по-дебело. Че той тази цялата баница няма да изяде, но казва, че повече масло трябвало да има. Хубаво, ако има повече каймак, ако има повече масло, какво ще допринесе? Това са понятия на човешкия вкус. Имаш 10 златни монети, но казваш: Да имам 100, да имам 1000 ще бъде по-добре. Колко монети човек може да носи в джоба си? Не зная богатият човек колко пари може да носи със себе си. Ако са английски лири стерлинги, две хиляди може ли да носи? Хиляда по 5 грама, това са 5 килограма. Туй състояние, през което минават хората, туй е неестествено състояние в живота. Всички трябва да знаете, че положението, през което цялото човечество минава, е аномално. То минава през една от най-лошите области, които съществуват в живота. Това са всичките мочурляци, където тук-там я намериш нещо хубаво, я не. Дето и да минавате, мястото, през което минавате е такова, че даже и най-хубавите работи все ще ви дадат някаква горчивина. Ако имате най-хубавата къща, тя ще ви излезе горчива. Кой как мине ни най-малко няма да остави една хубава мисъл, но ще каже: Кой знае къде е крал тези пари, за да направи такава къща. После ще каже: Какъв изедник! Той това, той онова. После не само това, но след време твоите деца, които ще се народят, дяволът и на тях ще им тури по една мисъл в главата: Баща ни и майка ни да се махнат някакси, да продадем тая къща и да я изядем. Бащата и майката ще усетят това, ще се оплачат на своите близки и те ще почнат да гледат сина и дъщерята кръвнишки.

И в този свят на тия големи аномалности, ние искаме да бъдем щастливи. Събирате се тук на беседа, а мислите да уредите живота си, да ви тръгне всичко по мед и масло, нещо което никога няма да бъде. Аз ви казвам: Утре ще се намерите в един мочурляк до корема и като излезете, трябва да хвърлите обувката си, защото няма да струват нищо. Дрехите ви ще бъдат кални. Трябва да се преоблечете. Вие казвате: Слава Богу, благополучно ми нахмем, не затынахмем съвсем. Че не е ли мочурляк да имаш 20000 лева и да останеш последен бедняк? Хората имат ли някакво благо, започват да се гордеят, да се надуват, да не зачитат по-бедните и по-простите. Не е ли това голям мочурляк? Седиш, спиш, събуждаш се. Къщата, автомобилът – няма нищо. Всичко изядено. Мочурляк е. Побледнееш, недоволен си, навел си глава, казваш: Защо Господ даде това положение? И това е мочурляк. Можем да бъдем богати. Богатството в Божията програма е едно перо от камилска птица, което някоя дама трябва да тури на шапката си. Това е богатството. Толкова е важно. Хубаво е, но като дойдеш в Божествения свят, Господ казва, че и без това перо можеш, това не е съществено. Ти искаш да станеш учен, поет, певец, но Божията програма и без туй перо може. Ние мислим, че знанието трябва да го добием отвън. Аз ходя между цветята, гледам ги, но се връщам вкъщи, отварям книгата на някой учен човек, който описва цветята. Аз 20 пъти съм ходил при тия цветя, но се възхищавам от написаното за тях, колко учена работа е. Това състояние аз го уподобявам на следното. Баща ти е оставил голямо богатство и ти знаеш къде е. Идва някой учен човек, отваря касата на баща ти, отваря туй богатство и започва да ти дава по една златна монета, втора, трета. Ти благодариш, а си глупав да разбереш, че то е твое. Той ти дава от твоего, от богатството на твоя баща. Ти сам можеш да си вземеш от него. В този случай няма нужда от проводници, но има едно знание, при което хората се нуждаят от проводници. Ако те не са, ти не можеш да придобиваш туй знание. Ако ти си изгаснал въглен, от само себе си не можеш да се запалиш, освен

ако при тебе не дойде друг запален въглен да ти даде от силата си, да се запалиш и ти.

В Гадаринската страна, която е срещу Галилея, Христос среща един беснуем, който дрехи не облича, ходи по гробищата, не се спира вкъщи. Много пъти и вне се намирате в едно ужасно вътрешно състояние. Не можете да се поберете в кожата си. Хората ви стават противни, криви, пзмъчват се. Виждате само злото в хората. Търсите някоя философия, която да ви облекчи малко. Цели легиони са влезли в тебе и са обърнали всичко с главата надолу. При такова състояние ти не можеш да имаш ясна представа за живота. Всички тия духове трябва да излязат, трябва да ги изпъдиш навън. Днешните учени хора казват, че всеки има такива духове, само че някои се проявяват чрез микробите, но все пак са духове. Има чумави микроби, маларийни микроби, сифилистични микроби. Има микроби на проказата. Като дойдат, ядат те, човъркат те всеки ден. И след туй се образува лошото състояние. Какъв е церът на това? Чистата кръв. Тия духове ще държиш гладни. В кръвта не трябва да има никаква нечистота, с която да се хранят. Никакви нечисти желания, защото всяка нечистота е храна за тях. Никакви нечисти мисли, понеже нечистите мисли са храна за тях. Никакви лоши постъпки, понеже лошите постъпки са храна за тях. Хигиена трябва, абсолютна чистота, нищо повече. И казва този беснуем: Защо си дошъл преждевременно да ми мъчиш? Синът казва: Измъчи ме баща ми. Бащата казва: Измъчи ме синът. Аз зная синовете, които мъчат бащите си. Бащата обича да пие. Синът като види баща си пиян, върже баща си. Бащата казва: Защо ме мъчи синът? Синът казва: Не искам да пиеш, нищо повече. Някъде дойде синът пиян, бащата го връзва. Казва синът: Защо ме мъчиш? Мъчи го. Следователно, когато имаме известни неестествени желания, те трябва да се изпъдят. Ние считаме, че окръжаващата среда ни пречатства за онова, което искаме да направим. До известна степен само, в повечето случаи ние сами сме си виновни за всичко, което ни сполетява.

Христос след като изпъди тия духове да си вървят, човекът се освободи. Доиде умислен, иска да стане ученик на Христа. Той не го прие, защото не му било дошло времето. Господ не е определил още за него да бъде ученик. Най-после идва и жената с кръвотечението. Какво е туй кръвотечение? Всеки има кръвотечение. Когато имаш неестествени желаниа, ти имаш кръвотечение, ти си една жена, имаш кръвотечение. Имаш желание да станеш милионер, то е кръвотечение. Желаете да станеш най-видния поет, то е кръвотечение. Желаете да бъдеш най-силния човек. Всички тия желаниа за нещо велико, голямо, всичко това те безпокои и отнема силата ти. Намираш се в постоянно стълкновение и безпокойство. Трябва да престане кръвотечението. Всичките тия мисли за блясък и външни придобивки изпрачат живота навън. Казвате: Това да имам, онова да имам. Кръвта, хубавото, което е в тебе, изтича навън. Ти се молиш, но някой път казваш: И без молитва може сега. Умните хора в молитвата живеят, а който казва “що ми трябва молитва” – това е кръвотечение.

“И ето дойде един человек на име Яир, началник на сборището и се молеше на Исуса да оздрави дъщеря му, че е на умиране. – Не плачете, не е умряло момичето, а спи. – За тези думи всички му се присмиваха, защото виждаха, че момичето е умряло. – Момиче, стани! – И повърна се духът му, и момичето стана в същия час и пожела да яде.”

По някой път и вие, всичките духове, които ви измъчват, трябва да ги изпъдите навън от себе си. Често се случва да не можете да си обясните някои неща с някои ваши състояния. Понякога ти идва на ум да се хвърлиш от някоя скала. Виден поет пише стихове, но един ден се отчайва, че една негова книга не я приели добре или пък че е в малък тираж излязла. Отчая се, качи се на една канара, хвърля се оттам, не иска да живее. Какво ще придобие от това? Откъде тази глупава мисъл да се качи и да се хвърли? Какво отношение има между неговата книга и хвърлянето? Или пък някой търговец про-

паднал, изгубил няколко милиона, иска да се обеси. Защо иска да се обеси? Изгубил парите. Изгубил, изгубил, защо ще се беси? Какво иска да каже на света със своето обесване? Хората са интересни. Казват: Иде ми да се обеся. Друг казва: Иде ми да се хвърля, да се свърши всичко. Откъде проникна у този човек тази мисъл? Те са вътрешни настроения. По някой път може да ви нападнат и вас такива състояния. Когато човек изпадне в едно крайно състояние, той трябва да знае неговия произход, за да може да си помогне. Когато изгубиш вярата си, ще започнеш да мислиш за въжето, да се обесиш. Всички, които изгубват вярата си, се обесват с въже, понеже туй въже, вместо да се качваш нагоре с него, да излезеш от тъмнината, ще го туриш на врата си. Дяволът казва: Ти тури въжето, аз ще те изтегля. Ти туриш въжето на врата си, увиснеш, никой не те изтегля, обесиш се. А като отидеш на канарата, той казва: От канарата като някоя птичка ще хвъркнеш и ще се оправи работата. Хвърлиш се и освен че не се оправят работите, но си счупваш ръцете и краката. Човек, който се хвърля от канарата, за да се оправят работите, така свършва.

Последното положение: единственото нещо, което може да спаси човека, то е да падне на добрата почва. Да допуснем, че майка ви е опекла някоя баница, разни сладкиши, печена кокошка, печена риба, майонеза, разни котлети за вас. Но ако всичките тия менюта се заменят с ябълки, круши, грозде, с портокали, питам: Коя храна, първата или втората ще бъде по-естествена? Втората. Тази храна е много по-хубава. Плодната храна, не само по отношение на физическия, но и на духовния живот е най-хубавата храна. Вие една баница не може да сечете. Баницата, като я направите, изяждате я, или пък ако не можете да я изядете, разваля се. Но от едно плодно дърво, след като ядете ябълките, крушите, ти можеш да запазиш семената и да ги посееш. И тази храна се увеличава. Това е естествената храна. Пък другата, Божествената храна, сама по себе си расте и се увеличава.

Ще ви наведе на една мисъл, която трябва да знае-

те. Кое слово е вярно? Всяко слово, което се увеличава в тебе, е Божествено, всяко слово, което не се увеличава, то е човешко. И тогава правилото, което ще ви дам е: Всякога обичай Божественото, пази се от човешкото. Казвам: Ако вие имате една мисъл, която във вас не расте и не се развива, пазете се от нея. Оставете я настрана. Едно желание, което не расте и не се развива, пазете се от него. Ако имате една постъпка, която сте направили, и тази постъпка не расте, не се развива, пазете се от нея. Сега не мислете, че като сте тръгнали по този път ще имате много повече. Ще имате не друго, а по-големи изкушения. Ще ви дам един пример как хората могат да се изкушават. Тук преди няколко дена една сестра падна на едно изкушение. То седи в следното. Тя казва: Учителю, искам само за няколко минути да вляза и да кажа нещо. Казвам ѝ, че съм зает, вървя и отварям вратата, тя влиза в стаята, пък аз излизам навън. Позакъснях на друго място, връщам се, нея я няма. Аз виждам, че тя се е докачила. Най-първо тя избрала един момент, който не е подходящ. Можеше да почака, след един ден да ме пита, но то е изкушение. На едно изпитание е тази сестра. Ще мине ден, два, три, може седмица, може две, три и няма да идва на събрание, че съм я пренебрегнал. Да ви приведа още един случай. Една сестра, доста напреднала, и тя духовна, една сестра, която е кандидатка за свещенство, искам да ѝ помогна, викам я и казвам: Ти правиш нещо, което аз не харесвам. Това, което правиш, не е хубаво за тебе. Тя казва: Туй не правя. Аз продължавам: Туй, което правиш, не е право, ти се спъваш. Зад тебе има една користолюбива мисъл, която е скрита в сърцето ти някъде. Ти не виждаш. Ти ще попаднеш в известни изкушения. Духовно ще се спънеш. Туй го правиш, но тази мисъл не е благоприятна на Бога. Гледам лицето ѝ пожълтяло. Казвам: Туй ще те спъне. Казвам и много други работи и тя без малко щеше да припадне. Ето как дяволът се мъчи у нея. Казвам му: Излез. Искам да изгоня този дявол от нея, а тя все говори в себе си: "Че аз толкова обичам Учителя, че той така ли тряб-

ваше да ми каже? Другите сестри по-добри ли са? Та само аз ли правя тази погрешка?” – че туй, че онуй. Казвам: Може да ти е мъчно, но за твоя прогрес, дошла си до едно място, и ако продължаваш тези погрешки, в Царството Божие не можеш да влезеш. Ти може да ме обичаш колкото искаш. Твоята любов покрива много прегрешения. Но защото ме обичаш да те туря на първо място и да те туря отдясно, то е подкуп. Ако ти с любовта си искаш да седиш на първо място, ти си на крив път. Че ти щом обичаш няма нито отляво, нито отдясно да седиш. Ти си в Бога и Бог е в тебе. Какво повече искаш? Ти като обичаш, имаш най-хубавото състояние. Тогава? Отляво и отдясно, то е външна страна. Отляво и отдясно има съвсем друг смисъл. В живота, за да седнеш отляво или отдясно, трябва да издържаш тежката работа. Христос едно време поиска да седне от дясната страна на Отца Си, но трябваше да слезе на земята, да понесе всичките грехове на хората и то откакто е създаден света. И след като го разпънаха, ходи в ада и тогава като се върна, седна от дясната страна. И двамата ученици на Христа, Заведеевите синове искаха единият да седне от дясната, а другият от лявата страна на своя Учител. Та и ти можеш да седнеш, но след като понесеш греховете на хората. Но тъй да седнеш, без да понесеш греховете на всички хора по лицето на земята, да го няма. Когато двамата ученици искаха да седнат единият отляво, другият отдясно, Христос каза: Ще се кръстите с кръщението, с което се аз кръщавам, ще страдате и чашата на страданието ще пиете като мене, но отдясно и отляво да седнете, това не е мое да го дам, правото е на Бога. Това са наши разбирания. Отляво и отдясно има съвсем друго значение. Да си от дясната страна, това подразбира, че човек трябва да учи. Да си отляво, значи да ти се разкрива тайната на Божествената Любов. Ако нямаш ум, на който да ти се разкриват знанията, какво се ползваш? И ако нямаш едно сърце, на което да ти се разкриват тайните на любовта? Наместо да изучавате Любовта, вие се изкушавате и се интересувате кой кого обича и защо го

обича. В природата съществува един закон: Никога не можеш да прегърнеш една душа, да я стиснеш. Даже не можеш с пръст да се приближиш до нея. Как ще съгрешиш? Искаш една душа да я обичаш и тази душа да бъде твоя. Какво ще правиш, кажи ми? То е нещо непостижимо. Туй, с което вие сега си чупите главите и считате, че някой, когото вие обичате, той ви е оставил, не ви обича или че вие не го обичате, какво ще придобиете? Онези, които сте обичани, кажете какво сте придобили? Бих искал да зная нещо от вашата опитност. По този начин, по който ние разбираме Любовта, нищо не става. Да кажем, че ти си богат, викат те от обич, търсят те, посещават те, дават ти угощения. А след като загубиш богатството, вече любовта я няма. Какво остава? Тези, които са те обичали, няма ги никъде. Остават илюзии, картини в ума ти. Този, който те е обичал, няма го. Измрели всичките и къде са, не ги знаеш. Как са те обичали? От любовта какво остава? От любовта са останали само лекетата дето са те пипали. Една жена, която е облечена с много хубава бяла рокля, някой мъж я е опипвал и единствената любов, която остава, това са лекетата по нея. Тя като погледне, останали лекетата, петна от неговата ръчица, дето пипал, дето целувал. Него го няма никъде и да го търсите, не знаете къде е. Само виждате, че има изписани петте пръста по бялата ви рокля и си въздъхнете. Туй е понятието за Любовта. Онзи, който те е обичал, той не може да умре. Той всякога е пред очите ти. И той също всякога ви вижда. На 92 милиона километра трябва да отстоите един от друг, тъй както са земята и слънцето. Този, който те обича, на гости никога няма да ти дойде, но всякога изпраща своята топлина и светлина, постоянно неговата светлина и топлина идват при теб. Слънцето досега никъде на гости не е ходило. И да ти дойде, де ще го събереш? Но неговата светлина и неговата топлина всеки ден проникват в твоята душа. По някой път казваш: Искам Бог да живее в мене. То е криво схващане. Бог не може да живее в тебе. Неговият дух, светлина, знанието, силата, Любовта може, но Той, кой-

то изпълва цялото битие, да дойде и да се събере в тебе, никога не може да бъде това. Един ден ти трябва да идеш при Него, но Той няма да дойде. Той изпраща Духа, светлината, Любовта си и един ден като се развиеш, ще се освободиш от всичките връзки на земята, ще идеш при Него и ще му благодариш за всичките добрини и благости. Тогава ще имаш познания много по-високи, отколкото познанието, което имаш сега. Аз говоря за преходните неща, които имате. Те ще дойдат. Сянката е признак на Любовта. Тази сянка, ако тя не стане повод да намериш реалността, тази сянка е безпредметна. Ако сянката стане повод да намериш Любовта, тази сянка е на място. Та тази сянка ще бъде на мястото, да намерите Любовта на небето. Вашата любов е сянка на нещо по-високо и с нея ще намерите истинската Любов. Сегашните отношения на хората, които се образуват, тия отношения не може да съществуват, ако не се образува една връзка.

В главата, която четохме, се изискват няколко неща. Най-първо човек трябва да се очисти, да бъде господар на своето положение, никакви нечисти духове да не допуска в себе си, никаква нечиста мисъл, всички нечисти желания да изпрати навън. Те ще идват, но не трябва да ги пуца да размътват неговия свят. Един ден ти изгубиш имането си, да не се породи в тебе желание да се обесиш. Ще кажеш като Йова: "Господ дал, Господ взел". Съснипе се къщата, ще кажеш: Господ дал, Господ взел. Даже като вземат дъщеря ти, ще кажеш: Ще останеш сам. – Гък може да боледува и тялото. И това е възможно. Ще благодариш на Бога за всичко. След като минеш всичките изпитания, Господ ще ти проговори на един нов език. Ще можеш всичко да понесеш. Това са външните страни, които ще дойдат. Човек, който иска да има уважението и почитанието на хората, преди да има Любовта на Бога, той не разбира добре нещата. За да бъдеш почитан и уважаван, трябва да имаш Божията Любов. Ако дадеш уважение и почитание на хората без Любов, ти се поставяш на най-опасното положение. Всичките хора, които те обичат, ще искат да вземат нещо от тебе. Когато

и да обичаш, все трябва да дадеш нещо от себе си. Земната любов не е свършена. Ако си здрав, ще те обичат, ако имаш пари, ще те обичат. Ти трябва да бъдеш готов на земята за обичта да платиш. За всяка обич трябва да платиш. Ако мислите, че няма да платите, много се лъжете. Ще платите. Повече ще платите, отколкото струва любовта, която са ви дали. Следователно земната любов се продава, купува, а с Божествената Любов е обратното. Това са понятия, другояче не може да се разбере.

По някой път се намираме в едно противоречие на земята, особено когато не знаем как да живеем. Как трябва да се живее? Най-първо ще обичаш Божественото, ще се пазиш от човешкото. Сега процесът е обратен. Ние обичаме човешкото, а се пазим от Божественото. Пазете се да проповядвате. На някой мъж започнете да учите жена му на духовни работи, той ще каже: Слушай, ти на жена ми за такива работи да не говориш. За Господа да не говориш. Говори ѝ за човешкото. И на него, ако му говориш за човешкото, как да се обича, какви маниери да има спрямо хората, как да се облича, той ще плати даже за този морал. Щом речеш да проповядваш Божествен морал, той казва: Ние такива заблуждения не искаме. Ако искате да прогресирате – Любов към Бога. Обичайте Божественото, а да се пазите от човешкото. Да се пазите от човешкото в себе си, не отвън. Вътре у вас има едно човешко, от което трябва да се пазите. Туй пазене не е да те е страх, но да има едно различаване. Едновременно да познаваш де е човешкото и де е Божественото. Като дойде човешкото в тебе, да го туриш точно на мястото. Никога да не заместваш една Божествена мисъл с човешка. Никога да не заместваш едно Божествено желание с човешко и една Божествена постъпка с човешка. Ако не – заставаш на опасна почва, върху която ще има хиляди години да се луташ. Обяснявам ви това, което трябва да разбирате, за да бъдете свободни: Любов към Божественото. Не да ви стане спънка, но в човека като има Божественото, той ще бъде свободен, силен ще бъде и способен за всяка работа. Който има Божественото

в света, всичко може да постигне. И памет ще има, и сила ще има, и богатство, всичко ще има преизобилно. И казва Христос: “Няма нито един от вас, който да не приеме стократно от по-напред, което е имал за бъдещия живот вечен, ако люби Бога и опази Словото Му”.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

24. Утринно Неделно Слово, държано на
4 март 1934 г, 5 ч.с., София – Изгрев.

НОВАТА ДРЕХА

Размишление 15 минути.

Изпълни се нарядът.

9 глава от Лука.

Духът Божи.

Всички служите, но всички нямате еднаква мисъл. Мислите на всинца ви са различни. Има една нова мисъл, която е потребна днес на всички ви, без разлика. Трябва да знаете тази нова мисъл. Днес на обяд непременно ще ядете. Яденето е толкова обикновено нещо, но във всяко ядене има нещо ново. Запример ходенето е нещо обикновено. Но в това обикновеното нещо има нещо необикновено. Казвам: Онова новото, то е важното. Всеки ден трябва да схване човек необикновеното в живота. Това, необикновеното в живота, то е, което дава радост. Ето аз как разбирам. Една нова дреха струва повече от старата. Може да имате 20-30 стари дрехи, но новата струва повече. Новата дреха ще ви причини по-голяма радост, отколкото обличането на старите дрехи. Новата дреха всякога причинява по-голяма радост. Новото – това е новата дреха. Всеки ден човек трябва да има нещо ново, с което той да се облече. Човек, който облича новата дреха, трябва да бъде здрав. Има три неща, които вървят постоянно, паралелно със здравето. Човек, който няма светлина, човек, който няма топлина, човек, който няма пластичност в себе си, той не е здрав. Щом нямаш светлина, ти ще се блъснеш някъде, наляво, надясно, ще имаш безпокойство в душата си. Ако нямаш онази необходима светлина, ще стане едно свиване в тебе, ще се стегнеш, няма да си свободен. И ако не си пластичен да се огъваш навсякъде, то постоян-

но ще се образува пречупване в тебе. Човек страда от малко светлина, от малко топлина и нямане на тази пластичност. Как няма да се огъне човек? Например заболни те крака и се навеждаш надолу. Речеш да се обуеш, огъваш се, речеш да се наведеш, ти се огъваш. Като се огъваш, да ти е приятно, първо на едната страна и после на другата ще се огънеш. Аз не искам да бъда като другите хора – казваш. И ти ще бъдеш като тях. Ти ще ядеш като тях, ще спиш като тях, ще се обличаш като тях, ще се смееш като тях, ще заболяваш като тях, ще оздравяваш като тях. А пък казваш, че не искаш да бъдеш като тях. Прави сте, че не трябва да бъдете като другите хора, но как? Когато казвате, аз не искам да бъда като другите хора, които са се облекли във вехти дрехи. Щом си с нова дреха, не си като хората. А щом си облечен в старите дрехи, точно си като тях. Защото различието между хората лежи във вярата им, а не в безверието им. Лежи в Любовта им, а не в безлюбиеето им, лежи в знанието им, а не в невежеството им. Какво нещо е Любовта? Вие го знаете? Няма какво да се разправя за хляб, вие го знаете. Колкото и научно да се разправя за хляба, от практически гледище е важно, че той ни дава сила, това е достатъчно. Някой път научните теории ги сравнявам със следното: Мога да нося една дреха, но да не знам колко бода има, после как са защити копчетата, хастара, джобовите и пр., колко дълга да е дрехата, колко да бъдат огънати ъглите на дрехите не знам. Има много работи, за които съм невежа, а при това нося дрехата. Това е важно, но останалото за мен не е важно. Може да взема един плат и да не го давам да се шие. Туря го отгоре си. Ще имам класическата дреха. Ако хората бяха съвършени, дрехите щяха да бъдат съвсем други. В Париж работят с векове за усъвършенстване на дрехите. Ще дойде време, когато ще измислят нещо. Ако си хвърлил плата отгоре, ще кажеш, че не е грозно. Всяка нова мода, в сравнение със старата, се намира за противоречива. Но след време, това, което не е модно, става грозно. Запример едно време беше модно да се носят корсети, да бъдат прищипнати. Тогава казваха жените: Хуба-

во е човек като се стегне да има тънко кръстче. Но при това стягане храносмилането не става правилно. После тази мода изчезна. И дойдоха тези с възвишения отзад. Турени отзад като седло. Казвам: Каква е целта? После, преди това дрехите са имали толкова голям обръч, че дамичите не са могли да влизат през вратата. Сега благодарете, че сте освободени от тези моди. Тези хора, които носеха корсети, казваха: Всичката причина е стомахът. Трябва да се яде малко. Те не го знаеха, но аз го тълкувам. Прави са, че причината на всички препятствия е в яденето. Помалко трябва да се яде и вместо да се стягаш отвън, с физически корсети, яж малко и веднага ще имаш талия. А пък възвишението отзад го тълкувам, че човек трябва да работи повече. И онези, като не знаеха да работят, си туряха отзад тези възвишения.

И в духовния свят има известни моди. Всички вие трябва да се освободите от тях. Едно верую, това е една мода. Например мода е идеята за троеличието на Бога. Ти може да спориш с хората дали е така. Как ще познаеш троеличието на Бога? Всеки ден има нещо в човека Божествено. Бог се проявява всеки ден във всички, и в умните, и в глупавите. Обхода трябва. С това Господ опитва разумните хора, светите хора дали ще Го познаят. Минава някой пиян човек, Господ е там. Ти казваш: Защо Господ го е оставил да пиянства? Ще кажеш: Бог му е дал свобода да пие, а пък този човек не знае как да цени свободата си. Че се е напил, това показва, че Бог му е дал свобода. А пък той не знае как да си служи с нея. Някой казва една лоша дума. Бог му е дал свобода да говори, а той не знае да си служи с благата на езика. Бог ни е дал блага, но ние не знаем как да си служим с тях. Някой човек може да ни каже: Ти не говориш добре. Най-добрият живот е: Ти като дойдеш до възвишения живот, не прави забележки никому. Не давай образец как трябва да се говори. Ето как бих говорил с онзи, който се занимава с художество. Той нарисувал една картина не толкова добра. Аз ще нарисувам една по-хубава картина и ще я поставя при неговата. Съпоставям двете картини, това е възпитание. Ще учиш

човек как трябва да се храни. Не му казвай как трябва да се храни. Постави на една маса сухия мухлясъл хляб и при него постави хубавия опечен хляб. Той ще приеме хубавия хляб.

Вие искате да бъдете щастливи, но как? Яжте пресен хляб. Някой ще каже: Обичайте ближния си. Въпросът е как ще го обичаме. Обичта има две страни: или трябва да дадеш, или трябва да вземеш. Когато обичаш, когато даваш, трябва да знаеш колко трябва да дадеш. Може да дадеш някому повече и без да искаш да му повредиш. Другата любов е: като обичаш някого, непременно трябва да вземеш от него. Тогава има една опасност, че може да вземеш повече или по-малко отколкото трябва. В дадения случай трябва да вземеш толкова, колкото любовта изисква. Един човек, който те обича, вика те на гости и ти дава свобода да вземеш от хляба, който е на масата. Ти вземаш всички хляб или вземаш едно малко парче и той те прецени. Всякога вземай по-малко. Щом ви дадат един хляб, разделете го на три части. Една трета вземете. Две трети оставете на онзи, който ви го е дал. Щом вземете две трети, вече ще ви преценят. Аз като отида на гости, трябва да спазвам това правило. Като дойде някой верующ от някое братство, всички започват да го теглят на везните си и ще започнете да спорите каква е неговата тежест, какви са неговите качества. Какви трябва да бъдат качества на един верующ? Този новият верующ като дойде, трябва да дойде с една пълна кесия. Той трябва да носи хубави ябълки на всички да дава, а не да дойде с един празен кош и да каже: Аз дойдох да живея при вас, отгук-оттам ще взема по малко и ще си замина. Ако идва с празна кошница, това е учението на света. Той се е научил само да взема. Божественият закон започва със закона на даването. Даването е издишване. Дишането е вземане. Аз ги свързвам така. Даването и вземането са дишането на душата. Ако не издишаш, тогава нямаш възможност да приемеш чистия въздух. Значи като даваш, ти имаш условия да възприемаш повече отколкото си дал. Някой се плаши от закона на Любовта. И в закона на Любовта е съ-

щият закон. Ти като не любиш, няма да те любят. Като те любят, ти възприемаш въздух. И като поседи този въздух в тебе, трябва да дойде непременно желание да го повърнеш назад. Ти ще покажеш любовта си на другите, то е издишване. Имате тогава вдишка и издишка. Най-първо Бог е вдъхнал нещо в нас, дал ни е нещо. После ние ще дадем на Бога нещо, ще проявим любовта си. Всеки ден при дишането трябва да правим това. Трябва да дишате. Значи всеки ден трябва да дадеш и да вземеш, да проявяваш любовта си. Също така и в учението трябва да има нещо, което да приложиш. Всеки ден трябва да има прилагане, колкото и да е малко и в това има растеж. Например мнозина от вас искате да бъдете красиви. Някои от вас не сте красиви, понеже не работите. В какво седи красотата? Най-първо, за да има красота в човека, той трябва да има известна вътрешна светлина и топлина. И красотата на човека показва винаги онази хармония, която съществува между неговите мисли – как са наредени мислите и чувствата му. Колкото по-добре са организирани и наредени неговите мисли, чувства и постъпки, толкова човек е по-красив и всичко е свързано едно с друго. Ти искаш да моделираш очите си, да бъдат хубави, но непременно трябва да работиш върху своето чело, за да може да видоизмениш очите си. Ако ти не си господар на очите си, те ще изгубят своята тоналност. И тогава ще почне да отслабва зрението ти. Защо у старите хора отслабва зрението? Старите хора не прокопсват, понеже на стари години започват да възприемат повече, а да дават по-малко. Така започва остаряването. В момента, когато човек е започнал да взема повече, отколкото да дава, започва остаряването. Когато ти даваш повече отколкото вземаш, тогава си в процеса на подмладяването. Когато виждаш повече погрешките на хората, отколкото добрите им черти, то ти си в процеса на остаряването. Ти казваш: Драган, Стоян направил това и това. Все отрицателни работи споменаваш. Че някой си се бил с някого, нека се бие. Че някой спечелил, това не е твоя работа. Ти се тревожиш защо той има повече. Мисли, но не се тревожи.

Давам ви едно правило да не остарявате. Ако искате може да направите един опит. Можем когото и да е от вас да го подмладим, но не изведнъж. Може да направите опит за една година. Изберете една сестра, която я няма тука. Тя да не знае какво съм говорил тук. Съберете се стотина сестри и всеки ден да отива по една сестра и да ѝ казва по една сладка дума. На първия ден една, на втория ден друга сестра и ще видите, че лицето на тази сестра за една година ще се измени, ще се подмлади. Но вие ще кажете: Кой ще си губи времето да ходи да подмладява тази сестра. И от невидимия свят правят същия опит. Събрали са се няколко хиляди души отгоре и отиват при една сестра и я подмладяват. Едно същество дойде и каже: Колко ти си добра, красива.

Учете се от тези същества, а не както вие правите. Една сестра казва на друга сестра: Колко си глупава! – и с това внася недоволство в нея. И най-после всичкото това недоволство се очертава на човешкото лице. Какъв е смисълът на нашия земен живот? – Подмладяването. Подмладяването е процес, който постоянно трябва да поддържа. Той е изпълнение на волята Божия. Ние не можем да кажем, че Бог е стар. Той е винаги млад. Той не обръща внимание на добрините и злините на хората. Ако някой е много добър, праща го на работа. Ако някой е много лош, пак го праща на работа – добрият на добрата работа, лошият – на лошата работа. Съберете на едно място добрия и лошия и каквото са спечелили, съберете го. Разделете го, по братски си го разделете. Така мисли Господ. А пък когато Господ събере добрия и лошия човек, вие казвате: Дотегна ми този човек. Дотегна ти, защото не мислиш като Господа, и после казвате, че едни хора са по-добри, а други по-лоши. Вие имате такива представи. Добрият за вас е добър, лош за друг. Лошият за вас е лош, за другите – добър. Те са много относителни неща. Има една лошавина в света. Тя седи в следното: Когато един процес не става правилно, когато аз давам по-малко и вземам повече, лош човек съм. С това спирам процеса на развитие в себе си и в околните. Когато човек не живее доб-

ре, той напакостява на своя нос, очи, уста, уши – разваля си земната къща и най-после излиза от земната къща. Трябва да се съгради нова къща. И може би, за да стане това, ще му вземе най-малко 40 години. Когато един човек отиде в невидимия свят, 40 години той е на просия – като някой калугер, който отива от манастира да проси. Четиридесет-четиредесет и пет години ще ходи след смъртта от врата на врата. После ще дойде пак на земята. По-напред в миналото е било 250 години, а сега е 45 години. Сега хората бързо се прераждат. Ускорена е еволюцията сега. Дали сте религиозни или не, ако този живот ти не го цениш както трябва, ти 45 години непременно ще просиш на онзи свят. А пък ако си го разбрал, няма да има просия. Това трябва да се разбира. За да няма просия, за да се избавите от просията, ще ви дам едно правило: Ще обичате вашия баща и каквото заповяда, заповедта му няма да направите на две. Каквото ви каже, ще изпълните. Той ви казва: Направи това – ти го направи веднага. Не казвай сега съм малко зает, но го направи. Това е изпълнението на Волята Божия.

“Който е хванал ралото и гледа назад, той не е достоен за Царството Божие”, се казва в последния стих. Истинското оране, това е мисленето. Човек трябва да има една отлична мисъл. Някой казва: Самó аз ли съм, който мисля лошо? Аз искам да бъдете преди всичко полезни на себе си с мисленето. Гледам всички съобщения, които идват от невидимия свят, да не им причинявам вреда със своята мисъл, да не би да се скъса някоя жица, да не се прекъсне радиовръзката. Щом всички станции говорят, зная че мислите, чувствата и постъпките ми са прави. Ако някоя жица е скъсана, то зная, че моята мисъл или чувство, или постъпка, е крива. Имаш една малка тъга. Значи една станция някъде е затворена. Не ти стига ума за нещо. Значи затворена е някоя станция някъде. Някой път нямате нито пет пари в джоба си. Това показва, че и с невидимия свят имате една прекъсната връзка. Ако изправите погрешката си, в деня и в момента, в който поправите погрешката си, то от Невидимия свят непременно ще дойдат пари-

те. Или сте болен – щом поправите погрешката си, ще забележите едно поправяне на вашето здраве. Това са закони, които съществуват. Аз ви говоря не за външното здраве, а за вътрешното здраве. За да бъдете щастливи, вне трябва да бъдете здрави. Аз говоря не за външното щастие. Някой брат е замислен. Ако той е замислен, това не показва, че е болен. Важното е отвътре ли е разположен, весел. Или може да е весел отвън, а пък да е болен. Някой трепери от студ и го питам, а той казва: Добре ми е. Но виждам, че не му е добре. Той иска да се покаже, че е добре. И в духовно отношение много пъти има един вътрешен смут.

Един съвет за днес: Като излезете оттук, да направите една баня, да се окъпете хубаво, да хвърлите долните и горните дрехи, защото нов костюм ще има. Да се облечете хубаво. Днес всички трябва да се облечете с една нова мисъл. Тази новата мисъл трябва да носи здраве за тялото ви, разширение за сърцето ви, светлина за вашия ум. От прочетеното в тази глава виждаме как Христос горе на планината е във връзка със същества от невидимия свят. Две видни лица – Мойсей и Илия приказвали с Него. Само Христос знае какво са му говорили. Учениците Му не са чули това. А много пъти в нашата душа става известен разговор. Това са посетители от другия свят. Приемете ги. На планината трябва да бъдете. Там ще дойде Мойсей, законодателят, ще дойде Илия, пророкът. Той беше пророк, а Мойсей законодател, а между тях беше Христос, изразител на новото. Център на нещата беше Христос. Понеже Той носеше Закона на Любовта, Той трябваше да се пожертва. Мойсей не се пожертва. Той казва: Още малко и тези хора ще ме убият. Страх го беше за живота му. Бог му даде сила и Мойсей не си поплюваше. Той се разправяше със своите противници. И Илия не си поплюваше. Той избяга 400 лъжливи пророци. Като дойде Христос, той вижда, че това е външната страна на живота. И когато го питаха, ти как ще постъпиш с противниците си, Христос каза: “Син човечески не е дошъл да погуби души, а да спаси”.

“Не моята воля да бъде, а Волята на Отца.” Той казва, че не може пророк да не го убият, непременно ще го убият. Ще бъде отхвърлен, ще пострада. Вие може да постъпите или като Мойсея, вие може да постъпите или като Илия, или като Христа. Изберете. Имате всеки ден право да постъпвате по Мойсея, или по Илия, или по Христа. Свободни сте. Но при тези три начина ще имате три резултата: Ако постъпите като Мойсей, ще ви заровят някъде и гробът ви никой няма да го знае. Ако постъпите като Илия, с колесница ще ви вземат на небето и после ще ви пратят на земята да ви отсекаат главата и ще я поднесат на тепсия. А пък ако постъпите като Христа, ще ви разпънат на кръст и на третия ден ще възкръснете. Ако искате някой друг начин, друг път ще ви покажа.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

25. Утринно Неделно Слово, държано
на 11 март 1934 г., 5 ч. с. София – Изгрев.

ЕДНО ВИ ТРЯБВА

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Лука.
Махар Бену.

Вне прочетете цялата глава и размишлявайте върху нея. Аз ще прочета само половината.

Марта казва на сестра си да работи. А Мария седи при Исуса и слуша Словото Му. В Евангелието за Марта се казва: “Тя за много работи се мълви* , а е изоставила най-важното.” Това е сегашното състояние на вярващите в света. Всички се мълвят за много работи. Какви ли не вътрешни безпокойства смущават човека. Той мисли как ще прекара живота си, мисли дали ще влезе в Царството Божие, мисли как ще го погребат след като умре. Старият мисли, като остарее как ще го гледат синовете му. Малко чудно! Този човек, който вярва в Бога, мисли, че ще остарее. Как е възможно един човек, който вярва в Бога и който люби Бога да остарее? Мисли той как ще остане безпомощен, че дали и как окръжаващите синове и дъщери ще го хранят и погребат. Това е безверие да се безпокои човек, кой ще го гледа на стари години. Светът е убеден, че пътят по който върви е прав. Религиозните хора и те мислят същото. Те мислят, че това, в което вярват, това е именно важното, а при това забелязват, че им липсва нещо. Има нещо, което и светът, и верующите са известявали. Да ви приведа един пример. Каквото старият помисли, младият го прави, а пък каквото младият прави, старият го изправя. Имате двама млади, които се обичат. Да допуснем, че единият е в Америка, а пък другият в Бъл-

---

* от старобългарски глагол мълвити – безпокоя се за ..

гария. Срещат се и казват, че не могат да живеят един без друг. Пишат си писма, хвърлят си погледи. Той като я види, трепва му сърцето, че я видял и се радва. И обратно, изменя се лицето на тази мома, светне лицето ѝ. Тя почва да се облича добре, да се измива добре, не оставя кир по врата си, по ноктите си, вчесана е добре. Момъкът и той се изменя: връзката му е красива, чист е, спретнат, върви напето и прочее. Като се разправят тези работи, другите казват: Те са млади, зелени са, това е залъгалка и представление. Едно време и ние така правехме. – Хубаво, това е залъгалка. Добре, старият като остарее и като чака да го гледат синовете му, не е ли това залъгалка? Той мисли, че е умен. Той е турил сто, двеста хиляди в банката и чака на стари години тези пари да му служат. Питам, кой е на правата страна? Дали двамата млади или старият? Младите започват добре, свършват зле. Погрешката им е, че много добре са започнали, но зле свършват. И всички недъзи произтичат от това. Защо остарява старецът? Понеже младите са започнали добре, а зле свършват. Затова остаряват. Остаряването показва, че добре са започнали и зле са свършили. Старият трябва да остарее, за да изправи погрешките на младия. Как? Трябва да каже на сина си така: Синко, както започваш, така свърши. Един като се влюбил, дал на своята възлюблена първата година три хиляди целувки, на втората година дал две хиляди целувки, а на третата година ѝ дал хиляда. На десетата година ѝ дал една целувка, а на единадесетата година никакви целувки вече нямало. То бива, бива, но като са три хиляди целувки на година, колко се пада на ден? Може да се пресметне. По девет целувки на ден. Че много ли е това? По девет целувки на ден – три пъти човек яде, а пък 20 обеда взема белият дроб на минута. Какво са деветте целувки на ден? Казват: Девет пъти целува жена си. Съвсем механически гледат на въпроса. Ами ако всяка целувка представлява един слънчев лъч? Ако при всяко допиране се предава онзи, великият, живот?

Човек е един проводник на Божественото. Христос говори за онази грешница, която му целувала краката.

Христос се оставил грешни жени да му целуват краката и да го цапат такива жени. Питам: В природата чистата вода къде отива? Мътната вода ли помага на света или чистата вода? Бистрата вода е, която отнася калта и я туря на място. Тя разпределя тази кал и я туря навсякъде. Трябва едно разбиране на Божиите пътища. – Толкова години ние се стремим да служим на Бога. – Че какво трябва да разбираме под служене на Бога? Христос говори за ближния, обяснява кой е ближен. Виждаме онзи свещеник, хубаво облечен, минава покрай падналия в ръцете на разбойниците, от които бил ранен. Свещеникът казал на ранения: Аз имам висока работа, бързам да ходя да служа на Бога. Минава левит – отдаден на църквата книжник. И той казва: За мене не е тази работа и отминава. Най-после отминава един самарянин, един обикновен човек и му помага. Кой е ближен сега на ранения? Мнозина от вас искате да знаете дали прогресирате или не. Аз ще ви дам една диагноза, за да знаете това. Не е мъчна работа. Виждам голям въглен, който е на огнището и за да разбере дали гори или не, аз ще отделя всички други въглени от него, които са запалени и ще туря около него незапалени въглища. И ако може да ги запали, той гори.

Ако ти вярваш в Бога и мислиш, че имаш истината в себе си, но ако твоят огън не може да премине поне на един от окръжаващите, ако поне на един не можеш да предадеш своя огън и да го запалиш, тогава какъв огън имаш? Ти казваш: Аз не искам да го запала, но искам да го оставя, когато му дойде времето, сам ще се запали. Ти се самозалгваш като употребяваш израза “когато му дойде времето”. Това е приказка за Хитър Петър. Когато го пратили да занесе вода той едва носел големия кожен мях и за да не узнае змията, че е слаб, той взел мотика да прекара вода и казал: Аз мисля, че с един мях не може да направим много нещо, а искам да прекарам цялата чешма. Змията тогава вдигнала и пренесла меха и Хитър Петър се отгървал. Така той не си издал слабостта, че едва носи празния мях.

Не носи ли всеки един от вас по един такъв мях и едва го тътри? Че как вие не можете да изтърпите всички мъч-

нотии, които ви се дават? Каква вода можете да прекарате? Че ако вие не можете да изгърпите най-малката обида, каква сила имате? В древността една царска дъщеря имала голяма хубост, била много красива и адептите ѝ казали, че трябва да се пази от слънчевите лъчи. Когато я огрял един слънчев лъч, тя три години плакала, че ще ѝ развали красотата. И всички хора плачат, че ги огряло слънцето и че ще им помрачи красотата.

Този самарянин, който помогнал на ранения и го вдигнал на своето добиче и го закарал до странноприемницата, имал Божията Любов в себе си. Той е верующ. И ако ти не си в състояние да се справиш с всяка една скръб, с всяка една лоша мисъл, с всяка една лоша постъпка, които идват в тебе, ти не си силен човек. Твоята мисъл, твоето чувство и твоята постъпка в този случай са попаднали в ръцете на разбойниците. Защо не ги вземеш на своето добиче, да ги занесеш и да ги изправиш? Защо да не можеш да изправиш мисълта си? Или защо да не изхвърлите една своя лоша мисъл вън от вас? Аз не съм срещал нито един светия, който да е изхвърлил една своя лоша мисъл от ума си. Поглеждал съм всички светии, но не съм срещал още такъв. Че как ще изхвърлите от ума на един светия една лоша мисъл, една красива жена? Той дето ходи държи тази мома в ума си. Где е грехът, питам сега? Когато вие държите хубавия хляб, това не е ли както красивата мома, която държите в ума си? Хлябът изяждате, а пък да прегърнете една мома, това било престъпление. Питам ви сега: Где е престъплението, ако се прегърне една мома, която е излязла от Бога? Престъплението седи в това, ако окаляш нейната дреха. Но ако изчистиш нейната дреха и ѝ даваш това, от което тя се нуждае, тогава где е престъплението? Ние мислим за това, че е грешно, което не е. Според мене, ако аз се изправя пред прозорца на един човек и следя какво прави той, това е по-голямо престъпление, отколкото да се прегърне една мома. Че влязъл образът ѝ в моя ум, какво от това? Кой е виновен? Вечерта се връщам в дома и виждам, че стаята ми свети и че момата е вътре. Какво да правя? Вън е студено. Ти

вече си се опетнил като мислиш, че ще се опетниш като е влязла момата в къщата ти и как ще я поканиш. Няма никаква философия в това. Ние се мълим за много работи. Те са работи на момента, външната страна на живота.

Какво разбираме под името Мария? – Това е доброто. Седи Мария при Христа и слуша Словото Му. Тя казва: Тези неща ми липсват. Ако при тебе се приближи една мома и ти предаде доброто, което Бог е вложил в нея, ако внесе вечната справедливост, която Бог е вложил в нея, това е хубаво. На място е тогава нейното идване.

Трябва да се справите с мъчнотиите, които имате. В Писанието се казва за Христа: “И понесе греховете на света”. Каква идея се крие в тези думи? Той не само понесе греховете на хората, но и дойде между тях и се стремеше да покаже пътя, по който трябва да вървят. Ние казваме: Като дойде Христос ще се оправи света. Очакваме да се оправи света така, както никога няма да се оправи. И защо домът се разваля? Понеже младите моми и младите момци очакват да дойде Любовта по един начин, по който тя никога не идва. Момата очаква момъкът да я направи щастлива – това, което никога не може да стане и няма да стане. И момъкът очаква момата да го направи щастлив – това, което няма да стане. С живота, който Бог ми е дал, аз съм щастлив, понеже аз нося Божественото. И когато аз се приближавам до някого, аз не искам никакво щастие, но искам да предам Божественото и да изпълня волята Божия. И когато момъкът се приближи до една мома, не трябва да търси щастие, но да изпълни Волята на Бога и обратно – когато момата се приближава към момъка.

Защо религиозните хора, учените хора и другите страдат? Защото не са изпълнили Волята Божия. Силните отслабват. Защо? Защото не са изпълнили Волята Божия. Да ти е приятно да вършиш Волята Божия и то не само един ден, но постоянно, всеки ден. Ако ти в една жена или в един мъж не можеш да видиш доброто, което Бог е вложил в тях, правдата, която Бог е вложил в тях, разумното слово, което се изявява чрез тях, ти си на крив път.

Вие сте дошли до едно място, дето едно ви трябва:

да разберете великия закон на Любовта. Най-напред да определите в каква посока се изявява Любовта, от где иде Любовта. Ако твоята любов не слиза перпендикулярно към тебе и ако не прави никакво отражение в тебе, ти си в областта на сенките. Любовта трябва да слиза точно перпендикулярно към тебе и след това трябва да има отражение. И ако тази любов не може да ти даде разширение, ако тя не може да смъкне всички твои скърби и страдания, и ако тя не може да хвърли светлина в твоя ум, ако тя не може да те измъкне от обятията на смъртта, и ако тя не може да развърже веригите на твоите нозе и да ги снее, това не е Божия Любов. Божията Любов сменя всички вериги. И ако тази Любов дойде и не смъкне от тебе всичките стари дрехи и те остави гол, това не е Божия Любов. Адам минаваше за много голям праведник, той се мислеше за много учен, обаче един ден яде нещо и се видя, че е гол. И той не можа да разбере хубостта, хубавото в своята голота. Той като видя, почуди се, уплаши се от своята голота и когато дойде Бог, Адам каза: Скрих се от твоето лице, понеже видях, че съм гол. Тази голота на какво се дължеше? Той изгуби и малката любов, която имаше към Бога. Последния лъч, който имаше от Бога, той загаси. Той загаси последния лъч, който имаше от Божията Любов. И той тогава се видя, че е гол. Значи, последният лъч на любовта му изчезна. И вместо любовта, влезе страхът. Щом влезе страхът във вас, вие загубвате последния лъч на вашата любов. Такъв човек какво го очаква? Ще ти направи Бог кожени дрехи и ще изпрати ангел да те изпрати от райските врата навън в света, за да намериш Любовта. Защото този е пътят да намериш Любовта. Защо страдате? – За да намерите Любовта. Защо умираете? – За да намерите Любовта. Ти казваш: Мене ми дотегна! – И на мене ми дотегна. Толкова години говорих и на мен ми дотегна, ако е за дотягане. Не, мнозина ми казват: Толкова години говорите за Любовта, как не ви дотегна? – Аз казвам: Вие се пазете, понеже аз досега съм ви говорил, сега е нужно приложение. Почнете да обичате.

Представете си, че един човек изважда от джоба си

сто лева и ти туря една брошка, той не те ли спасява? Ако един човек изважда от торбата си сто лева, които не можеш да ядеш, и ти туря един хляб, не те ли спасява? Това е едно благо за тебе. Гледайте на хубавата страна на нещата. Във всяко едно горчиво чувство, във всяка една горчива мисъл, във всяка една горчива постъпка се крие Божията Любов, Бог се крие вътре. Това е начинът, по който Бог ще се прояви. Всякога, когато имаме голяма буря, след това ще дойде хубавото време. След като е изорана земята, ще дойде сеитба и жетва. Когато се изкопават дупките на дърветата, тогава се посадят дърветата и после дават плод. Всякога след големите противоречия и страдания в света, идват големите блага. Защо остарявате? – За да поправите това, което сте направили на младини. Защо сте млади? – За да направите това, което старите мислят. Защото старият иска да направи нещо, но краката му не държат – слаб е. И младият трябва да направи това, което старият не може. Старият седи на едно място и гледа, че младият е направил погрешка и ще му каже да я поправи. Ако сте млади, направете това, което старите мислят. Аз съм слушал старият да казва: Много голям грешник съм! Биех жена си, казвах ѝ говедо, но съжалявам сега. Ако тя беше тук сега, щях да я целувам по десет пъти на ден.

Почнете да целувате вашата добродетел в душата си, вашата правда, вашата справедливост и прочее. Това е култура, това е приближаване към Бога.

Да изпълним Волята на Бога, да отидем в Царството Божие, да запалим земята и тя да гори, без да се превърне на пепел. Тя да почне да гори, без да изгори. И на вас ви пожелавам да се запалите и да горите без да изгаряте.

Отче наш

26. Утринно Неделно Слово, държано
на 18 март 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

ВЪЗСТАНОВЕТЕ ЛЮБОВТА

Добрата молитва.
Ще прочета 11 глава от Лука.
Духът Божи.

В прочетената глава има няколко положения като символи. Садукеи и фарисеи, това е външната страна. Садукеите и фарисеите по някой път са вътре в самия човек. Може мнозина да имате тази опитност ако сте наблюдавали себе си. Човек по някой път много снизходително гледа на себе си. Не е лошо човек да бъде снизходителен, но трябва да бъде и справедлив. Не е въпрос да се самоосъжда, но колкото и да е учен човек, по някой път като пише, ще направи някоя погрешка, някоя запетайка ще тури не на място. Ако пишете на английски, все ще направите погрешка. Най-видните англичани имат речник. Дойде до една дума, не знае как се пише, обърне речника, погледне и пак пише. А често духовните хора пишат много писма, без да проверяват думите в речника. Сега тези, духовните хора, с които Христос се разговаря, са видни учени. Фарисеите бяха учени, философи, запознати с кабалата, с Мойсеевия закон. Те бяха учени, разбираха от магията, знаеха да повлияят на хората. Те бяха както сегашните държавници. Казва им Христос: Вие взехте ключовете на Царството, но нито вие влизате, нито пък могат ония, които искат да влязат. И днес някой ако поиска да тръгне в нов път, казват му: Що си се повлякъл по този път? Мислехме те за свестен човек. Ние имаме високо мнение за тебе, а тъй както си тръгнал не е на добро. Чудни са хората. Гледам, седнал някой, свършил

4 факултета, седи на масата, учен човек, но пред него има коняк или винце, моли се като вдига чашата. Казва: Господи, в Твое име! И пак сложи чашата на масата. След това извади табакерата, извади една цигара и пак казва: Господи, в Твое име кадим. Сега туй се нарича култура. Ако този човек другояче се моли, ще кажат: Той е глупак, как е коленичил да се моли. Каква разлика има между този, който вдига очите си като пуши и онзи, който се моли? Питам: Който пие, или който се моли, кой е на правата страна? Има ли кодекс, в който да пише, че трябва да се пие вино? Писано е огън да кадим, но никъде не е писано да пушим цигари. Сега се пушат малки цигари, а в Америка има големи папириси. Турците пък имат емфие. Ще извади малко, ще го поеме и ще кихне. Ако идете в православната църква, веднага ще обърнат внимание дали се кръстите или как се кръстите. Православните се кръстят с три пръста, а католиците с всичките. Когато човек се подчинява на възвишеното, благородното, когато изпълнява Волята Божия, това значат трите пръста.

Щом изучавате живота, все ще попаднете на заблуждение. Онази млада мома най-първо се кичи с дрехи, с китки, за да се ожени, а като се ожени загазва. Като народи десетина деца, китките ѝ изчезват, работата не върви, чумберите ги няма. По някой път и други работи изчезват. Сега вземам тия, естествените неща. Някой човек иска да се жени, бърза, няма тутане. Никой не е останал неженен. Все трябва да се ожени. За какво трябва да се ожениш? Веднъж трябва да се ожениш за Любовта. Ако Любовта умре, ще се ожениш за Мъдростта. Ако и тя умре, ще се ожениш за Истината. Ако и тя умре, оставаш вдовец. Знаете дълбокия смисъл. Христос казва: “Онези, които се сдобият с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват”. Значи ще имат съвсем друго схващане за нещата. Какво ще се жениш за един човек вдовец? Любовта в него умряла. Мъдростта умряла и Истината умряла. Какво ще се жениш за него? Ти ще се ожениш, та ще прокопсаш. Никой ня-

ма да те види. Най-първо ще изпиташ: женил ли се е той. Ще се жениш за неженен. Щом се е женил, ще го оставиш. Горко на онези, които се женят за женени, за вдовци. Под думата грешен човек разбирам човек, в когото Любовта е умряла. Женил се той и Любовта умряла, и Мъдростта умряла, и Истината умряла. Напуснали го те. Апостол Павел казва: “Сгодих ви за един човек. Еврейските пророци и целият еврейски народ го ожених за Господа, а не го ожених за някой човек на земята”. Когато пророците осъждаха народа, че този народ има много любовници, Господ каза: “Понеже ме оставихте, тръгнахте по друг път, вие не можете да ме слушате”. Питам сега: Ако един, който е тръгнал по пътя, но дойде време да се жени и тогава, заради своята възлюблена напусне убежденията си и каже “Не ми трябва Господ”, мислите ли, че той върви по един прав път? Тези неща са, които трябва да изследвате, да изпитате себе си доколко сте чисти вътрешно. Не ми е целта да съдя, но в света всеки човек се съди. Нещата сами по себе си имат една вътрешна стойност и тази стойност никога не трябва да се губи. Изпитанията и страданията в света, това са методи и пътища, по които хората се пречистват. Страданията са метод, за да може човек да се освободи от ония състояния, които произлязоха от греха. Следователно, ако страдания няма, вие не можете да намерите онзи път, не можете да се домогнете до онази истина, която търсите. В историята на човечеството няма нито един светия или пророк, който да е достигнал до това възвишено състояние, без страдания. Това показва, че трябва да се мине по Божествения път на страданията. Страданията произтичат от един факт. Когато вие страдате, не страдате само за себе си. Казва се в прочетената глава, че когато лошият дух излязъл из човека, който бил ням, немият човек проговорил, а духът излязъл навън, “обхожда безводни места и търси спокойствие”. И като не намери казва: “Да се върна в дома си, откъдето излязох”. И като дойде, намира го пометен и украсен. Тогаз от-

хожда, взема със себе си други седем духове, от него по-лукави и влиза да живее там. И последното състояние на оногоз човека бива по-лошо от първото. Този дух с другите седем влизат в човека, защото там е празно, Мъдростта и Истината не са в него. Да допуснем, че вие се обезсърчите. Питам, туй обезсърчение от какво е дошло? – Някой се е наместил във вас. Или вие не можете да търпите. – Наместил се е някой във вас. Или не можете да обичате всичките хора. – Наместил се е някой във вас. Казва Писанието: “Ще изпратя Духа Си”. Бог ще изпрати Духа Си. Значи има два вида духове, които постоянно боравят с човешката личност и вие не можете да се освободите по никой начин от тяхното влияние – лошият дух и добрият дух.

Сега ще ви приведа един малък разказ за един ирландец. Връщал се той една вечер пиян, но се препънал на пътя о нещо. Гледа – човек. Ритнал го няколко пъти, падналият почнал да пъшка. – И той е като мен. Пил е, че е паднал. Хайде да му услужа. Взел го на гърба си, занесъл го в дома си. Оказало се, че падналият бил един ангел. Казва му ангелът: Много лоши слухове се носят за тебе, но има нещо добро в сърцето ти. Искай от мене три неща и ще ти се дадат. Помисли си. Човекът рекъл: Имам един стол вкъщи, който седне, да не може да стане, докато аз не го освободя; после имам един гвоздей, дето си турям чехлите. Всеки, който се опита да вземе чехлите, като се хване да не може да се откачи, докато аз не го откача. После имам една ябълка в двора, че всеки, който се опита да откъсне плод или клон, да се хване и да не може да се откъсне. Ангелът погледнал, погледнал, той искал все земни работи. Казал си, той ще си вземе беля на главата с тези желания. Заминал си ангелът, но чули лошите духове този разговор. За да развали договора, дяволът изпраща свой служител при човека и казва: Нашият господар те вика в ада. Той отговорил: Сега в момента имам работа. Ще дойда, но поседни малко на моя стол. После казва: Ха да вървим. Дяволът иска да стане, но не

може да стане. Взел човекът една цепеница и започнал да го бие. Още веднъж ще ме безпокоиш ли? – Няма. – Хубаво. Пуца го той. Отива дяволът при дяволите и им казва: Да се пазите от стола му. Който седне, не може да се освободи. Праща главният дявол друг. Казва: Седни на стола ми. – Не, не, на стола не сядам. На такъв стол не сядам. – Тогава моля те, дай ми обущата, там са закачени е на оня гвоздей. Дяволът отишъл да откачи обущата, хванал се за гвоздея и не може да се откачи. И него набива човекът: Ти повече ще ме безпокоиш ли? Той обещава, че няма да го безпокои и него освобождава. Слуша главният дявол, че и двамата му слуги са бити и решава да отиде сам той. Няма да сяда на стола, няма да влиза в къщата. Столът е опасен и гвоздеят също. Този ирландец се освободил от дявола по един умен начин. Разумно използвал дадените му условия. Столът използвал хубаво, гвоздеят използвал хубаво и най-после дошъл и главният дявол. И по-неже не искал да влиза вътре, впрегнали кабриолета и дяволът се качил на кабриолета. Минават покрай ябълката и човекът казал на дявола: Моля те, отчупи една пръчка от това дърво да карам по-добре коня. Той понечил да откъсне клон, но се закачил на клона. И на него дал подобаващия се урок. Питам ви: Досега дали ли сте поне един урок на туй дяволче, което постоянно ви безпокои? Този човек е дал три урока и оттам насетне те са го оставили. Този разказ, който ви разказах, има свое вътрешно значение, как именно трябва човек да използва разумно благата, които Бог му е дал. Той може много свои погрешки да изправи, като не дава място на дявола в себе си.

Убежденията, които имаме, не е такова времето да ги изповядваме външно. Човек да работи с онова, което той знае вътрешно. Запример мнозина от вас очакват да дойде Христос на земята, да Го видят в човешка форма. Тогава как ще разберете стиха, който Христос казва на своите ученици: “Идете и проповядвайте това Евангелие и аз ще бъда с вас до скончанието на

века”? Значи има един вътрешен начин на работа, една вътрешна връзка, която може всеки да направи. Идва-нето на Христа подразбира събуждането на всички хо-ра. Един ден, когато всичките хора се събудят, това ще значи, че Христос е дошъл. Казано е, че Христос ще се засели в тях и те ще му бъдат народ, ще напише за-кона си в сърцата им и всички ще Го познават – от ма-лък до голям. Онези, които искат да се запознаят с Христа, страх ги е. Казват: Христос е толкоз свят, как ще дойде да живее в мене? Тогава аз питам: Как иде светлината от слънцето във вашите стаи? Мислите ли, че всичките места, които посещава светлината, са чис-ти? Тази светлина иде и отдето минава нечистите ра-боти ги пречиства, всичко чисти светлината.

Божествената светлина трябва да влезе в човека, трябва да проникне в неговия ум, трябва да проникне в неговото сърце, за да може човек по един правилен път да се избави от ония напасти, на които човечеството е подложено. Христос казва на своите ученици: “Сатана-та поиска да ви пресе, аз се молих за вас”. И Петър, който имаше упованието, разбираше този закон. Три из-пита му създадоха, три пъти дяволът влезе в него. След като съзна грешката си, той се повдигна. Първото не-що – трябва да съзнавате, да бъдете във връзка с Бо-жественото, което всякога говори във вас. Във всинца ви говори. Някои го слушате, някои не го слушате. Ако Божественото в тебе не го слушаш отвътре, то ще за-почне да ти говори отвънка. Как ще ти говори? Ти си богат човек. Най-първо Бог казва: Не бъди разточите-лен, бъди милосърден, давай на сиромасите. Ти не го слушаш. Тогава той създава такава криза, като сегаш-ната, когато богатите хора обедняват и като обедняват дава им съответните уроци. Един чиновник, който е на длъжност, Господ му казва: Изпълни хубаво длъжност-та си. Той като не го слуша, уволняват го. Или имаш здраве, не знаеш как да пазиш здравето, ще дойде бо-лестта. Болестта е един начин за възпитание. Всички-те лоши работи, които идват, са методи за възпитание.

Щом дойде беднотията, той ще разбере Божиите пътища, ще изправи погрешките си и веднага неговото състояние ще се подобри. Първото нещо: Човек трябва да възстанови Любовта си към Бога. То е задачата и учението на Христа. Учение за възстановяване на тази любов. По който и да е начин трябва да я възстановим. Ти се жениш. Жениш се, за да възстановиш любовта си към Бога. Богатство имаш, учен ставаш, всичко, каквото придобиваш, това са условия да възстановиш любовта си към Бога. Ако можеш туй да възстановиш, всичките неща са на място. А ако всички неща, които ти се дават, не могат да възстановят любовта ти към Бога, всичко туй ще бъде напразно. Утре ще дойде да похлопа смъртта. Отиваш в оня свят. Много пъти си се учил, прераждал си се, но онзи свят, духовният свят не е такъв, какъвто ти някога си го напуснал. Защото ако влезеш в духовния свят неподготвен, непригоден за него, няма да го разбереш. Той е свят, диаметрално противоположен на този. Ако ти не си готов, ако твоят ум не е просветен, ако в твоето сърце я няма любовта, ако ти не обичаш истината, като влезеш в онзи свят раят ще бъде пуст, нищо няма да видиш, никакви светии, никакви пророци, ти ще се намериш в един свят пуст и никаква красота няма да виждаш. Та нима ако пуснете една котка тук в салона, онова, което аз говоря, тази котка ще го разбере? Нищо няма да разбере. Единственото нещо, което схваща, то е да търси нещо за ядене. Кашкавал няма ли? Сиренце, нещо останало, баничка няма ли? – Туй гладене, туй мъркане, всичко това е да ѝ се даде нещо за ядене. Питам сега, ако един човек от сутрин до вечер мисли само за материални работи, какви духовни постижения може да има? Никакви постижения не може да има. С туй не искам да ви кажа, че вие нямате постижения. Имате постижения, но не се заблуждавайте. Ако ти си роден от царско семейство, но ако ти не си учил, тази кръв ще се измени. Царска кръв може да тече в жилите ти, но ако не си учил, ако не си добър, тази кръв ще се измени. Ти може да

си овчар някъде, ако живееш добър живот, твоята кръв царска ще стане. Сега някои от вас мислят, че са родени християни. Ако не живееш по учението Христово, тази кръв ще се измени. Може да си роден окултист, не е важно раждането, но какъв е човек, какво постига, какво приложение има. Приложението е всичко – в даден момент какво можете да направите. И затова именно за нас въпросът не е миналото. За нас е важно настоящето. Любовта действа в настоящето. За миналото ние имаме само възпоменания. Бог е толкоз мъдър, че в миналото е оставил само греховете, а в настоящето е оставил Любовта. Ако в настоящето би оставил нашите грехове, ние бихме се спънали и никакъв прогрес не бихме имали. И даже в бъдещето Господ никога не разкрива нашите слабости. Пита някой: Какво ще бъде моето бъдеще? Твоето бъдеще напълно се определя от твоето настояще. Какъвто си сега, такова ще бъде и твоето бъдеще. Или в бъдещето си като влезеш, което ще бъде настояще, ще изправиш всички свои слабости.

При възпитанието не е хубаво да се говори за греха, не е хубаво да се говори за дявола, не е хубаво да се говори за неправдата. Няма никаква полза от това. Според мене на дявола не обръщайте внимание. Във Варна аз срещнах един от просветените свещеници в православната църква, който ми разправи една своя опитност. Опасно е положението ми. Постоянно имам да се боря с дявола. Имам две кутии. Като опея някой умрял и парите тургам в едната кутия, като венчая някого или като кръстя някое дете, парите от венчавката и от кръщаването турям в другата кутия. Едните пари са пари на нещастие, на умрелите и гледам да се освободя от тях. Не зная кому да ги дам. Казвам: Защо ти са кутии, защо вземаш пари? Дяволът е там. Защо ти е тази първата кутия? Опявай без пари. Видиш дявола, хвърли му кутията. И най-после какво казва Христос? “Оставете умрелите да погребват умрелите си. Вие живеете. Идете да служите на Бога.” Сега мнозина от вас казват: Като умрем, да ни погребат хубаво. Онези от

вас, които мислите да умирате, вземете си торбите, че си вървете. Оставете мъртвите да погребват своите мъртви. Ние не сме пратени в света, за да погребваме хората, нито да правим паметници на пророците и на светите. Светите, които са умрели и имат паметници на земята, Господ да им е на помощ. Сега някои от вас мислят да направят някой паметник. Туй е една от най-големите опасности. Една от най-големите ясновидки, в която духът работеше, отива да открива аязма, паметници, да ги освещава и от там насетне духът я напусна. Това се правеше, само за да се каже, че еди-коя си пророчица е открила аязмото. Нека ходят да си пият вода, какво ще ходи да го освещава. Че ако искаш аязмо, да станеш аязмо ти. Ако аз реша да откривам извор, ще кажа: Господи, аз искам да стана един извор и нека всички хора идват да пият от мене. Да влизам в хората и те да ме изучават, и аз да ги изучавам. Сега ще открия една вода, в която не влизам. Мнозина казват: Тъй рече нашият Учител. Тъй рече нашият Учител, но намерите някое аязмо, напълните шишето, вземете паричките. Тъй рече нашият Учител. Вие си служите с мене, за да си създадете авторитет ли, какво ли? Ако вие имате следните условия в себе си, само тогава можете да кажете какво аз съм казал: Ако Любовта във вас е цел, ако Мъдростта във вас е цел и ако Истината във вас е цел, тогава можете да кажете тъй рече нашият Учител. Но, ако в това вие се колебаете, онова слово нищо няма да допринесе. Или пък казват: Христос тъй каза. Ако вие не можете да носите греховете на целия свят на гърба си, не сте разбрали Христа. Ако вие не можете да понасяте всички обиди, които светът може да ви даде, не сте разбрали Христа. Ако не можеш да се справиш с голямата сиромашия, ти не си разбрал Христа. Ако не можеш да се справиш с голямото богатство, не си разбрал Христа. Ако не можеш да се справиш със силата, със знанието, не си разбрал Христа. Не да се отказваш, да казваш: Не искам да бъда учен човек. Трябва да бъдеш учен човек и то първокласен.

Може да имаш десет факултета, но всичко това като придобиеш, ще идеш да служиш на Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила. И тогава ще придобиеш в себе си едно знание, което ще внесе в тебе онова, което търсиш. Сега някой от вас по някой път гледам как се спъвате. Някой окултен ученик е по-млад, казва: Какво ще стане с мене? Аз съм в учението от една-две години. Ето онзи брат е от 10-15 години, 20 години. Той не живее добре. Взема за образец този брат. Слоновете са много по-стари от хората, ще вземем ли образец от слоновете? Че дърветата са десет пъти по-стари, ще вземем ли образец от дърветата? Има хубава страна в дърветата. Не е нещо лошо, че са дървета, аз всякога от дърветата се уча на мълчание. Като отидеш при едно дърво, каквото и да му разправиш, то не казва нищо. Зъб не обелва. Сега какъв урок можете да вземете от слона? Вземете проучете историята на слона, понеже той е едно от най-благородните животни в цялото животинско царство. В цялото животинско царство, като оставим човека, слонът е най-благородното животно. Той представя една съединителна нишка между човека и животните. Маймуните, това са изостанали хора от човешката еволюция. Те не спадат към животинското царство. Слонът спада, а маймуната не. Тях не ги класифицирам в животинското царство. Те са изостанали човешки същества. Те са много умни. Но да оставим маймуните настрана.

Казва Христос на фарисеите, че те обръщат внимание на външната страна, измиват паниците отвън, отвътре не ги измивали. Книжниците обръщаха внимание на посторонни работи, а главното – Любовта Божия пренебрегваха. Имаха знание, но не го употребиха както трябва. Не ни е даден в Евангелието какъв е бил спорът между тях и Христа, но през целия си живот Христос беше в противоречие с фарисеите и садукееите – все учени хора. По негов адрес имаше много работи казани. Те бяха все учени – и фарисеите, и садукееите. Пи-

там: Мислите ли, че днешният свят седи по-високо, отколкото във времето, когато Христос е бил? Действително в църквата има много добри хора. В православната църква, в католическата, в протестантската, в еврейската църква. Те са отделни. Църквата, като организация на земята, не е за похвала. В църквата има много неща, които не са съобразени с Божия закон. Трябва да знаем, че и в нашия организъм има много неща, несъобразени с човешкото естество. Трябва да се освободим от тях. Ние имаме наслоени мисли от миналото. Какво ли няма в човека, когато човек се намери в трудно положение. Като богат е бил честен, а като осиромашее ще му дойде на ум да краде. Туй е цяла система. Той е крал, като вълк е крал, задигал е овцете, на общо основание е крал. Сегашният човек не е така честен. Той сега минава за честен. Следователно има от много неща да се чистим. Човек не е вълк, но той е минал през епохата на вълците. Да ви представя тази работа. Един човек бил слуга при един господар, богат човек. Този богатият бил много лош човек. Той заставял бедния човек, слугата си, да направи много лоши неща, които той сам не би ги направил. Много пъти хората са слугували при вълците и вълците са били господари. Човек се е учил при вълците и следователно вълците са научили човека на много лоши работи. Той е слугувал навсякъде и отвсякъде е взел по нещо, взел е и много хубави работи, но трябва да се отучи от всичките привички на своите стари господари. Ние казваме, че дяволът е причина за лошото в човека. Тази история е само едно обяснение. Всеки човек, който се отрича да служи на Бога, той има това негативно състояние. Историята на дявола е история на отричане. Всеки човек, който иска да служи на Бога, той има желание и може да стане ангел.

Всичките спънки, противоречия, падения, всичката тази външна обстановка, туй да не ви спъва. Туй трябва да го преминете. Сиромашия, богатство, падения, грях, всичките тия работи трябва да ги минете. То

е кал и няма човек, който да не опита тази кал в света. Ще я опитате, но трябва да бъдете умни, да не се товарите с тази кал. Тази кал по-малко да е и по-малко да загазите в нея, не да загазите, че да не можете да излезете от нея. Туй е сега практичната страна. И казва тогава Христос: По-добре е знанието, което имате, да го употребите за Слава Божия. Външно сте много чисти, пазете вашия живот отвътре да е чист. Не спъвайте вашите ближни, на вас казвам, не спъвайте вашия ум, не спъвайте вашето сърце.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа, носят пълния живот на Бога.

27. Утринно Неделно Слово, държано
на 25 март 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

ЕДИНСТВЕНИЯТ СВОБОДЕН

15 минути размисление.

Нарядът.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Лука.

В начало бе Словото.

Всякога има една напрегната мисъл у вас. То е както когато гостите са дошли и очакват – какво ли има готвено за тях? Какво ли ще им се даде? Философът ще каже: Каквото е, ще го видите. Тази напрегната мисъл е на място. Да допуснем, че един търговец очаква да му се отпуснат 100 хиляди лева. Напрегнато състояние има. Щом получи парите, изменя се състоянието му. Тия пари като се вземат, не могат да се ядат. Той вярва в тях дотолкова, доколкото може да се обработи този капитал, доколкото може да се ползва от него. Това са външните условия. Животът е нещо по-дълбоко. Някой път вярващите се заблуждават от външните условия на живота. Те са важни, но те са преходни. Запример на онова дете, което е в утробата на майка си, кое е най-голямото желание? Един ден да се освободи, да излезе във въздуха. И туй дете излиза, ражда се, но след като излезе вижда, че пак е в зависимост. Сега второто положение – като излезе, страх го е да не се изгуби и се хваща за майка си, търси нещо от нея, търси двете ѝ гърди. И като се хване за тях, тури устата си и мълчи. Но доколко време? Това до една, две, най-много три години и най-после майката казва: Стига толкова, няма повече храна за теб. Трето положение – детето трябва да се научи да ходи, да стъпва, да се изправя, да се хваща. Пращат го на училище, почва да се учи, стане на възраст 20, 21, 23 години и в него се пръкне една

нова идея – мисли да стане като баща си, като майка си, мисли да си съгради къща.

Нито детето, което е излязло из майка си е разрешило въпроса, нито което суче от гърдите на майка си, нито което ходи на училище. И най-после дойде старият човек, той почне да мисли за онзи свят. Казва: Ще се върви на оня свят, да се върна назад, откъдето съм дошъл. Мислите ли, че като иде на онзи свят, ще разреши въпроса? Там ще каже: Няма да я бъде, пак ще се връщам назад. Турците казват: Краят му къде е...? – Никъде не е краят.

Вашето съзнание не е еднакво развито. Всинца от еднакви работи не се интересувате. Онова дете в утробата на майка си се интересува от едно, роденото дете се интересува от друго. Малкото дете се интересува от трето, възрастният, старият, всички се интересуват от различни неща. Много и различни са стремежите им. По някой път казват: Външен живот е това, това са външни условия. И вътрешен живот има, и вътрешни условия. Но едно разбиране има – где е човекът? Да допуснем, че един човек е намислил да открадне нещо. Намислил да открадне нещо и казва: Нещо не ми върви. Защото по някой път у човека има едно суеверие. Казва той: Докато не открадна, няма да ми върви, да ми тръгне. И това е почти навсякъде. И хората крадат, за да им тръгне напред. Други пък имат друго верую. Те казват: Трябва да направя добро някъде, за да ми тръгне. И отива, прави добро някъде. Питам: Човекът ли е, който иска да краде и да прави добро? Не. Това са две условия, две разбирания. Човекът е само онзи, който избира в дадения случай злото като метод и доброто като друг метод, за да оправдае положението си. Човекът е отделно от тия двете. Едното и другото, това са външни условия.

Нашата идея за Бога каква е? Ние вярваме в Бога. Защо? Казвате: Все трябва да има човек на кого да се опре. И то е разбиране. Ако Бог за вас е само като една опорна точка, във време на нужда да ви помогне, и после като нямате нужда, да ви бъде като място, откъдето само да изтеглите капитал, за да работите, вие сте разбрали наполовина тази истина. И големите безпокойства, които стават в

душата ви, на какво се дължат? Всеки един от вас може да бъде поставен на изпит. Някой път вие мислите, че сте силни, имате силна вяра, но като ви поставят на големи противоречия, вашата вяра се изгубва. Най-напред трябва да минат две големи противоречия. Силен човек е само онзи, който може да огъне един здрав прът и да направи един обръч от него. Да съединиш двата края на две противоречия. Ако не можеш да съедини тия два края на едно място, силата ти е малка, ти си слаб човек. И тогава този прът, който не можеш да огънеш, с него ще те бият. И всякога прът, който не можем да огънем, ние го опитваме на гърба си. Всякога мъчнотиите, които не можем да огънем, ние страдаме от тях. А мъчнотиите, които можем да огънем, показват силата ни. Вие още не сте разсъждавали по този въпрос, по този начин, от временните работи да отиваме към постоянните. Вие седите в дома си. Едно добро дете сте, с което баща ви и майка ви се хвалят. Да кажем момченце сте. Казват: Като нашето дете няма – послушно е то. До 21 години вие сте примерен, връщате се рано вкъщи, слушате майка си, баща си, но един ден станете малко разсеян. Майка ви каже нещо, но вие казвате: Какво, не можах да чуя? Баща ви каже нещо, но вие казвате: Не можах да чуя. Казват два, три пъти, все не можете да чуете. Казват: Какво стана с нашето дете? Разсеян сте, почват да закъсняват с по половин час, един, два, три часа. И майка ви и баща ви почват да се питат кои са причините. Кажете им какво влезе във вашия ум, което разделя вашето съзнание сега? Има някоя причина. Представете си, че един пътник пътува лятно време през месец май, събува се бос. Спокоен е, весел е, радостен, че ще походи малко бос. Но натъкне се на един трън, който не може да излезе и започва да куца. Вече не е тъй разположен, лицето му не е тъй весело. Пообръща се, пъшка, гледа, седне, стане, човърка си крака, не може да извади тръна, после седне на друго място, пак човърка. И след като извади тръна, той превърже крака. Срещне го някой и пита: Защо куцаш? – Е, убодох се! – Е, как се убодех? – Събух си обувката. И тъй, някой път с обувка се опарват краката, а без обувка се натъкват

на някой трън. Това са само временни изяснения. Но човек може да се избави от противоречията в света, стига да има едно друго разбиране в живота. Но преди всичко човек трябва да бъде внимателен.

Сега всички вие мислите, че сте свободни хора. Мислите ли, че онзи кораб, който е тръгнал в океана, че е свободен като го тласкат вълните? Не, той ще воюва. Блъскаат го вълните и някой път го съсипват дори, и той остане на дъното на океана. Свободни ще бъдете ако пристигнете на пристанището здрави и читави. При почивката донякъде е свободен човек. Свободен е само онзи човек, който е добил Божествения живот. Свободен е само онзи човек, който не се изкушава. Следователно, дотогава, докато ти се изкушаваш от злото, ти не си свободен. И дотогава, докато те привлича доброто, ти не си свободен. Защото зад всяко едно добро седи едно зло. Тогава аз ще ви изясня от друго гледище какво е зло и добро, как се заражда злото и доброто. Представете си, че у вас се зароди едно желание да станете богат човек. Представете си, че имате желание да придобиете пари. Представете си, че парите представляват доброто. Казвате: За да не бъда аз сиромах, за да не бъда в зависимост, всичко ще направя, за да стана богат. Но след като добиете богатството, се ражда злото, някой е намислил да ви направи зло. Не че ви мрази, но понеже вие носите пари и стока, тия пари ще ви донесат злото. Този някой казва: Или ще ми дадеш половината от парите, или ще те убия! – Какво съм ти направил? – Нищо не си ми направил, но от туй, от което ти се нуждаеш и аз се нуждая. Или половината ще ми дадеш, или ще те оберат. Ако ти дадеш половината, мислиш, че не е право, понеже той не е работил. Ако той те обере, ще кажеш: Той е направил зло. Ето противоречието. Представете си, че вие сте семеен, нали така? Една сестра има свой другар. Отхранила го майка му като едно дете, а тя казва: Това ще направиш, онова ще направиш, целият ден го хока. И човекът се плаши от жена си. Тя казва: Това не си направил, онова не си направил. Аз питам: Кой дава правото на тази жена да го хока? И откъде тази идея се е

пръкнала в ума ѝ да му заповядва? Или обратното: Вие сега искате да оправите света. Мислите ли, че по този начин светът може да се оправи? Или пък виждате един човек, който вярва в Бога, вие ще го повикате, ще почнете да му тъпчете главата с обратни учения. Че тъй бил казал Христос, че иначе бил казал. Вие нито Христа сте видели, нито сте Го чули, но проповядвате, че Христос казал “Ако имаш две ризи, дай едната. Богатството си раздай”. Е, хубаво, един ден този човек постъпи тъй, както вие го учите. И той мисли, че като раздаде всичкото си богатство, хората ще му благодарят. Но хората почват да му се смеят и казват: Той е един глупак, раздаде богатството си. Нека сега да отиде да работи. А и той си казва: Що ми трябваше аз да слушам този учител. Той ходи от едно място на друго, не го приемат вече никъде и той мисли: Що ми трябваше да си раздавам богатството!

Ще ви кажа донякъде аз както съм го разбрал, малкото, което разбирам, ще ви кажа. Когато Христос учи “раздай имането си”, Той разбира, че толкова си богат, че пъшкаш под това богатство. Товарът ти е тежък. И Христос е дошъл да ти помогне по някакъв начин, да те освободи от ненужния товар, да го снемеш от гърба си и да го раздадеш. Какво ще се ползвам аз като пожертвам целия си живот и го дам на другите хора, а те почнат да се подиграват с мене? Мислите ли, че ако дам парите си на другите хора, които не знаят за какво да ги употребят, не ги използват както трябва, че моята жертва е на място? Пожертвай себе си, раздай имането си! Как трябва да се пожертвам, за кого? Трябва да е определено. Ама тъй било писано. Един закон е писан и този закон има приложение. Едно дърво трябва да се посади, но къде? Не можеш да го посадиш на камъните. Ти ще го посадиш на добра почва. И ще оставиш това дърво само да расте.

Аз не искам да натъпча вашите глави с мои знания, понеже ги виждам, че те са и без това натъпкани с какво ли не, но ви казвам: Главите ви имат по две врати и двете врати ще ги отворите. През едната врата иде Божието благословение, влиза вътре, а другата врата е, отдето Бо-

жието благословение излиза навънка. Защо трябва да влиза и да излиза навънка? Защото това благословение, като излиза навънка, ще очисти всичките нечистотии, които са събрани в къщата ви. Когато Христос казва: Да даваш, това значи, че ти като даваш, чистиш себе си. Ти не мисли, че правиш нещо, но че даваш, за да се очистиш. И ако не даваш, ти не можеш да се очистиш. Че когато вие миете, не хвърляте ли нищо навънка? Помията вкъщи ли държите? – Хвърляте я навънка. И вие казвате, че правите добро. И когато някому даваш пари, аз казвам: Той си раздал помията. За мене това е така, а светът казва: Той е много добър. Този човек си е раздал имота – помията, а казват: Този човек е светия, раздал всичко! Аз казвам: Този човек е раздал помията си и тинята. А водата взема за себе си.

Затова казва Христос: “Когато направите всичко, което ви е заповядано, казвайте: Ние сме недостойни раби”. – Че как да сме недостойни раби? Толкова работи сме раздали. – Ти не можеш да направиш един човек щастлив, докато не го направиш съпричастен на себе си. Ти не можеш да бъдеш щастлив човек, докато ти не станеш съпричастен на Божия живот, да работиш така, както Бог работи. Във всичките ти постъпки Той да присъства в мислите, в чувствата – също. Всеки ден да бъдеш идеално разположен и да няма нещо, което да те смущава, тогава си съпричастен на Божия живот. Сега, която и да е ваша най-добре възпитана котка, аз мога да я тура на изкушение. Няма котка, която да не мога да тура в изкушение. Един богат човек, който се хвали със своята възпитана котка, за да я изпита, внесъл в дома си една малка мишка. И тази възпитаната котка скочила да гони мишката. Старият навик – да гони мишките, се проявил. Тази мишка е щастieto, което гоним, което търсим. Като те пуснат, ти хукнеш да го гониш, тук го търсиш, там го търсиш. Щастieto не е един процес външен. То е нещо вътрешно, то е вложено дълбоко в душата. Който търси щастieto отвън и иска да бъде съвършено щастлив, той се лъже.

Аз ви казвам: Условия за щастлив живот вънка съществуват, но щастие отвънка не съществува. Щастieto

е един вътрешен процес. И ако отвънка го търсиш, то е положението на котката, която мисли, че като хване тази мишка, ще уреди въпроса. Коя котка е уредила работите си като е хващала мишки? Освен че нищо не е уредила, но тази котка, която живее хигиенично, след изяждане на мишката си съкращава живота. И котките малко живеят по единствената причина, че като хванат мишките нагълтат ги с козината, цели ги нагълтват.

Някой ми каже: Помоли се за мене на Господа! Защо аз трябва да се моля за хората на Господа? Има модерни проповедници, по английски ги наричат "revivalist". Може да намерите в речника тази дума – проповедници, които отиват да събуждат хората. Един от тия проповедници бил повикан от богат американец, който бил на умираше и му казал: И се помоли на Господа да оживея! – А, не се моля, не виждам да си направил никакво добро. Нито дума не обелвам пред Господа за тебе. Ти ще умреш, по-добре да те съдят там като идеш. Той го гледа. Така е, ако можеш да дадеш половината от богатството си на Господа, да го пожертваш, тогава веднага ще се помоля за тебе. Без жертва нищо не правя. И вие казвате сега: Да идем да се помолим за тази сестра! – А, не! Ще турите тази сестра на тясно – какво е дала тя? Половината покъщнина дала ли е тя? Пет рокли има, две и половина дала ли е? Три чифта обуца има, един чифт и половина дава ли го? Всички казвате: Да се помолим за нея. Не върви тази работа така! Човек не може да расте без да дава. У Бога това е закон, който постоянно действа. Понеже ние трябва да мягаме на Бога и понеже Бог дава, аз трябва да вървя по Неговия път и трябва само така да давам. Това е закон! Ама защо, за какво трябва да давам, ама на място ли е, без място ли е – не разсъждавам. Давам и с време и без време. Давай! Правете добро и на време, и без време! Ако твоего сърце при един лош човек може да тупа по един начин, а при един добър човек трябва да тупа по друг начин, тогава какво ще стане с тебе? Сърцето трябва да тупа еднакво и при добрия, и при лошия човек. При единия и другия човек трябва да бие еднакво! То е едно твое външно

схващане за добър и лош човек. Много добри хора, аз виждам, за в бъдеще ще станат лоши хора. И много лоши хора, аз виждам, за в бъдеще ще станат добри хора. Сега няма да ви обяснявам това, аз го мисля тъй. И колкото пъти съм проверявал това, така е излизало. Тези, добрите хора, аз ги наричам на златарски език, позлатени хора. За в бъдеще ще се изтрие неговото позлатяване и ще си стане лош. Аз виждам много лоши хора, които са ръждясали отгоре, само с тиня са покрити, но като се очистят, измият, вътре ще видите, че са златни. И един ден условията ще изтъркат тази кал. Този човек ще стане добър и ще излезе златото отгоре. А обратно, някой добър човек, макар да е позлатен само отгоре, на него не може да разчитаме. По някой път ние сме така позлатени. Когато ни направят добро, колко сме меки, учтиви, благи, мед излиза от устата ни. Но щом ни засегнат нещо по-дълбоко, веднага обръщаме другия речник, защото имаме и друг речник. Два речника имаме. Един християнин бил сиромах, друг бил богат. Сиромахът казал на богатия: За тебе имам два речника. Когато даваш както Бог е заповядал, аз считам, че по-добър човек от тебе няма, а когато не даваш, тогава имам друг речник. Тогава за мене ти си един вагабонтин, нехранимайко. Речникът ми е такъв! Та имам всичките думи в единия и в другия речник. Казва още сиромахът: Братко, ще бъдеш тъй добър, че да не ме принуждаваш да си отварям втория речник и да си губя времето. Ще даваш като Бога, че да обръщам само единия речник, защото другояче и мене ще ме туриш в изкушение да ти говоря лоши думи.

Вие сега не правите ли същото? Някой направи една погрешка и вие целия ден ще разправяте за неговата погрешка. Обръщате речника си и започвате да разправяте какво ли не. След като го подигравате и вие по дяволите отивате. Вие сте при един готвач, който е наготвил 25 яденета и искате да опитате всички яденета, да видите дали добре е сготвил. Мислите ли, че няма да имате едно лошо разположение след това? Че ако не е сготвено добре, вие в края на краищата ще имате съвсем лошо впечатление. А ако яс-

тията са добре стотвени, и вие съвсем по мъничко сте вкусили, ще бъдете добре разположени през целия ден.

Много неприятна служба е да опитваш недобре стотвените яденета. Има християни, които мязат на малките деца. Детето сутрин не иска да стане, мързи го, но има в него една хитрина, ще се престори на болно и казва на майка си, че уж има температура и тогава целия ден седи и пъшка. Не зная дали вие сте имали тази опитност. И християни има такива. Той ще дойде и ще почне да пъшка, а няма никакви причини да пъшка. Здрав е, няма ни температура, ни нищо. Казвам: Това е стария живот, от който всички трябва да се освободите! И светите го имаха. Това са утайки у човека. Съвършеният живот е освободен от тези утайки. И човек трябва да се освободи от всичките тези утайки, които спъват живота. И не само да се освободите, но и на всяка утайка да ѝ намерите мястото.

Главната мисъл, чистата мисъл е да служите на Бога, тъй както бихте служили на един баща, който ви обича. Един баща, който ви е дал свободата, да запазите тази свобода, понеже единственият свободен в света, единственият, който никога не се изменя, Той е само този, небесният ви Баща. И затова докато не се свържем с Него, ние не можем да бъдем свободни, да разбираме живота както трябва. Всякога тогава ще има едно противоречие. А нас не трябва да ни спират противоречията. Противоречията, това са външни условия, които ние трябва да изучаваме. Срещнете един брат, когото не обичате. Намерете причината защо не го обичате! Има нещо, за което не го обичате. Този човек, когото не обичате, след време може да го обичате. А може и този дете обичате, след време да го намразите. Едното може да се срещне, и другото може да се срещне. Мнозина, които не разбират този закон се спъват. Те пет-шест години са вярвали в Бога, но един ден се събудят и кажат: Туй, което сме вярвали, не е право. Питам тогава, кое е правото учение? Сегашното верую, което имате, не само да ви бъде за сто години, но това верую да ви бъде винаги, за през вечността. Веруюто, което имате да бъде един непреривен процес, който да ви во-

ди към постигане на великото в света. А не такова, което ще прилича на онова дете, което само няколко месеца или години може да носи едни обувки и после ги захвърли. Ние трябва да имаме дрехите на птиците, които много повече са постигнали. Вие сега се безпокоите, че нямате нови дрехи за Великден. У птиците това го няма. Вие ще търсите някой крояч, а в птиците този въпрос е разрешен. Вие се безпокоите за мазилки, козметични средства. У тях този въпрос е разрешен. Вие се безпокоите за дрехи, за въглища, за отопление, осветление. Птиците не се безпокоят за това. Има хора на земята, които мязат на птици, които живеят като птиците. Те не се безпокоят като вас. И като идем в техния дом, огънят им гори без пушек. Яденето им е готово. Един свят, в който само като помислиш нещо, пожелаеш някоя дреха, погледнеш, тя е на гърба ти. Бос си, помислиш за обувки, и си вече обут. Каквото си помислиш, всичко туй става. При сегашните условия, туй се нарича халюцинация. Ако аз помисля, че имам един златен палат, мога да го имам.

Вярвайте в едно нещо: Туй, което човек мисли, всякога става. И онова, което мислиш по Бога, всякога става – няма изключения! И онова, което по човешки мислиш и то става, само че то се разваля. Едното и другото става. Всичко става във време и пространство. Всичките ваши нещастия, които имате, недоразуменията, се дължат все на човешкото, което е станало. А малкото добро, което имате сега, се дължи на онова Божественото, което е станало, което по Бога сте направили!

Казвам ви: Правете повече по Бога, за да бъдете пощастливи!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота. /Три пъти/.

/На поляната упражненията/ 6.25 ч

28. Неделно Утринно Слово, даржано
на 1 април 1934 г., – Връбница, 5 ч. с., София – Изгрев.

СЛУГУВАНЕ

Ще прочета 13 глава от Евангелието на Лука.
Духът Божи.

Две хиляди години се е говорило за Царството Божие. Какво има още да се говори? Ако една цигулка е направена от най-добрия майстор, мислите ли, че ако един обикновен цигулар свири, ще извади онези тонове, за които цигулката е направена? Трябва да свирят най-добрите майстори. Може би вие се смущавате, че не знаете много. Ако всичко знаехте, нямаше да имате никакви смущения. Сега има нещо, което ви смущава. Това, което ви смущава е това, което не знаете. Защото зад онова, което смущава човека, стои едно благо. Вие копаете и искате да изровите една плоча. Защо? Защото под нея е заровено съкровище. Турена е плочата и като махнете препятствието, съкровището е на ваше разположение. Всички мъчнотии в света са плочи и богатствата са под плочите. И когато вие се стараете да премахнете една ваша мъчнотия, голямо богатство се крие под нея. Вие се стараете да вдигнете плочата, но не можете и се чудите защо не сте могли да я вдигнете. Необходимо е един нов начин за разбиране на нещата. Опасно е сегашното състояние, в което се намира човек. То е подобно на онова келево, което се върти, минава вода отгоре, то се върти, после камъкът вътре и той се върти в друго направление. Дрънка, вдига шум и казва: Голяма работа свърших. И келевото също казва. Аз не виждам голяма работа да е свършил, освен че този камък е вдигнал голям прах. Това брашно наричаме прах. То влиза в работа.

Искам да разберете добре. Оглеждате се някой път

в огледалото и не се харесвате. Виждате, че има нещо неприятно. Търсите погрешката в огледалото и казвате: Това огледало не е хубаво. Изчиствате си ръцете, почиствате огледалото и пак виждате, че има нещо неприятно. Защо искате да бъдете красиви, каква е задната ви мисъл? По някой път се поглеждате и казвате: Остарял съм. – Какво хубаво има в младото лице и какво има в старото лице? Не е лошо човек да се оглежда. И ние се оглеждаме. Щом срещнеш някой човек и му видиш лицето, ти вече си се огледал. Щом видиш една добра или лоша черта в някого, ти си се огледал. Видиш някое малко животно, ти си се огледал в него. За малката буболечка казваш: Колко е малка тази буболечка, как ходи, какво разбира? Но и ти си бил такава малка буболечка. Какво ли иска тя? Тази малка буболечка иска да излезе от лошите условия, при които се намира. Тя иска в съзнанието си да направи нещо, но като не знае как, качва се горе, слиза долу и не може да разреши въпроса, който я занимава. Ще ви дам едно обяснение. Ти казваш: Какво трябва да се прави? Представи си, че едно дете плаче в люлката си. Не разбирам модерна люлка, висока, но българска люлка, корито. Някой път детето се наведе, излезе от коритото и целия ден ходи, пъпли из къщи. Какъв въпрос ще разреши това малко дете като пъпли из къщи? После ще спре на едно място и почва да плаче. Най-после на неговия плач ще трябва да се отзове някой. Ще дойде майка му, ще го удовлетвори. Всички страдания се дължат на такива детински работи, които извършваме. Ние ходим, ходим, правим нещо, излезем из коритото. Дадат ти храна и пак те турят в коритото. Поспиш малко, майка ти излезе и ти пак излезеш от коритото. Сега това е по отношение на онези противоречия, които имате. Колкото и да отивате напред, все ще има известни противоречия, които ще срещате. Представете си едно противоречие, което се ражда в ума на един светия. Почти е дошъл до положение да се отвори за него Царството Божие, но идва едно противоречие в него и той се спъва. Космите на главата му настръхват. Време е дошло да се освободи от всички нещастия на земята, но идва

противоречието и той не знае как да го разреши. Не му стига ума. Мисли, че ако се мръдне някакси и направи една погрешка, отиде и се невидя – ще изгуби равновесието. Вие не можете да си представите това. Вашите мъчнотии са обикновени и вие не се намирате пред големи опасности. Има големи опасности. Когато човек прогресира в живота, има опасни места. Засега не се плашете. Като дойдете до това място, ще го видите. Като остане само едно препятствие и като го отрежете майсторски, веднага ще се намерите в оная пълна свобода, ще почувствате онзи великия Божествен живот. Ако не знаете как да го отрежете ще се намерите в много голяма тъмнина. Гледайте да влезете в тесния път. Каква е разликата между един тесен път и един широк път? На земята кои пътища са подобри – широките или тесните? Широките са по-удобни за ходене, защото няма блъскане. А пък тесните пътища са изключително трудни, но красиви. Често мислим, че небето е някъде. Представете си, че всички онези същества, които са около вас, които живеят на земята, все търсят Царството Божие. Пчелите го търсят, мравките го търсят, всичко го търси. Питам: Ако една мравка влезе в първо отделение, какво ще разбере? Или ако влезе в една прогимназия, в една гимназия в зданието, ако влезе в един университет или в църква, какво ще разбере? Така е и с хората. Вие всички сте заобиколени със знанието на същества, които ви наблюдават, гледат ви някой път, че вие пъплите и ви се радват, че пъплите. За тези същества е по-удобно, че вие пъплите, защото ако ви вземат на ръката си, вие ще изгубите вашата свобода. Една пеперуда хвърчи, каца от цвят на цвят, но ако я вземете на ръката си, ще окапе нейния прашец и тя ще умре. Вие искате едно висше същество да ви помилва, но ако то само ви поглади, вашата работа е свършена. Вие не знаете: Има условия, при които формата на човешката душа не трябва да се пипа, защото ако се пипа, това ще причини известен дефект. А пък у вас има желание да ви утеши някой. Например страдате и очаквате да дойде някой и да ви каже някоя сладка дума. Защо да не си носите сами страданието?

Представете си, че вие седите и казвате: Моята работа няма да се оправи. Ти като чуеш думите си и почваш да плачеш. Защо? Защото ти сам на себе си каза, че твоята работа няма да се оправи. Питам сега: Кой е виновният за това? Защо допусна мисълта, че твоята работа няма да се оправи? И кои са научните аргументи, кои са фактите, които показват, че твоята работа няма да се оправи? И някой друг да ти го каже, не се смущавай. И той не знае. Че ти беше ли когато Бог създаде света, знаеш ли Неговите намерения? Вие сега си давате своите заключения и мислите, че от това, което Господ е направил, нищо няма да излезе. Вие се лъжете. Така, както върви, благо, което Бог е създал за тебе, ти няма да го опиташ във време, когато очакваш. Това благо щом е предвидено за тебе, то ще дойде и то тъкмо навреме.

Друго едно изяснение. Представете си, че майка ви е сложила едно хубаво ядене на масата. И банята е направила. На трапезата е турила още и плодове и прочее. Но вие по едно стечение на обстоятелствата, така сте се окаляли, че тя ви казва: Ще отидеш да се умиеш и да се преоблечеш, че тогава ще дойдеш. Ти казваш: Чакай да се наям, че тогава ще се очистя. Мислите ли, че тя ще ви пусне? Не. Някой път хората искат да отидат на Божествената трапеза така, както са си. В какво седи страданието на земята? Всяко страдание е събличане, да се облечеш – то е най-мъчната работа. По-мъчна работа от това няма. Най-мъчната работа е да се съблечеш и облечеш. Мислите ли, че онази змия, която седи и съблича своята кожа, че това събличане е лесна работа? Докато съблече тази кожа и облече друга, ще мине през големи страдания. Всякога, когато се минава от едно състояние в друго, то е голям огън. Всеки един от вас минава през този Божествен огън, който отнема това, което не трябва на човека, това което е станало вече непотребно.

Вие по някой път търсите някой да ви обича, нали? Хубаво. Но какво подразбирате под думата любов? Имате едно разбиране, но то докъде е право? Избрали ли сте в дадения случай онази форма на Любовта, която е пот-

ребна за вас? Ни най-малко не сте избрали подходящата форма. Можете ли вие да поканите един вол на гости, да му дадете вилица и нож, да му дадете стол и този вол да яде точно както вие ядете? Или пък да поканите някое месоядно животно и да искате то по всичките правила да яде като вас? Има някои маймуни, които ядат и пият като хората. Те са дресирани. Донякъде маймуната може да яде като човека и да седи като човека, но не може да мисли като човека. Мислите ли, че след като златарят е позлатил някой предмет и кой както мине го пипа, че златото ще остане върху предмета? Не, това е една вътрешна самоизмама. Ние искаме сега да станем праведни хора. Както че ли досега сме били грешни, та искаме Господ да направи нещо друго от нас. Така работите не се обясняват. Има нещо добро, което Бог е вложил в човека и това добро е изостанало, занемарено. И сега Божественият Дух туря човека под големи изпитания, за да се махнат препятствията и да се събуди това, което е било отдолу притиснато, да почне то да расте. Един прост пример. Срещаш една сестра и казваш: Няма какво да обичам в тази сестра, проста е, невежа е. Нямам разположение към нея, нямам влечение към нея. Добре. Аз да ви обясня как разсъждавам. Виждам някой около мене. Той няма разположение за мен, но ме обикаля. Подразбира, че нямам пари и отминава. Защо? Защото са празни джобовете ми. Хубаво, аз имам ценни книжа в джоба си, той не знае това. Той знае досега само малките звонкови монети, а ценните книжа не ги знае. Мислите ли, че ако той узнае, няма да се учуди? Вие считате този човек за крадец. Кой е крадец? Един човек, който ви обича. Не вас, а парите ви. Обича ви. Но обича това, което е във вас. И като го вземе казва: Мене това ми трябваше. Често ние казваме: Аз обичам в тебе това, което е Божествено. И апашът казва: И аз обичам в тебе това, което е ценно. Значи парите за него са ценни, а пък аз какво представлявам, това за него не е важно. Това не е права философия. Ако ще ме краде, целия мен да ме открадне. Ако ме задига, целия да ме задигне. Някой казва: Аз обичам в тебе Божественото, а пък

ти си един парцал. Това са мои разсъждения. Вие ще кажете: Аз съм ценното. Ако ще ме краде някой, да ме краде по всички правила, а пък ако не може да ме краде, ако не е изучил този занаят, да не се занимава с мене. Хората си правят опити. Христос казва: “Царството Божие е подобно на квас, който като го взе жената, скри го в три мери брашно, докле вкисна всичкото брашно”. Защо тя скрила кваса в брашното, а не на друго място? Питам, защо крадецът като взема онова от моя джоб, туря го в своя джоб и казва: Това приляга по-добре в моя джоб, отколкото в твоя. Какви са неговите съображения сега? Той изважда твоята кесия и казва: Тя приляга по-добре в моя джоб.

Зад всички наши идеи, чувства, постъпки седи едно съзнание, има една велика тайна. Човек расте, мени се. Трябва да става всякога една малка промяна в неговото съзнание, в неговата душа, в духа му – навсякъде трябва да стане промяна! Единственото същество в света, което не се мени е Бог, защото Той е цялото. А пък във всяка една част все трябва да стане някоя промяна. Като се проявява животът, като функционира, трябва да стане една промяна вътре в нас. И остаряването какво е? Ако старият остарява и не поумнява, зло го чака. И ако младият се подмладява и сила в него не се явява, и той е на крив път. Младостта се оправдава чрез силата, която се добива. Младостта е път, по който се дават силите, а пък старостта е пътят, по който знанието се добива. Ако ти влезеш в пътя на старостта и не добиеш знание, ти си на крив път. И ако ти влезеш в пътя на младостта и не добиеш сила, ти си също на крив път.

Ние казваме, че религиозният път е път към Бога. Какво трябва да придобием с този път? В религията човек се учи да слугува на Бога. Религията – това е учение за слугуване. Всички вие сте дошли да станете слуги. Вие сте дошли тук в едно училище да станете слуги на Бога, а пък някои от вас искат да станат министри и прочее. Тук за министри не се учи. Тук, който е дошъл, се специализира само за слугуване. За царе, за министри, за майки не е тук. Тук за какво е? За слуги. Онези от вас, които иска-

те да станете царе, не е тук училището, а на друго място. Някои от вас искате да станете майки. На друго място трябва да се учи това. Христос казва: “Мнозина се наричат учители, мнозина се наричат майки и бащи, но един е вашият учител, една е вашата майка, един е вашият баща”. Някой казва: Аз трябва да се науча на нещо. На какво трябва да се научиш? Да слугуваши! Истината седи в това. Слугуването, това е предварителния изпит, за да те приемат в университета. За да те приемат в университета трябва да издържиши приемен изпит. Сега на земята вие държите приемен изпит. Сега се приготвявате за предварителния, за приемния изпит и не се знае дали ще ви приемат. Но кандидати сте да ви приемат в голямото училище. Вън от училището може да ходите колкото искате, но няма да се научите. Но в това училище ще се научите. Ти като влезеш в съприкосновение с една душа, с един професор, с неговото съзнание, ще научиш цялата тайна. Казано е в Писанието: “Бог е Любов”. Един ден ще познаем Бога. Кога? Когато се научим да слугуваме на Бога. Тогава ще дойдем в съприкосновение със съзнанието на Бога. Кога? Може да стане и днес. Ако днес издържиши изпита, може да стане и още днес. Ако отлагаш с десет години, ще закъснее. Но има един период определен, по-дълго не може да отлагаш. Трябва да влезем в съприкосновение с всички ония души, които са завършили своето развитие. В общ смисъл казано, да дойдем в съприкосновение с Божията Любов. За Божествената Любов ще ви дам едно определение, което не е пълно. Божествената Любов, това са всички придобивки на миналото, всичките възможности на настоящето и всичките възможности на бъдещето. Ако ти бутнеш миналото, ще научиш миналото на Любовта. Ако бутнеш бъдещето, ще научиш бъдещето на Любовта. Едновременно три неща ще изучаваши: миналото, настоящето и бъдещето. На тези три неща отговарят човешкият ум, сърце и воля. Где ще поставите вашата воля? Где ще поставите сърцето и ума? Това са начини за разбиране. Трябва да имате правилно разбиране за нещата. Външният свят и всичко онова, което учите,

което преживявате сега, то е встъпление на нещо Божествено. Вие може да забогатеете, но богатството е само едно външно условие. Какво ще ви даде богатството? Богатството ще привлече повече хора около вас. Кои хора ще привлече? Бедните. Ако дойдат богатите хора при вас, то техните отношения ще са други. Ако дойдат бедните хора, те могат да ви услужат, защото един беден човек може да услужва на един богат човек. Но ако богатият човек не познава бедните, не влезе в правилни връзки с тях, той не може да се ползва от това, защото един ден и той ще изпадне в тяхното положение. Какво представлява бедният човек? Какво представлява детето? За някого казват: Той е много добър. Но какво нещо е добър човек? В какво седи неговата добрина? Ти трябва да намериш една основна черта, чрез която да се свържеш с неговото съзнание и тогава ще се намериш в светлината на неговия свят, и така ще учиш.

Ти чакаш Бога. Мъчи те някое съмнение, ти чакаш Бог да помогне, но Бог не се явява. Това ще заприлича на онзи млад момък, който седи, чака и казва: Момата, която обичам не дойде. Той седи на прозореца и все чака, чака ден, два, стане на осемдесет години и тя все не идва. Казвам: Ако твоята възлюблена дойде когато си на 120 години, от гледището на земята, възлюблената е много закъсняла. Кога трябваше да дойде тя? Тя трябваше ли да дойде когато си в коритото? Тя трябваше да дойде точно когато си излязъл от коритото и когато си на четвъртината на 120 години – на 30 години. Значи, твоята възлюблена трябваше да дойде когато ти си на 30 лазарника, а пък ти си сега на 19-20 години и тя идва. Правилното е на четвъртината на 120 години – на 30 години. Сега вземаме само външната форма, а пък в духовния свят нещата седят другояче. Когато нещата стават навреме, когато те се съвпадат, ти ще бъдеш доволен. Като дойдеш на твоите четвъртинки, не бързай. Стой на четвъртинката! Защото тя носи най-ценното. Защото, ако четвъртинката идва и ти я приемеш както трябва, то всички други четвъртинки ще се наредят много хармонично. Иначе няма да се наредят добре и целият ти живот ще бъде неплоден.

Коя е четвъртинката? В тази четвъртинка ти трябва да почувстваш Божията Любов. Като почувстваш тази четвъртинка, то колкото четвъртинки се наредят после, при всички тях всичко ще стане по Божественому.

Вие сте близо до четвъртинката. Остава един пръст до нея. Като дойдете там, да се заковете и да не се мърдате, докато не получите онова, което четвъртинката носи – ни напред, ни назад, стойте на едно място! Където падне семката или където е посадено дървото, то седи там. То казва: Докато не приема това, което ми трябва, не мърдам. И житото също. Като видиш житото, трябва да кажеш: Такова трябва да бъде моето положение! И като видиш една голяма скала, трябва да кажеш: Трябва да бъде така твърд, като тази скала! И после като приемеш това, което ти трябва, ще тръгнеш по онзи великия път на живота и животът ти ще има смисъл.

Отче наш.

29. Утринно Неделно Слово, държано
на 8 април 1934 г., 5 ч.с., София – Изгрев.

БОЖЕСТВЕН И ЧОВЕШКИ ПОРЯДЪК

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Лука.

В човешкото съзнание има две страни, които трябва да се разбират. Каквото и да мислим, както и да разглеждаме живота, съществува един дуализъм, едно противоречие. Примерите, които Христос е привел, много пъти някои ги тълкуват в чисто буквален смисъл. Този пример, който ви прочетох, ни дава известно изяснение за живота. Някой стопанин дава вечеря и вика гости за вечерята. Този стопанин е богат човек. У него се е зародило желание да даде вечеря, да даде угощение. Най-напред той праща своя слуга да покани избраниците. Но те му отказват и причината за отказа им е много малка. Един казва: Бих желал да дойда на угощението, но купих нива, няма да мога да дойда тая вечер, ще ида да я нагледам. Друг купува пет чифта волове, иска да ги опита и отговаря: Няма да мога да дойда. Имай ме отречен. За него воловете са много по-важни, отколкото една вечеря. Действително, да се опитат пет чифта волове, струва повече от една вечеря. Също така да се опита една нива, струва повече. Трети казва: Ожених се, младата жена ми заповяда да не я напушам – не ще мога да дойда на вечерята. И така един по един всички се отказват. Слугата разправя това на господаря си и той се разгневява, не взема под внимание, че са важни нивата, воловете и жената. Той казва: От първите поканени нито един не искам да дойде в бъдеще. И да дойде някой от тях, ще си изплати. И изпраща слугите си по улицата да намерят хроми, куци, слепи, сиромаси и прочее, които не са от избраниците и тях да поканят.

Могат да се дадат няколко тълкувания дотук. Какво се разбира под една вечеря на стопанина? Може да предположим, че този стопанин е природата или Бог. Той иска да даде една вечеря. Ако един цар поканва гости, те няма да могат да откажат заради пет чифта волове, понеже воловете могат да хвъркнат, също жената, нивата, всичко може да хвъркне, да изчезне, ако не се уважи желанието на царя. Но когато Господ, когото не виждаме кани, ние можем да откажем. Създава се една нова епоха сега. Нивата, воловете и жената са старите разбирания, старият порядък. Ще дойде едно ново учение, което хората се поканват да възприемат. Някой казва: Много работа имам, сега съм на 40 години, късно е да приемам новите разбирания. Когато влезе френската мода мъжете да носят панталони, защото по-рано носеха шалвари, някой казваха: Не сме свикнали да носим френски панталони. Ще си носим потури! Имат право хората да си носят потури. И след това Христос се обръща и казва почти най-тежките думи, които някога е казал: “Който тръгне подир мене и не възненавиди баща си, майка си, жена си, брат си, сестра си, чадата си, приятелите и себе си, своя живот, не може да бъде мой ученик”. Как ви се вижда това? Ако го разбираме в буквален смисъл, не можем да разберем истината. Христос е искал да каже, да се отрече от всичко старо човек, което си е позволил досега, защото старото ще умре. Ако ти не се откажеш от баща си, от майка си – те ще се откажат от тебе. Има една тънкост в психологическата страна на този стих. Трябва да се откажем от някои неща. Съвременните хора разглеждат нещата много едностранчиво, те вървят по една много определена линия.

Какво ще е отричането? Ти имаш десет килограма жито в хамбара. Ако не се откажеш от него и не го посадиш, то идущата година ще се намериш в много трудно положение. Но ако се откажеш тая година, то идущата година ще се намериш в добро положение. Ако не се откажеш от дъщеря си, от сина си, от баща си и прочее, тях ще ги задигнат. Синът ти ще се откаже от тебе и ще

си замине. Също така и дъщеря ти. Вие си правите илюзия, че дъщеря ви е умряла. Младата жена, когато иска да напрази голямо впечатление на мъжа си, тя ще се престори, че е припаднала, ще умре. Той ще я съживи, ще я полее с вода, не иска да я изгуби. Но някой път тя примира и той не може да я събуди. Тя не се връща. Питам сега: Преди колко хиляди години дойде тази идея у тази млада жена, като види мъжа си да примре? Дали нарочно го прави, или това иде по някакъв друг път. Ще примират, много естествено. Думите, като ударят нейното тъпанче, правят такъв силен трус на нейния двойник, че той изскача навън, понеже ударът е бил много силен. И тя припада на земята. Някой път тя не го прави нарочно, но ударът е бил силен.

Частната собственост е една обширна идея, която за да прокараш в света, ти заемаш една каква да е служба. И да допуснем, че ти искаш да наложиш властта си, силата си върху другите. Власт имаш, но и противоречия имаш. Казва се, че всяка власт е дадена от Бога. Но кои са признаците на една власт, която е дадена от Бога? Кои са признаците на Божествения живот? Някой път казваш: Това е добро. Кои са признаците на доброто? Кои са признаците на разумния живот? Божественото всякога задоволява човека и остава един плюс, дава един растеж. Божественото не образува никакво противоречие в душата. Божествените неща се отличават. Всички противоречия произтичат от един човешки порядък, който е влязъл в света: ревност, раздори, съмнение, завист, лъжа и прочее. Даже има и една вяра, която е човешка и ражда противоречия. Ще ви изясня това. Представете си, че един човек си е направил идол, един голям идол. Той му дава качествата на едно божество и мисли, че този идол може да му помага. Този човек се намира в трудно положение, моли се на идола ден, два, три, месеци, но този идол не му помага. Човекът се обезверява в своя идол, в своята работа и с това не вярва вече и в работата на природата. Хората вярват в Бога, но не вярват в своите идоли, в своята работа. Например приписваме известни ка-

чества на някои неща и после виждаме, че това не е така и се обезсърчаваме, подозираме. Ние не живеем добре. Щом не живеем добре, това е човешки порядък. Всички противоречия – недъзи, ревност, слабост, болести произтичат от човешкия порядък. Човешкият порядък е създаден колективно, но и частно се създава.

Ожениш се. Имаш частна собственост – жена ти. Като се отдалечи тя някъде, казваш: Къде е ходила? Той не може да я остави да мисли тя свободно, той не иска тя да показва своите чувства към някой друг мъж. Нито пък жената иска мъжът да показва своите чувства към друга жена. Има мъже толкова ревниви, че ревнуват и бащите си. Има мъже толкова ревниви, че ревнуват и братята си. Това е тяхна собственост, нищо повече. Ти влизаш в едно общество и искаш да ти дадат едно почетно място и ако не ти го дадат, ти веднага се докачаш, обиждаш се. В Божествения свят, за да се справите с всички тези противоречия, които съществуват, има две възможности. Това е мое разбиране. Има две възможности, които съвременната наука не ги е засегнала и съвременното съзнание даже ги отминава. Христос ги е засегнал. Ти не можеш да придобиеш никаква свобода в света, ако не направиш две твърдения и две отричания. Можеш да започнеш с отричането, че нищо нямаш. Трябва да направиш това утвърждение, че нищо нямаш и че си там. И после ще направиш другото утвърждение, че всичко имаш. Представи си, че си един богат човек, който има най-малко 3-4 декара земя. Но казваш, че нищо нямаш. Ти казваш едно, но *de facto* ги имаш. Казваш, че в себе си си се отрекъл, но ти държиш нещата. А трябва да казваш и да си убеден, че нищо нямаш. И ако ти се отречеш, значи ти си свободен. Ако кажеш, че всичко имаш, то щом имаш всичко, няма какво да ставаш собственик, защото щом ставаш собственик на каквото и да е, подразбира се, че ти си зависим. Ти като си собственик на една къща, гледаш някой да не ти я вземе. Собствеността подразбира състезание. Ти казваш: Този имот е мой. Това агне е мое. Заколваш го после това агне или вол,

или кокошка, защото ти ги считаш за частна собственост, ти вземаш живота на други същества и ги изяждаш. Казваш, че всичкото зло е в частната собственост. Ти мислиш, че известно парче земя е дадено на твое разположение. Това никой не ти го е дал. Ти можеш да заграбиш едно място и да кажеш: Това е мое. Тези, които завземат държавите, които турят ред и порядък и те са собственици. Всички държави и всички общества в света са все собственици на големи имоти. Съвременният комунизъм казва, че е против частната собственост. Това са само думи. Те не са се отказали от частната собственост. В частната собственост се крие едно голямо зло, но човек трябва да знае как да го изправи. То лесно не се изправя.

Ти се влюбиш в някой човек, то е частна собственост. Ти се влюбиш в тялото си, искаш да го прегърнеш, да го целунеш. Ти си се влюбил в хляба и искаш да го прегърнеш, да го изядеш. Ти си се влюбил в сливи, круши, ябълки и казваш: Те са необходимост.

Две твърдения трябва да се направят. Едното твърдение е, че се отричаш от всичко – нямаш нищо, а пък другото твърдение е, че всичко е твое. Тогава имаш право да ядеш круши, ябълки, агънца – всичко е твое. Сега месоядците, хората на насилието, правят твърдения, че всичко на земята е тяхно и казват: Ние трябва да го завладеем! Добрите хора сега ще се мъчат да направят едно отричане. Те се учат на полуотричане. Не, съвършено трябва да се откажеш! Или един порядък, или друг порядък. Когато кажем всичко е наше, това е човешкият порядък. Когато кажем всичко не е наше, това е Божественият порядък. Когато човек иска да завладее Божественото, без да му са дадени права, тогава той почва да ограничава другите в какъвто и да е смисъл. Казва се: Всяка власт е дадена от Бога. Но какво трябва да разбираме под тези думи? Че тебе не ти ли е дадена власт да обичаш? Дадена ти е. Тебе не ти ли е дадена власт да ядеш? Дадена ти е. Не ти ли е дадена власт да ходиш, да мислиш, да чувстваш? Дадена ти е власт, но ти, умният

човек, трябва да знаеш, властта, която Бог ти е дал, как трябва да я използваш. Трябва да знаеш колко трябва да ядеш и колко трябва да обичаш в дадения случай. Дотолкова ще обичаш, че да не причиниш никаква болка на този, когото обичаш. Твоята любов, твоята обич да ражда в него Божествени чувства, да се радва той на Любовта ти. Щом дойде този момент, този когото обичаш да не се радва на любовта ти, ти си прескочил границата. Ти можеш да се радваш по който и да е начин, но у онзи се ражда една реакция, обратното, когато си прескочил границата. У него се заражда едно подозрение, че в твоята любов има нещо користолюбиво, и следствие на това, той почва да туря известни прегради и тогава се заражда това вътрешно лицемерие. Ако е слаб, той ще почне да се оттегля все по-далеч и по-далеч. И така както вървят работите ще се случи това, което не сте желали. Вие всички сега и целият съвременен културен свят се намирате в противоречия. Не едно, а хиляди противоречия. Трябва да се избавим от тях, да ги разрешим правилно.

Ти може да се отречеш от частната собственост. Аз зная мнозина, които започнаха с идеята за раздаване и дадоха своето на другите. И другите почнаха да ги използват. Като дадете за Господа имота си, ще дойдат другите да го ядат и пият. Чух даже наскоро, когато се вдигаха бараките от Гьондовото място, някои се обадиха. Дадох им друго място да отидат там да се заселят. Но те искаха да останат на Гьондовото място*. Съгласен съм, и това мога да им дам. Но те са само 14 души, а пък това място могат да го искат няколко хиляди души. И ако тия 14 души се настанят там, тогава ще дойдат другите хиляда души и ще кажат: Как така, на тях си дал това място, и ние искаме от туй място. Това желание – да иска човек хубавото, е Божествено. Но човек, като дойде на земята, той трябва да е готов навсякъде да живее, понеже цялата земя е негова. Ако той прави избор на едно или на друго място, той нарушава Божествените поряд-

* Гьондовото място – част от Изгрева, закупена от Гьондов, носела известно време името на притежателя си.

ки. Аз им казвам: Аз съм богат, давам ви мястото горе на Витоша. Това е разрешението. Но могат да дойдат и там, и да ги вдигнат. Нищо не значи. На Родопите ще им дам. В Америка. Обаче те искат тук в България. Това е човешкият ред на нещата. Вие трябва да опитате докрай човешкият ред на нещата, да опитате и да видите слабите страни на човешкия порядък. Човешкият порядък, това са спомагателни страни на живота, а пък при Божествения порядък цялата земя ще е твоя и ти ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Дето и да ходиш, няма да бъдеш собственик. Като ти е дадена цялата земя, защо ти е собственост? Ти ще тръгнеш да раздаваш от тая земя. Ще си намериш другарка, на нея ще дадеш, после ще има други, на които ще почнеш да разпределяш.

Има противоречие между човешкия и Божествения порядък на нещата. Някои казват: Виж как онзи си е наредил работите! Той е здрав, аз съм болен. Той има къща, а аз нямам. Какво трябва да направим сега? Как трябва да излезем от това противоречие? Ние няма с вас да поправим света. Власт имаме, но сили нямаме. И сили да имаме, не знаем как да поправяме. Можем да управляваме, но нямаме кой да разпределя нещата. И най-сетне, кои са хората, които трябва да освобождаваме? Казват: Да живеем по Бога. Един евангелистки проповедник проповядвал, че всичко в света принадлежи на Бога. Той бил доста богат. Обърнал едного към Бога и се радвал, че го обърнал. Но обърнатият към Господа един ден му задигнал кесията и казал на проповедника: Понеже парите са на Господа, Господ ми каза да ги взема. На тебе е казал дяволът да ги вземеш, а Господ на мен трябваше да каже да ти дам кесията. Щом си си позволил да я вземеш, това е от дявола. Разрешете сега кой е на правата страна. Онзи прави общи изводи от думите на проповедника. Проповедникът тълкува учението по-дълбоко като казва: Господ чрез мене трябваше да говори и да ми каже да ти дам кесията, понеже аз те обърнах. Ти казваш, че Господ ти е проговорил. Това е от дявола, ти искаш да вземеш парите. Кой е на правата страна? Онзи е обър-

нат, но проповедникът не признава, че е обърнат, щом може да направи една постъпка, която той не одобрява.

Сега кое е по-хубаво в света: да вземете всички неща и да имате средства да живеете или всички да бъдете бедняци и да търсите един от друг любов? Кое положение е по-хубаво: да бъдете сити или да бъдете гладни? Ситите хора са щастливите хора, а пък гладните хора са нещастните. Но кога гладният е нещастен? Когато не може да задоволи глада си, той е нещастен. След като се е наситил, за сития след това иде друг един процес: Това, което е приел, трябва да го повърне назад. Когато това, което си взел, трябва да го повърнеш назад, това не е благо. Ако нещата предизвикват стълкновение в хората, това е човешкият порядък на нещата.

Всички имате една голяма задача – да се справите с вашия вътрешен живот. Мъчна работа е това! Аз съм разрешил този въпрос. Да допуснем, че влезеш някъде, където и да е. Да кажем, че ти си веруещ, окултен ученик, ученик на Любовта и ученик на Мъдростта. Единственото учение в света, което осмисля живота, това е Любовта. Вие може да имате сила, знание, украшение, красота и прочее, но всичко това без Любовта няма тази цена. Животът без Любовта е една млада хубава мома, окичена с всички красиви неща. Тя е красива, но няма живот. Всички външни придобивки без Любовта са мъртви. Знанието, мъдростта, силата, красотата добиват своята ценност, само когато Любовта влезе в човека. Всичко в света има цена, когато има Любов. Така седи въпросът. Ако ти нарушиш закона на Любовта, веднага смъртта идва като едно ограничение в тебе. Не че Любовта може да се ограничи, но като престане Любовта в тебе, ти ще изгубиш смисъла на живота. Някой път не можеш да си обясниш следното: Ти обичаш един човек и престанеш да го обичаш. Какъв е закона за обичта? Вие виждате един човек добре облечен и поглеждате вашите дрехи, че не са така добри, а пък неговите са добри. Има едно различие. И казваш си: Той е много добре облечен. Туряш едно различие между себе си и него. Виждаш, че

този човек знае, но всичко което знае е чуждо – той го е взел оттук-оттам. Пчелата е събрала мед от хиляди цветя. Тя не е направила меда, но цветята направиха меда. Но има нещо в природата, по-далече от цветята. Медът съществуваше извън цветята. Сладкото в природата не го създадоха цветята. Те го взеха от природата.

Някои искат да станат като мене. Защо? Защото разбират криво. Защо някои искат да станат министри? Не да оправят света, но да оправят работите си. Защо някой иска да стане учител? Ще има заплата, уважение и прочее. То е така, но Учителите, Великите Учители на света, носят най-големите тягости. Никое робство в света не може да се сравни с робството на един учител. Вие нямате ясна представа за това. Ти между хората ще виждаш престъпления, беззакония и ще бъдеш сляп за всичко това. Противоречия ще има в тебе и всичко това трябва да го разрешиш и няма къде да се освободиш. Ти ще бъдеш впрегнат кон. Като натоварен кон, ще кажеш: Аз съм свободен да отида на Витоша, но онзи те кара с камшик. Дизгинът е хубав, кошумът е хубав, каруцата е хубава, но ще я теглиш. Ни най-малко не влизат в твоето положение. Ще се качи този човек, онзи човек на каруцата. Всички жители в света минават един тежък изпит. Те са на изпит и като могат да минат, ще минат вече в едно състояние, за което хората не са слушали даже. Но докато дойдат до него! Лесно се говори, но докато минеш до това състояние, ще минеш през най-строга дисциплина. Всички хора, които са влезли в съприкосновение с тебе, трябва да ги повдигнеш и трябва да изгладиш противоречията по един разумен начин. На всички, които ти са поверени, да не оставиш нито един да пропадне. Защо християнството не успя? Христос в едно нещо не сполучи – не можа да отучи Юда да краде. И този Юда го има и в съвременното християнство. Христос го знаеше. Днес това, което разяжда християнството, е кражбата. Между 12-тях ученици на Христа, 11-те бяха на място. Само Петър се подхлъзна малко. Христос го обърна. Но Юда не можа да обърне. Христос сега тряб-

ва да обърне този Юда. Сега ще дойде Христос да обърне Юда. И ако Юда не се обърне, светът не може да се поправи. Сега не е въпрос за праведните, а е въпрос за юдите. Вие сте се намерили при една от най-трудните задачи. Какво да правите с Юда? Аз го виждам навсякъде. За две хиляди години той е прогресирал. Във времето на Христа този Юда е бил ученик, а сега е станал професор. Аз имам особено схващане за Бога, за обществения строй, за семейството и прочее.

Две твърдения трябва да се направят. Първото твърдение е по отношение на Божествената мъдрост. Разумно трябва да постъпва човек. Второто твърдение е по отношение на Любовта. Човек трябва да приложи Любовта както трябва. И от две неща човек трябва да се отрече. Аз ви казвам какво трябва да придобиете, а пък вие ще ми кажете от какво трябва да се отречете. Всички хора изискват неща, които са възможни само при известни условия. Всички задачи, които имат хората, могат да се разрешат. Има едно голямо противоречие в света, което ще стане като една задача за бъдеще. Един от младите братя ми разправяше, че той имал две неща, които трябвало да превъзмогне и като се отрече от тях, ще се почувства свободен. Две неща има, от които трябва да се отрече, с които трябва да се справи. И право мисли той. Малки работи са те, но съставляват една вътрешна мъчнотия в света, в живота. Имаш един малък трън, не се изисква много да го изтеглиш. Но да допуснем, че ръката ти е тъй слаба, че не можеш да си повдигнеш ръката и да го хванеш. Всичко е в повдигането на ръката, да хванеш този малък трън и да го изтеглиш навън. Много малки дефекти има човек, но той няма сила да се справи с тях. Не може човек да се отрече от нещо, ако той най-първо не го е придобил. Ти не можеш да направиш едно самоотричане, преди да си го придобил. Най-първо трябва да придобиеш, да имаш положителното, за да се отречеш от отрицателното. Животът започва с положителното. Ти не можеш да разрешиш една мъчнотия в живота си, докато не дойдеш до положителната страна на Любовта. Ти

не можеш да разрешиш противоречията на живота, докато не дойдеш до положителната страна на Мъдростта. Две положителни неща трябва да имаш. Ти не можеш да се отречеш от богатството, докато го нямаш. Светията и той се бори. Какво го мъчи? Той е много напреднал от ваше гледище, но този светия има мъчнотии, с които трябва да се бори. И той си има слабите страни. Един човек е силен, може да носи сто килограма на гърба си – дотам е стигнал, но петстотин килограма не може да носи. Един християнин, който се съблазнява от една красива мома, престъпление ли е това? Аз говоря само за външното, да не мине някаква крива мисъл в ума ви. Той само я е видял, но като се върне може да му дойде една мисъл, за която ще го държат отговорен. Кого? Обикновеният човек няма да го съдят за това, но един светия, който си е позволил и най-малката отрицателна мисъл, ще го държат отговорен. Въпросът е за светията, а не за вас. Това, което ви говоря за красивата мома, то се отнася до светията. Един светия го държат отговорен за това, за което вас не ви закачат. Вие ще бъдете тогава свободен. Един лекар може да направи операция на една красива жена, но ако вие я боднете с ножа, ще намерите затвора. Светията се намира в положението на онзи, който като бодне момата, ще намери затвора. А пък вие сте в положението на лекаря, който може да направи голяма операция. Дето вие сте праведни, светията е несправеден. Един светия, турен на ваше място, веднага ще намери затвора. Ако той постъпва както вие постъпвате, веднага ще намери затвора. Не искам това да ви бъде като спънка, но искам да ви кажа, че в бъдеще ще се намерите в едно положение на вашето развитие, ще дойдете до известни мъчнотии, социални мъчнотии. И при тия мъчнотии никой не може да ви помогне отвън. Само онези хора, които са минали през тях, ще ви покажат пътищата, по които може да се освободите разумно от тях. И под думите “Царство Божие” подразбираме всички хора, които са се освободили. Като дойде при вас който и да е човек, да ви е приятно. Като видите един човек, да ви е

приятно, че сте го срещнали. Това е Божествено! И всеки като ви срещне, да му е приятно. И вие да бъдете като ангели, които летят.

Понеже днес на кръст не могат да разпънат Христос, сега са приготвили задушливи газове. Казвам: Ще се стегнете сега! Вие сте много по-свободни от светията. Светиите в сравнение с вас са много ограничени. Един светия е ограничен. Един светия, ако го поканят двама младоженци, той няма да отиде. Ще каже: Много съм зает! Един светия при един банкер не може да отиде. Един светия при един учен човек не може да отиде. Защо? Вие не сте в никаква опасност, но светията вижда тези работи – той вижда опасността. Аз се радвам, че не сте светии. Всички се стремете обаче да станете светии. Това върви по един естествен път. То е закон на растежа. Ако вие турите едно семе между пукнатините на канарата, дървото, което ще израсне, ще почне да расте по канарите и тези канари, които са близо една до друга, ще се отдалечат и между тях ще се образува по-голяма цепнатина.

Та сега първото твърдение, което ще направите в себе си е следното: Да приложите Божествената Любов във всичката ѝ пълнота. Да изпълните Волята Божия, в това е разрешението. Да изпълните Волята Божия не както вие разбирате. Волята Божия има отношение с всичко в света. И второто положение е: Всички трябва да бъдете добри проводници, та онова, което е хубаво, възвишено, трябва да мине през вашето съзнание. Силата ви седи в изпълнението Волята Божия. Щом възприемете Волята Божия, вие ще имате сила. Само по този начин може да постигнете това, което желаете.

Ако тези твърдения ги направите, вие ще имате постижения. Няма друг път. Всичко друго е губене на време. И светията се намира в противоречия. Защо светите се намират в противоречие? Защото и те не могат да изпълнят Волята Божия. Светиите трябва да имат едно желание – всички светии трябва да се слепят в едно. В тях има още индивидуализъм. Те не са решили още да се слепят в едно и да образуват един голям светия. Мъчна ра-

бота е това и църквите не се съединяват по единствената причина на светиите. Има православни светии, католически светии, окултни светии и прочее. Светиите са на особено мнение. При тях няма спор, но светиите не знаят как да се обединят. При това и Учителите, които стоят над светиите, и те се намират в противоречие, понеже и те не могат да насилят светиите да направят това. Светиите трябва да го направят доброволно. И Учителите седят и гледат какво ще направят светите. Учителите седят горе и не могат да вземат решение, понеже чакат светиите. Светиите досега не са взели решение.

Отче наш.

30. Утринно Неделно Слово, държано
на 15 април 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

БЪДЕТЕ КАТО БАЩА СИ!

15 минути размишление.

Нарядът.

15 глава от Евангелието на Лука.

Всичко в живота е постижимо.

Мнозина запитват как е живял човек в миналото. Често хората се интересуват от своето минало, а някои се интересуват за своето бъдеще. Сега какво допринася миналото на човека? То представлява една основа. Какво представлява настоящето? То представлява условията, при които тази основа може да се гради. А какво представлява бъдещето? То е завършената работа.

В прочетената глава има два възгледа, които Христос представя в тази притча. Дватама синове представят двата възгледа. От един баща са раждани те. В единия, по-младия син, се заражда един възглед да бъде свободен, да постъпи тъй, както намира за добре, както той разбира. Младият иска да бъде свободен. Младите въобще искат да се възстановят техните възгледи. Те обичат свободата, но в притчата ние виждаме, че най-малко младият може да извоюва свободата си, която търси, понеже почива на една чисто материална основа. Той каза на баща си: Дай ми моето, което ми се пада. Защо не каза на баща си: Позволи ми да си ида, аз не искам никакъв дял? Защо не каза: Аз не искам нищо от тебе, ще ида сам да опитам щастията си? Защо не се зароди този възглед в душата на този, младия?

Вие може да отнесете и към себе си тази притча. И сега тя постоянно се преповтаря. Когато човек греша, не е ли в положението на младия? Всяка направена малка

погрешка е все по пътя на младия. Ние казваме, че не е въпрос за малка и голяма погрешка. То са последствията, които излизат от погрешките. Малки погрешки носят големи последствия. Винаги в природата погрешките се мерят с последствията. Първата дъщеря на Бога, която изяде една малка ябълка, още не може да се освободи от последствията на това. Един плод изяла първата дъщеря на Бога, а след това такива големи последствия! Ева яла един плод и съгрешила – това е обяснение за деца. Но в съгрешаването последствията са, които следва да се понесат от известни постъпки.

Какво е било поведението на този млад син? Младият син взема парите и отива там, където не трябва, започва да яде, да пие, да разпилява имането си и след това влиза в положението на най-низшия живот. И сега често казват за някой човек, че е заприличал на животно, на животно се е превърнал. Питам: Кой е изходният път на животното? Де е спасението на животното? Изходният път, по който животното може да се спаси и избави от всичкото нещастие, то е пътят на човека. Сега казват: Човек е той. А кой е изходният път на човека? Изходният път на човека, това са ангелите. По този път човек трябва да върви в чистия живот! И двамата синове бяха родени от един баща. Но единият от тях остана при баща си, а другият замина. И се показва, че в родното място има любов. Христос разкрива не само характера на по-младия син, но разкрива характера и на по-стария син.

И в стария син бащата забелязва една погрешка. В младия се крие погрешката на един лек живот, животът на сърцето – да пие и се весели, да се забавлява. А другият син представлява човека на ума – със замисъл да оре земята и да стане господар. Баща му казва: Синко, няма какво да се сърдиш, ти си винаги с мене и всичко мое е твое. То е защото ми служиш добре, дето си живял добре, не че ме обичаш толкова. Твоят брат изяде своето и ти имаш да ядеш своето. И след туй големият син се умира. В държанието на големия син няма никакъв идеал. Сега мнозина идват в пътя, за да се спасят,

за бъдеще да влязат в рая да живеят. Хубаво е. Това е старият син, който запазва своето положение. Някои искат да влязат в рая да се повеселят. И като слязат на земята искат да живеят по-добре. Други казват: Не съм видял светъл ден на земята.

В сегашния живот много пъти ние не изпълняваме Волята Божия от любов. Изпълнението не се състои в това отвън да ми го наложат. Защото ако на мене ми казват отвън как да изпълнявам Волята Божия, това не е никакво изпълнение на Волята Божия. И туй ни най-малко няма да събуди моето съзнание. Ще кажа, че условията са такива. Някой може да каже, че от любов страдам. То е въпрос дали от любов страдам. Човек се радва, докато е богат, докато му плащат, но ако утре фалира, изгуби всичкото си имане, няма и пет пари, слугата ще напусне веднага господаря си. Питам: От любов ли е това слугуване? Отиваш при някой учител, от любов ли отиваш? Не, ти отиваш заради знанието. Утре, като не ти дава знанието, ти напущаш учителя. Туй е едно право положение на хората, но по отношение на Бога въпросът седи малко другояче. Питам: Защо човек на земята, щом му дойде едно страдание, не може да издържи? Докато му върви, всички го благославят и той се весели. Ако е православен, големи свещи пали. Ако е будист, жертвоприношение прави. Щом човек има, праща подаръци туктам, минава за благодетел, но щом осиромашее вече мяза на някой паун. Паунът щом изгуби задната си опашка, няма го никакъв, крие се и чака да му израснат задните пера. Пък като му израснат, тогава се показва на другите и си показва задницата. Сега думата задница е малко опорочена дума. Ние всякога показваме края на нещата. И какъв може да бъде краят на нещата? Всеки край на земята е свързан с нещо много неприятно. Началото е много добро. Сега това мога да ви го докажа, но не искам да ви го доказвам, защото ако река да го доказвам сега, втори път няма да искате да ви го казвам. Представете си, че един човек се хвърли от едно високо място от сто метра. Хвърли се, падне на камъните и си стро-

ши костите. Питам: Втори път той би ли се хвърлил? Не. Той само веднъж ще се хвърли оттам. Но човек, за да се хвърли, трябва да има крилата на птица.

Вие търсите основата. В основата се крият два живота. Под мантията на Божията Любов ние сме скрили човешката любов; под мантията на Божията доброта ние сме скрили човешката доброта; под мантията на Божествената правда ние сме скрили човешката правда. И под всички добродетели ние винаги крием по нещо наше си. Има и нещо у нас, което крием и някой път и на себе си не го казваме. Допуснете сега, че подир мене върви един апащ. Питам: Защо върви той? Обикнал ме човекът. Вижда красив съм и доста съм снажен, златен пръстен имам на ръцете си, обувката ми лачени, имам хубави дрехи, цилиндър, и върви подир мене като адютант. Питам: Защо върви подире ми? Да допуснем, той иска да вземе нещо от мене. И след като вземе туй, което е замислил да вземе, какво ще придобие? Но някой път известни постъпки донасят известно добро. Има постъпки, които донасят големи добрини. Но те са от много редките. В сегашната история има само едно добро. То е следующето: Когато евангелското дружество напечата първите библии на турски език и ги пратиха в Цариград за разпродаване, турските служещи като ги видели, изпограбили ги, че колкото библии имало, нито една не оставили. Всичкото изпокрадено. И дружеството, като едно благодетелно дружество, пило една студена вода за библиите. Англичаните, които са много практични, тръгнали да държат лекции да събират пак пари. Напечатали второ издание на Библията, но единствените турци, които се обърнали, станали християни – това са тези, които са чели крадените библии. От там насетне мисионери ходеха и не можеха да обърнат нито един турчин, но от тия крадени библии, всички станаха християни. Питам тогава, не си ли струва да се крадат библии? И аз съм съгласен на едно библейско дружество да му се изпокрадат библиите, защото те са напечатани и хората даром са дали парите на туй дружество, те не са се мъчили за парите, за да се напе-

чатат библиите. Вземат ги турците и се обръщат. Какво зло има, че изпокрали 2000 библии? Тук не виждам никакво престъпление. И за наказание на престъплението те станаха християни. Туй беше наказанието, че им се наложи християнството. Ако ще крадете библиите, за да станете християни, в този случай това не е кражба. Това е един подарък. Библейското дружество трябвало да пише тъй: Понеже за пръв път се печатат на турски библиите, ние изпращаме всички тия сандъци подарък и да се раздадат на желаещите. Но те погрешка са направили, не им е дошло на ума да ги дадат подарък. Имали са съображение да се продадат, и то много евтино. Само заради подвързията, понеже били с кожена подвързия, само за подвързията взели малко пари, а за печатането нищо не са взели.

Сега, връзката, която трябва да се направи с прочетения стих. Този, младият син бърка в ковчега на баща си и задига Библията. Младият син, който открадна Библията на баща си и отиде в странство да яде и да пие, като прочете Библията видя, че всичко каквото е писано в свещената книга е вярно, и си каза: Ще ида при баща си и ще му кажа, че много хубаво е писано всичко в книгата. И каквото е писано в Библията е вярно. И ще му кажа още: Досега аз не съм живял съобразно с Библията, но отсега нататък ще живея съобразно книгата. И ще ти бъда слуга! Кое е по-хубаво? Кое е за предпочитане? Да имаш един син, който яде и пие, а ти да плащаш, той да минава само като етикет и никак да не те препоръчва? Или един син, който да ти работи? Кое е по-хубаво? – Да работи! Или не е било време, когато Бог да не е работил! Остава въпросът за нас, ние да работим. Ние не сме работили както трябва. Въпросът е за нас. Ние още не сме живели както трябва. И този живот е за нас. Казва някой: Дотегна ми. Дотегна ви да пасете свинете – ваш избор е това. Някой не ви е пратил да ги пасете. Вие откраднахте Библията и отидохте там, и изядохте имота си, и работихте на един друг господар, служихте нему. Баща ви не ви е пратил. За сегашните страдания

кой е отговорен? Ние сме отговорни. И следователно ние можем да ги поправим. Как ще ги поправим? Точно както този, младия син.

Под думата хляб аз разбирам Словото в истинския духовен смисъл. Сега ние вземаме само материалната страна. Някой път мислим, че сме живели добре, когато имаме едно богато разположение. Не се лъжете с вашето разположение. Това ни най-малко не показва, че имате вяра. Като си на тясно и те нахокат, тук и там се отнесат зле към тебе, тогава ще се покаже твоята вяра. А туй, дето като ходиш някъде и те посрещат с целувки, с букети, мият ти краката, навсякъде ти дават да ядеш и пиеш, туй е вярата на светиите. Всеки от вас иска да бъде светия. И отиде в някой дом – ще му се поклонят, ще го целуват там, в негово име ще говорят. Как да не искаш да си такъв светия? Светиите сега са духовните генерали. Всеки от вас иска да бъде генерал. Нямам нищо против това. За мене и редовият, и генералът е все едно и също. За мене редовият е младият син, а генералът е старият син. Казвам: Един стар и умен генерал е за предпочитане пред един млад и глупав войник. И един силен и здрав войник, който добре работи и добре мисли е за предпочитане пред един остарял и глупав генерал, който може да забърка една каша и после мъчно да я оправи и който не може да свърши една работа както трябва. Казват: Толкова години ние правим усилие да служим на Бога. По някой път аз разглеждам работите тъй: Ако при мене дойде един слуга, който ми служи внимателно, мислите ли, че го прави от някаква добродетел? От мое становище това са парите, които му давам. И утре, ако така стане, че той има моето богатство, той става господар и не само че няма да ми служи, но ще ме накара аз да му слугувам. Ще каже: Досега ти ми заповядваше, сега и ти ще ми послужиш малко. Казва някой: От толкова години аз тичах подир него. Тичате заради парите. От толкова години вие служите на Бога да станете светии, да ви направи генерали, да станете министри, господари. Не е лошо. Но това е външната страна. Представете си

един свят, дето няма да има нужда от генерали. Представете си един свят, дето няма болни хора, а ти следваш медицина. Тогава? Има един свят, дето ти учиш архитектура, а там няма нужда от строежи. Всеки човек само помисля да има къща, и тя стане. Къщата му мяза на тия гумени топки, дето като се надуют, и веднага стане балон или топка. После излезе въздухът и топката се свие. Да кажем една къща, която тежи само един килограм, носиш я в джоба си, извадиш този гумен пласт, надуеш го и къщата готова пред тебе. Но ти трябва да я извадиш и после пак можеш да я турнеш в джоба си. Някои приятели, които заминаха в другия свят, чакаха да добият способността да говорят езици, да добият силата да лекуват. Да говорят различни езици не добиха, и сила да лекуват не добиха. Тези неща не бяха най-важни и затова не ги добиха. Най-първо човек трябва да желае да добие Любовта. Същността на нещата, съдържанието на живота се състои в непреривната връзка с Бога, с Божията Любов. Сега, каквото и да ви се разправя, вие не можете да го разберете. Когато човек е много гладен, мъчно може да му се разправя "Не яж това". – Каквото и да е, ще ям. – В него желанието да яде е толкова силно, че никакви аргументи не могат да го накарат да не яде. След като се наяде, той сам ще се научи какво да яде. Каквото и да му кажеш, докато е гладен е безпредметно, той не може да го разбере. Такова е положението и на човек, който има навика да пие. Двадесет години е пил винце, или абсент от хубавия, или коняк. Когато човек е простинал малко и пие една чашка, две, за да се излекува, няма нищо от това. Но свикналият много да пие, никога не може да убедите да не пие. Ще му кажеш: Не пий! Той веднага ще постави въпроса: Защо? Не съм ли аз свободен? – Е, свободен си. Единственото питие, което природата свободно е допуснала на човека да пие, то е водата. А всяко друго питие, което той си позволи да пие, каквото и да е, тежко ще плаща – особен данък има за него. Единственото нещо, за което той нищо не плаща, е водата. А за другото ще плати.

Всичките християни в Америка и тук се намират в едно противоречие със себе си. И туй противоречие произтича по някой път от следния факт. Те мислят, че имат Божествения живот, а при това виждат, че този живот се цапа. И не могат да си обяснят как тъй този Божествен живот да се цапа. Как тъй Божественото, което е по-силно, да не е в състояние да се пази, а да се цапа? Божественото не се цапа. Ако границата на една река се цапа, в реда на нещата е, но цялата река не може да се цапа. Божественият живот не може да се оцапа! Туй, което ние считаме прегрешение в нас, то е нарушението, скъсване на връзката ни с Божественото. Несъзнателно ние не искаме да изпълним Волята Божия. Този син казва: Аз на баща си не искам да работя, при него нека остане големият ми брат, пък аз съм млад, ще ида да се уча. И бащата намира, че желанието на сина е на място, не е лошо. Сега всичките хора на земята са все младите синове, които са дошли от небето. Всички тия синове, които са се възплътили тук, мислят, че за тях е земята. И какво правят? Свине пасат. Та всякога вие мислите, че като станете един генерал, да предвождате една армия от 20 хиляди души, и тия хора оглупеят, развратят се, вие мислите, че сте направили нещо благородно. От невидимия свят, това е пасене на свине. И след туй, като се спечели едно сражение, генералът ще получи кръст за храброст. Че другите са измрели, това не е важно, важно е, че ще носи ордена, че в туй сражение е спечелил.

Сега разбира се, тъй както говоря, ако ме слуша някой генерал, ще каже, че това учение не е вярно. Аз ще му кажа само да провери неговото учение право ли е или не. Да тури на своето генералско място един редови и той да му заповядва, да му откъснат един крак или ръка. Тогава да се види как ще мисли този генерал. А тъй като генерал, ще имаш само един възглед – генералски. А като прост редови, ти ще имаш друг възглед.

Опасността, която ви застрашава е следующата: вие не сте установени още в любовта си. Ето, имате слуга и двама господари. Единият господар дава две хиляди ле-

ва на слугата си, но другият като даде три хиляди лева, слугата на първия господар веднага ще отиде при втория. Но трети господар каже: Аз давам четири хиляди лева. Тогава слугата отива при него. Друг дава 5, 6 и накрая 10 хиляди лева. Този слуга последователно се мести. Отива при 10-те хиляди. Но друг един каже, че дава 15 хиляди. Веднага слугата там ще се спре. Отива при последния. Питам сега: Де е силата? Убеждение ли има той? То е чисто материален интерес – 15 хиляди лева дава, ще ида там – казва той. Друг е въпросът, ако този човек отива да служи без заплата, че да каже: Ти и 20 хиляди лева да ми дадеш, при тебе не идвам, за какво са ми толкова много пари? Аз тук човек ще стана. Тези двама господари са: единият – светът, а другият господар, това е Господ. Идеш при Господа, Господ нищо не ти дава. Светът казва: Ние даваме богатство, а Господ не го дава. Даже господарите тук казват: Въздухът, който дишаш, благодарни на мене, че свободно го дишаш, другояче ти не би дишал свободно. И слънцето, че те грее, ти благодарни на мене, иначе ти не би имал ни слънце, ни въздух. Някой мъж не дава на жена си да излиза вънка да я грее слънцето. Защо? Мъже има, които пазят жените си от слънцето както от чума. Той пази жена си, да не би петна по лицето си да получи. Защо този мъж, който е толкова правоверен, ревнува жена си от слънцето? Тези жени, които са ходили под слънчевите лъчи, според него, грозотии са станали. Сега вие не можете да схванете връзката. По някой път моята работа мяза като работата на учителите. Най-първо учителят обръща внимание на правописа, къде трябва да се тури “е”, къде “я”, после къде да се тури запетайка. И най-първо горкият ученик трябва да научи къде да тури тия букви и запетайки и след като се научи донякъде, учителят става внимателен с него. Едва научил това, трябва сега пък да се научи да пише право, красиво правописание. И почва пак учителят да му приказва, че така не се пише. Буквите не са написани така, както трябва, а трябва почеркът да е равномерен и добър. В българската графология, ако един

човек не тури (“е” двойно – ъ) на място, дето трябва, и ако той “а”-то и “е”-то или някоя друга буква изяда, аз вече зная какво той изяда от живота си. И ако той не пише буквите си както трябва, аз зная, че той е немарлив – пише, пише, но все ще я оцапа някъде. Той и в живота си все ще оцапа всичко. Някой ти пише едно писмо. Отначало чисто, но в края оцапано. В началото е хубаво, а накрая – зацапано. Който не вярва, може да провери. От там учат сегашните графолози. Като погледнат как пише един човек, те знаят какво означава това. Пишеш донякъде хубаво, после като дойдеш до края, започнеш да пишеш буквите ситно, ситно. Значи, започваш със закона на щедростта – едро пишеш, а свършваш със закона на скържавостта – ситно. Питам: Какво се добива така? Започнал си със закона на Любовта, а свършваш със закона на омразата. Не пиши дълго писмо, дългите писма приличат на bankerите, които тургат големи лихви. Едно писмо трябва да съдържа само основните положения. Само светиите, които нямат работа, имат право да пишат дълги писма. А вие, които сте на работа, пишете кратки писма, като англичаните. Англичаните са отривисти, у тях няма разказване надълго и широко. Три-четири реда, само основните работи и се подписва отдолу. И мисля, че англичаните в търговско отношение са много добре. Те много добре си знаят сметките. В Германия всички окултисти ги тургат под полицейски надзор – астролози, графолози, хироманти. Даже след време ще лежат под надзор и евреите. Също и като гонят евреите, ще турят на гонение и християните, защото Христос е еврейин. И ще гонят всички, които вярват в еврейщината.

Всички хора, които се осмеляват да гонят и хулят Любовта, всякога ще бъдат гонени. Може ти да живееш един порочен живот, никой нищо няма да ти каже. Но ако ти речеш да живееш един възвишен, благороден живот, веднага ще намерят хиляди погрешки и вини – това е закон в света. И всички онези, които искат да се подвизават в закона на Любовта, ще бъдат гонени. И ще имат опитността и на стария син, и на младия син. А кой е иде-

алът в дадения случай? Бащата. За мене нито големият син, нито малкият син са за пример. За мене идеал е бащата. В него има Любов! Бащата е всичко! Ако ми се представеше аз да избирам, няма да избира нито поведението на големия син, нито поведението на младия син, и двамата са погрешни. За мене е важен бащата. Аз ще избира поведението на бащата. Искането от него малкият син – дава, иска от него големият син, казва: Всичко, каквото имам, е твое. Бащата е идеал, а не синът. И на вас казвам: Бъдете като баща си!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

31. Неделно Утринно Слово, държано
на 22 април 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

БЕДНИЯТ ЛАЗАР И БОГАТИЯТ

Размишление.

Ще прочета 16 глава от Евангелието на Лука.

Има едно различие, което съществува между хората, което ги смуцава и което произтича от самите тях. Всички учат, но всички не свършват. Някои се извиняват, че не са даровити. Въпросът не е там. Всички ядат, но всички еднакво не се ползват. Казват, че яденето било такова. Въпросът не е там. Не е само в яденето, но трябва избор. Някой ще каже, че не знае как да си избере храната. А зависи от човека да си избере храната. Ако някой тури една черна дреха и една бяла дреха и той не знае кое е бяло и кое е черно, тогава той е сляп. Ако човек избере черното вместо бялото, тогава какви са съображенията? Избира бялата дреха, но бялата дреха не е практична. С една бяла дреха ще си навлечеш белята. Трябва 10 пъти да я переш. А черното носи. Сега, ако направите паралел между един чист живот и един нечист живот, ако си един чист човек ще си създадеш неприятност – постоянно трябва да се чистиш. Но ако водиш един нечист живот, ще си свободен от смущения. Ако имаш едно леке на дрехата си, ще кажеш: И тъй ще я нося. Добре. Може да носиш и дебели дрехи, може да носиш и тънки дрехи. Практично е. Да кажем, ако лятно време носиш тънки дрехи, на място си, пък ако лятно време носите дебели дрехи, това значи не сте от много умните. Но този, който е бил умен лятно време и остане със същите дрехи и зимно време, какво ще стане с него? Умният през лятото ще стане глупав през зимата и умният през зимата ще бъде глупав през лятото, ако носи същите дрехи. Тогава как ще си обясните не-

щата? Ти можеш да кажеш: Много умен човек е! Само за 6 месеца ти ще оглупееш. И които намират, че си много умен, ще намерят, че си много глупав човек. Това е един паралелизъм. Човек, който изучава живота, трябва да знае, че летните дрехи през зимата не стават и зимните дрехи не стават за лятото. Сега всички хора искат да бъдат щастливи, но те не разбират какво нещо е щастието. Да имат едно и също положение, това не е щастие. Запример за майката е щастие да има едно малко детенце, тъй за 4-5 месеца да си го подържи на ръцете. Това ѝ причинява голямо щастие. Но да желае туй щастие да бъде завинаги в нейните ръце, тя сама ще провери, че туй не е щастие, да бъде завинаги това дете в нейните ръце. Ако тя желае за 40-50 години да задържи това щастие, тя сама ще види, че не е избрала добрия път. Мнозина, които тръгват в този духовен път, също искат щастие по този път и то за през целия си живот. На земята това нещо не може да стане, пък и щастието не може да е цел. Има известен род страдания, които произтичат от самото естество на човека. Даже и най-възвишените, гениалните хора, светиите на земята, онези най-напредналите, и те си имат свои мъчнотии и страдания на земята. Привидно може да мислите, че те нямат страдания, а те имат много по-големи, но ги разрешават много разумно. Един обикновен човек ако го бият, той ще се чувства унижен и през целия си живот ще бъде нещастен. А някой човек, който се подвизава в религиозно отношение и ако го бият, той ще бъде радостен. Вземете апостолите, учениците на Христа, които ги биха еврейските учени заради техните разбирания, те се върнаха всичките радостни, че са бити за Словото. Така е и в по-ново време. Онези, които ги туриха на кладата, с песни умираха. Днес има много богати хора, но са недоволни. Едните на кладата са щастливи, а другите при голямото богатство, което имат са нещастни. Как ще разберете вие това?

Ние трябва да разбираме живота тъй, както Бог го разглежда. Трябва да вървим по онзи път, който Бог е определил. Христос представя два примера: Единият богат,

облечен хубаво, със способности, с пари, с къщи, с музика, децата му, жена му, всички щастливи, а другият – Лазар, със съвсем друго положение. Но единият слугува на себе си, не слугува на Бога, а другият слугува на Бога. Двама братя са те, които не се познават. Единият богат, другият сиромаш. И богатият се намираше в чудо, защото този сиромаш седи при неговата врата. Той не може да си обясни защо Господ е пратил при вратата му този бедняк, да седи там покрит със струпей. Да се махне оттук! Лазар се молеше на Господа да даде добро сърце, меко сърце на богатия, да се смекчи малко и да прати нещо от богатата си трапеза. И единият се моли да дойдат ангелите, и другият се моли да дойдат ангелите. Единият се моли да дойдат ангелите да дигнат Лазар, а другият се моли да дойдат ангелите да смекчат сърцето на богатия. И действително стана тъй. Дойдоха ангелите и задигнаха Лазара, занесоха го на небето. И като се намери Лазар в този свят, видя, че този порядък не е такъв, какъвто е на земята. Там Лазар беше облечен с багреница и визон, с хубави дрехи. Имаше музика и градини пълни с плодове, с ябълки наоколо и ангелите му пеха. Той сам се чуди защо е така. Дойдоха ангелите и задигнаха и богатия, туриха го на другото място – в пъкала. Вижда богатият, че молитвата на Лазара беше много по-добра. Той като се молеше за богатия, стана щастлив, а богатият, като се молеше за Лазара, стана нещастен. Как ще си го обясните това? Богатият като се молеше за Лазар стана нещастен, а Лазар като се молеше за богатия стана щастлив. Ако сиромаш се моли за вас, вие ще отидете в лоното Авраамово, но ако един богат се моли за вас, вие ще отидете в ада. Каквото и добро да желаш на един човек, който прави престъпление, ти със своята молба нищо няма да му принесеш. Може само да му принесеш страдания, нищо повече. А пък, ако един човек, който не е толкова праведен, ако се моли за един праведен човек, както и да се моли, той ще му причини добро.

Въпросът не седи във външните отношения, които хората имат помежду си. Доброто бъдеще зависи от една

вътрешна дълбока мисъл, от здравия организъм или от здравето разбиране за живота. Здравият организъм от една проста храна ще извади нещо хубаво, здравословно, а болният и слаб и при най-добрата храна ще създаде едно нещастие. Има два порядъка в света, които трябва да разбирате. Единият е човешки, в него няма ред, няма правда. Привидно е всичко това. Ако искате в този порядък да направите нещо, всичко може да стане, всичко можете да получите без никаква придобивка. Там трябва да разсъждавате, да мислите, да не попаднете в някоя погрешка. Съвсем друг е Божественият порядък. Там няма какво да мислиш, там трябва да живееш и да изпълняваш. Ако речеш там да философстваш много, ще си създадеш нещастие и ще имаш други резултати, там нещата както и да ги направиш, ще имаш придобивка.

Противоречието в света идва от тия два порядъка. Има умни хора, които вървят по човешкия порядък, те ще имат обратни резултати. Има хора, които вървят по Божествения порядък и животът им във всяко едно отношение ще се оправи. Ако богатият само яде и пие, ще се разболее, пък ако си позволява да пие от всичките ликьори, които съществуват, него го очаква нещо по-лошо. Ако бедният яде само сух хляб и пие чиста водица, него го очаква нещо добро. Ще знаете, че пицната храна не е здравословна храна. И всеки може да си избере единия или другия порядък. Ако вървиш по човешкия порядък, ще ти върви, с фасон ще бъдеш, музика ще имаш, всичко ще ти върви, ще бъде привидно всичко наред. Това е човешкият порядък. Но щом идеш в другия свят, ще имаш обратни резултати и обратни процеси. Онзи, който на земята е вървял по Божествения порядък, щом влезе в другия живот, там вече ще се изменят условията. Ако една гъсеница е живяла добре, ще се измени нейния живот. Тя ще добие своите крилца и в следующия живот, след като излезе из обикновения живот на гъсеницата, тя ще стане пеперуда. Дрехите ѝ ще се изменят, ще има красива дрешка и условията на живота ще се изменят.

При сегашния живот се изисква едно разумно разби-

ране на Божествените неща, които съществуват, защото хората не подозират онези изпитания, които ги очакват, ако не заживеят както трябва.

Всички противоречия в живота си имат своето назначение и своето разрешение. Ако човек не страда, той няма да добие едно вътрешно разбиране за нещата. Така най-голямото учение, което съществува сега на земята, това е страданието! Човек без страдание не може да има никакви придобивки! Камъкът, за да се превърне от обикновен камък в по-горно положение, той трябва да мине през ред метаморфози, да изгуби своята кал, да се превърне в една по-висока материя.

Ако вървите по пътя на духовния живот, трябва по някой път да влезете и в обикновения живот. Някои мислят, че след като тръгнат по Божествения път, всичко ще им тръгне напред. Ще им тръгне напред така, както на Лазар. Само след като го задигнаха ангелите и го занесоха на другия свят, тогава беше добре. А докато беше пред вратата на богатия, само кучетата му лижеха раните.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

32. Неделно Утринно Слово, държано
на 29 април 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

ГОСПОДАРЯТ И НА ДВЕТЕ

Размишление.

Ще прочета 17 глава от Евангелието на Лука.

Само с един хубав камък къща не се съгражда, само с едно хубаво ядене животът не може да се поддържа. Човешкият живот е построен, сега се проявява, но в туй свое проявление човек не е свободен. Има нещо, което се е случило с човека, ограничило го е, той се намира в неблагоприятни условия. Трябва да ви приведа нещо из света, за да разберете спънката, която съществува в духовния живот по отношение на хората. Онова дете, което е изгубило майка си и което го гледат чуждите хора, те не могат да го гледат тъй, както майката го е гледала, понеже те не могат да хранят ония чувства, които майката е имала. Колкото и добре да го гледат, туй дете се нарича сираче. Едно дете, което майката е отгледала се отличава от дете, което слугинята и чуждите хора са отгледали. Да допуснем, че вие свършите училището, знания имате много, може да знаете за земята, за въздуха, за слънцето, за отношенията на хората, за любовта. Имате прави мисли, хубави планове, мислите едно, а после се разочаровате, недоволни сте от живота и не си давате отчет за туй вътрешно недоволство, на какво се дължи то. Обществото е недоволено, всички са недоволни. От какво зависи недоволството? Когато един син е недоволен от баща си кои са причините? Причините могат да бъдат или в бащата, или в сина, или във външните условия. Добре, ако са в бащата, бащата трябва да отмахне тези условия; ако са в сина, синът трябва да ги премахне. Ако са отвънка, и те трябва да се премахнат. По кой начин? Да допуснем, че недово-

ството се дължи на външните условия. По кой начин могат да се премахнат? Да допуснем, че денят е горещ, има 30-40 градуса, какво трябва да правиш? В такъв горещ ден трябва ли да излезеш да ходиш? Тогава трябва да си под някоя круша на сянка, да си дремеш. Тия горещи лъчи на слънцето трябва да минат и после, когато се захлади навечер, тогава ще излезеш и ще тръгнеш по пътя. Представете си, че през деня имате усилена работа. Казвате: Горещо-негорещо, трябва да се ходи. И какви ще бъдат последствията? Може да слънчасате, да получите слънчев удар. Карат войниците да маршируват в най-големите горещини. Този марш необходим ли е, на кого е потребен? Ами големите сражения необходими ли са някому? От военно гледище необходимо е. Ти по някой път като един генерал в себе си дадеш някое разпореждане, трябва да се даде сражение. Питам: Потребно ли е това сражение? Добре ако победиш, но ако те победят? Възможно е и това. Ако спечелиш, добре, но ако загубиш? Е, кой е по-умен – който воюва и губи или който воюва и печели? Който воюва и печели е по-умен, понеже е взел в съображение всички ония противоречия, които в даден случай може да възникнат.

Между доброто и злото в света се води една голяма война, едно голямо сражение, в което вие всички вземате участие: някой като прост войник на фронта, някой като взводен, като ефрейтор, някой като капитан, като майор, като полковник, като генерал и т.н. Каква е разликата ако воювате като войник и ако воювате като един генерал? Като войник ще се върнете с куц крак, със счупена ръка, с продран шинел, тук-там ще го вържете този шинел и ще имате някакви останки от войната, а като генерал ще имате кръстовете, нанизани на гърдите за победа. Като войник или като генерал, ако си спечелил едно сражение, какво си придобил? Представи си, че един генерал в своето сражение е избил 50 хиляди души от неприятелите си, а един войник е надупчил 20 души с ножа си. Каква е заслугата им? Минсълта е, която всякога разрешава всичките проблеми. Казвате: Ние трябва да бъдем мирни хора. Но да се знае какво нещо е мир в света. Ти можеш ли да бъдеш в мир с един лош чо-

век? Ти можеш ли да бъдеш в мир с една въшка на главата? Качи се една въшка на главата ти и ти искаш да бъдеш миролюбив човек, да търпиш, да не я обезпокояваш. Възможно ли е това? Нито един от вас не е бил миролюбив с въшките. И аз съм виждал картечници за въшки, картечници скорострелни, после разни медикаменти, па лекарства. Какви ли не изкуства не съм виждал как да накажат ония въшки, които не знаят как да се обхождат с човека.

Имаш една мисъл, която те безпокои, имаш едно желание, което те безпокои, имаш една постъпка, която те безпокои. Зная, че вие всички сте съгласни с мене, че ги имате. Как ще се примирите с тях? Важното в света е да изпълниш Волята Божия. Идейното е това. В света има една абсолютна воля, в чието изпълнение се заключава нашето щастие. Нашата собствена воля може да ни даде щастие дотолкова, доколкото сме съгласни с Първата Воля. В Божията Воля са всичките възможности. И ако по някой път вие мислите да бъдете щастливи, прави сте дотолкова, доколкото вие възприемате онази Първична Воля. Туй, което Бог е определил за вас, доколкото го възприемате и доколкото го прилагате, дотолкова ще бъдете щастливи.

Кой от вас, ако ратаят му се върне от нивата уморен, ще му рече “Седни да ядеш”? Не ще ли рече “Пригответи нещо да вечерям и стегни се да ми слугуваш, след това ти ще ядеш”? Дали ще благодариш на този слуга за извършената от него работа? От сегашното гледище ще кажеш: Той е уморен, от работа се връща. В дадения случай господарят трябва да му даде да яде. Но ако господарят върши два пъти по-тежка работа отколкото слугата, тогава кой на кого ще трябва да служи? Вие сравнявате днешните господари, дето седят и си махат краката. Седи той на стола и си туря десния крак на левия, после обратното, седи със скръстени ръце, извади си перото от джоба, тури го на ухото, после пак в джоба. Един човек, който маха само с ръцете си и ходи да се разпорежда, вие го считате за господар. Не, за господар ще считате главата на човека, това което тя върши за тялото. Господарят е човешката глава. В противен случай всичко се разнебит-

за. Според Христос добрият господар е онзи, който върши най-трудните работи, а за своите слуги е оставил по-леките работи. Следователно всеки, който върши по-трудните работи седи по-горе от онзи, който върши по-леките работи. Но понеже ние сега сме ангажирани с ежедневния живот, с някои наши малки блага, ние по някой път не вземаме предвид бъдещето, условията на бъдещия живот. Какво значи да обичаш Бога? То е да извършиш Волята Божия. Да обичаш, то значи да жертваш всичко.

В любовта има две страни. Едната любов е, от която всичко произтича, а другата любов е там, дето всичко се втича. Две страни има и живота. Единият живот е в който възприемаме, а другият живот е в който даваме. В дадения случай вие всякога не можете да възприемате. Ние всякога опитваме. Не може да се разбере човешкия и Божествения живот, освен в малки промеждутъци, моменти. В онзи момент, в който ти опитваш любовта на другите към себе си, ти опитваш човешката любов. А в онзи момент, в който ти помагаш на другите, ти опитваш Божествената Любов. А когато искаш хората да ти помогнат, ти ще опиташ човешката любов. Защото в дадения случай, когато аз помагам, опитвам Божествената Любов, която действа чрез мене. А когато на мен ми помогнат, аз ще опитам Божията Любов, която действа чрез другите. Сега това разграничение трябва да го опитате. Вие мислите, че като опитате човешката любов, опитвате Божията Любов. Аз не зная каква е вашата преценка. По някой път да кажем, вие мислите, че някой ви обича, а при това след време вие намирате, че не ви обича. И защо някога намирате, че не ви обича, а след време намирате, че той ви обича? Как преценявате това? Аз не зная какви са мерките, с които вие измервате любовта. Отвлечени работи са това. Аз не зная как някой ви обича. Казвате: Той ме обича, чувствам това. Какво е това деликатно разграничаване, че в един случай чувствате, че неговата любов е чрезмерна, а в друг случай чувствате, че е слаба любовта? Как разбирате това? На кое място е слаба любовта? Виждаш, че един предмет е по-далече или по-близо, този е по-голям

или по-малък – правиш едно различие, без да го мериш. Някой път мярката не е толкова вярна, но все-таки, относително мярката е вярна. Имаме известна представа. В живота има една оптическа измама. Един човек може да ви излъже и той може да ви излъже така умело, че вие да се чудите после на тая лъжа. Мога да ви преведа безкрайно много примери за това. Много дъщери са се омъжвали за фиктивни мъже, които са минавали за всичко, но след като са се омъжили виждат, че това не са князе, а посредствени човеци, никакви князе не са. Питам, как се е излъгала тази мома, че той е княз? Има една опитна страна в живота, тя е така, както при плода. Дадат ви круша, вие чувствате и познавате крушата по специфичния ѝ вкус. Разбирате разликата между една круша и една ябълка. Разбирате разликата между една череша и една слива. Всички тия неща ги разбирате вътрешно и външно и не се лъжете. По същия начин, ако вие спазвате тия вътрешни правила, може да имате една вътрешна преценка за нещата. Но може да ви направят една изкуствена круша и вие да не я познаете. Може ли да ви направят едно изкуствено яйце и вие да го изядете? Сега произвеждат такива изкуствени яйца. Тогава как ще познаете кое е същинското яйце? Турете го под квачката – ако се излюпи, е същинското, а което не се излюпи, не е същинското, а изкуственото. Всички ония изкуствени мисли, които имат такъв човешки произход, те не прогресират, не могат да се изявят. Туй, което ние наричаме временно, то е изкуствено, а туй, което наричаме вечно, това са Божествените неща, които съдържат мощна сила в себе си. Всяка една мисъл, която вие възприемате, всяко едно чувство, което вие възприемате трябва да имат своята сила в себе си. Тогава казваме, че имат Божествен произход.

Често хората проявяват желанията на животните. Разправа един господин, че имал две възпитани котки. Но един ден на тия възпитани котки той донася една риба, прясна, дава им я. Едната котка хваща рибата за главата, другата за опашката и двете теглят. Тия възпитани котки теглят рибата. И питам сега, кой ги скара тия котки? Ед-

на риба ги скара. Не им идва на ум на тия котки да разрежат рибата наполовина. И всяка котка тегли рибата към себе си. Едната за главата, другата за опашката. И кажете ми сега, коя котка ще вземе рибата – която тегли за опашката, или която тегли за главата? Онзи господар, който е възпитал котките, само гледа ума им. Ако едната котка би отстъпила рибата на другата, той ще даде на другата котка още една риба. Понеже те мислят, че има само една риба, делят я. Той гледа, наблюдава, че те нямат представа за своя господар. Едната котка казва: Тази риба господарят на мене я дава! Другата казва: Господарят на мене я дава! А господарят седи и разсъждава, че тия котки в дадения случай не постъпват правилно.

По същия начин ние някой път не разрешаваме въпросите тъй, както трябва. Казвам: Ще хванеш рибата за главата. И ако си хванал рибата за главата, дръж я и тегли! Добре, но се случва по някой път тия котки като теглят рибата, тя се скъсва. Но се скъсва така: Онази, която държи рибата за главата, взема винаги повече от онази, която я държи за опашката. Такъв е законът: Който държи нещата за опашката, винаги взема по-малко. Нишките, които излизат от мозъка към опашката, са по-силни. Някой казва: Ама той знае повече. Казвам: Той е държал главата. – Малко взех. – Опашката си държал. Щом искаш много да вземеш в света, дръж главата. Щом хванеш опашката, винаги ще имаш по-малко. Не си прави никакви илюзии. Защото слабата страна е в опашката, а силната страна е в главата.

Сега аз ви казвам: Когато доброто ви даде една риба, вземете я, когато злото ви даде една риба, дайте я на другаря си!

Проявената Любов на Духа, Проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

33. Неделно Утринно Слово, държано
на 6 май 1934 г, 5 ч. с., София – Изгрев.

НОСИТЕЛЯТ НА НЕГОВОТО СЛОВО

15 минути размишление.

Нарядът.

18 глава от Евангелието на Лука.

Бог е Любов.

Когато човек има вяра, няма какво да му се проповядва за вярата. Или когато знае, какво има да му се казва за знанието? Или когато той е силен, какво има да му се говори за неговата сила? Има еднообразно говорене, има и еднообразно разбиране. Някой път хората говорят за любовта, но разбират едно и също нещо. И туй, което е еднообразно, това не е любов. В еднообразието няма никаква любов, няма никакъв живот. Всяко нещо, което зад себе си носи някакъв материален интерес, това не е вяра. Вярата въобще няма нищо общо с материалните работи или с резултатите. Ти вярваш, че ще изгрее слънцето. Дали ще приемеш нещо от него или не, това е друг въпрос. А в какво седи суеверието? Вярвам, че няма да изгрее. Туй е суеверие. Казваш: Като изгрее какво ще ми донесе? То е друг въпрос. Вярваш, че тъй ще бъде и не може да бъде другояче, ще изгрее слънцето. Когато някой дойде в дома ти и вземе нещо от тебе и когато те посети един приятел, който няма нищо да взема от тебе, каква ще бъде разликата? Единият иде да ти принесе нещо, а другият иде да те безпокои. И щом го видиш, ще ти трепне сърцето. Той иде за нещо.

Голяма опасност е, че сегашните верующи се безпокоят. Те са като тези кредитори, които постоянно едни други се безпокоят. Някои казват: Този брат има такава и такава слабост. Какво нещо е една слабост? Хубаво е кога-

то светията разглежда слабостите на хората, но когато един човек, който също е слаб, разглежда слабостите на другите хора, какво печели? Нищо не печели. Въобще, за да се развива човек, за да успява в живота, трябва съвършено да избягва да говори за другите хора, колкото се може по-малко да говори за слабостите на другите хора. За негово добро е въобще да не говори за слабостите. Като му остане малко излишно време, да говори колкото иска. Но като няма време и когато не са оправени неговите работи, да остави човешките погрешки настрана. Често някои мислят коя е причината, че този човек страда така. Ако ме пита една красива мома коя е причината, че този момък страда, ще ѝ кажа: Причината си ти! Ама защо? Ти си причината. Ако те нямаше тебе, хич нямаше този човек да страда. Пита ме банкирът: Коя е причината, че този сиромаш страда? Причината си ти. Конкретно ти си причината. Че как тъй? Е, тъй. Защо страдат овцете? Защото има вълци. А защо има вълци? Защото има овце. Защо вълкът изяжда овцата? Аз казвам на този, който ме пита: Ти защо изяждаш яйцето на кокошката? Това същото подбуждение е и в сърцето на вълка за овцата. Каква разлика има? Ти казваш: Ама вълкът изяжда някоя жива овца. Че и ти изяждаш някое живо яйце. По този начин, както сега се разглеждат въпросите, човек никога не може да ги разреши.

Защо съществува злото в света? Дали съществува злото в света или не, то е друг въпрос. Важното е у тебе да не съществува злото. Съществуването на злото във от тебе не се отнася до тебе. И ти не питай за това, защото никога няма да приемеш един правилен отговор защо съществува то. Но ти трябва да разрешиш този въпрос за себе си, съществува ли злото или не. Ти на злото може да дадеш съществуване, а може да не му дадеш – това зависи от тебе. Вън от тебе нека съществува злото колкото иска. И краката на една овца бягат 10 пъти по-бързо от вълка. Питам: Каква опасност има за тази овца да я изяде вълкът? Или ако тази овца има такъв нюх, че от два километра усеща миризмата на един вълк, може ли той да я намери? Този вълк ще се намери в чудо от тази ов-

ца. Но щом изгубиш този нюх в себе си и щом изгубиш бързината на краката си, вълкът все ще те намери. Ако някой даде възражение, не харесва обяснението ми, нека даде друго обяснение, това ще бъде един принос към моето знание. Има нещо вярно, има и нещо невярно в това. Да. Какво представлява един вълк? Една ненапреднала човешка душа от първа степен. Всички души, ненапреднали от първа степен, всякога обичат да ядат другите. Това е едно тяхно качество. Като те срещне тази душа някъде, веднага, каквото и да говори, ще те изяде. Туй да го знаете, или ще те открадне, или ще те изяде, все ще ти направи някоя пакост. И в реда на нещата е това. Питате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Някой пита защо черното е черно. Защото не може да бъде другояче. Защо бялото е бяло? Така си е. То е един контраст. Бялото по какво се отличава? Че всичко отблъсква от себе си. Значи, пълно е. А що е черно? Черното взема, поглъща, черното е един кладенец. А бялото е един планински връх. Има грамадна разлика между черното и бялото. Засега това са философски обяснения само.

Мисълта, която искам да ви дам е следната: Трябва да се научите да различавате нещата. Запример усещате ли разликата, когато ви говори Господ, когато ви говорят хората и когато си говорите вие сам? “Мене ми каза някой, пришепна ми да не правя това”, но отпосле научаваш това. Въпросът е в дадения момент да го знаеш, още като ти пришепне Господ, отдалеч да разбираш, да знаеш, че туй е Неговият глас и да изпълниш Волята Му! В туй различие често хората се объркват. По какво се отличава говора на Бога? Той се отличава по едно. Ако на болния, който е на умираше, му проговори Господ, той най-малко ще се изправи на леглото си, ще се отърси от болестта и веднага ще стане. Ще стане една съвършена промяна у него. И не може да бъде другояче. Ако си беден, щом ти проговори Господ, беднотията ти ще отстъпи. Ако си з затвора, когато Господ ти проговори, оковите ти ще паднат. Така всичко ще стане, че ти ще се намериш въвн от затвора. В Божия говор има нещо особено! Чуеш ли в себе си

този говор, в тебе ще настане вътрешен мир. Отвънка може да си свързан с 20 вериги, но ти си свободен в себе си и лесно може да се справиш, да се излекуваш от тия мъчнотии. Само привидно хората могат да ти говорят така, но ти лесно можеш да се освободиш.

Следователно, Божият говор е този, който в дадения случай освобождава. Ти имаш една мъка, нещо голямо и тежко легнало отгоре ти, с дни и седмици те мъчи и не може да се събереш в кожата си. Щом ти проговори Божественото, всичко туй се маха и весело ти става. Но по-неже обичаш да ровиш, да философстваш дали това е Божият глас или не, и пак дойде първата топка, пак легне на сърцето ти. Щом почнеш да се съмняваш в Божественото, ти вече губиш тази естествена топлина, която е легнала на сърцето ти. Това е духовен мраз, това е нещо, което се е смразило и трябва топлина, за да се разтопи. Трябва Божествената топлина да дойде, за да се стопи тази топка! “Ако от Бога не се боя и от човеците не се срамувам, на тази вдовица, за да не ми досажда повече, нека ѝ отдам правото.” – Щом несправеден съдник казва това, Бог няма ли да отдаде правото на своите избраници, които викат към Него дено и ноще? Христос дава и друг пример: Двама възлязоха в храма да се молят. Единият, който има високо мнение за себе си – фарисей и друг – сиромас, митар. И двамата се молят по своему. Това са вътрешни различия. Кога Бог може да те слуша? Всякога Бог може да те слуша, когато ти си носител на Неговото Слово, на онава, което е Божествено. Щом ти си носител на Божественото, ти можеш да бъдеш послушен. И всички трябва да се стремите да бъдете всякога носители на Божественото. Сега се ражда другият въпрос: Ние не сме ли носители на Божественото? Сами може да се видите и проверите. Какво е писал Мойсей, какво са писали пророците, какво светините, какво говорят хората за онова Божественото, малцина знаят, малцина имат една действителна опитност. И после вие имате една опитност, тя е свързана с много други вътрешни преплитания. Ще се научите да правите разлика, да знаете кой кога ви говори.

Да кажем, дойдеш ти да говориш Истината. Но опитал ли си да говориш Истината, да знаеш как се говори Истината? Да кажеш истината на човек, не значи ни най-малко да го нагрубиш; да кажеш истината на човек, ни най-малко не значи да му изнесеш неговите погрешки; да кажеш истината на човека, това не значи да го направиш умен, да го направиш богат. Това не е истина. Това са ред факти. Да говориш истината на човека, това значи да му кажеш къде и как да намери своята Свобода. Истината е, която ще ви направи свободни. Ти се усещаш ограничен и търсиш да намериш почва в себе си, вяра в себе си, за да се освободиш. Когато човек изгуби вяра в себе си и се отчая, първото стъпало е да му се даде една малка надежда, да не мисли, че всичко е свършено. Той казва: Всичко е свършено. Да измениш хода на неговата мисъл, това е истината. Сега истината може ли да направи хората богати? Ако говориш истината на хората, в тебе могат да добият само доверие. Ще кажат: Този човек говори истината. И тогава твоята дума ще има валидност навсякъде. Можеш да добиеш само кредита на някой банкир, да те кредитира. “Този човек е честен!” – ще казват всички, но да станеш богат и въпрос не става. Истината може да ви отвори библиотеката на природата, да учиш, но да те направи умен човек, това е въпрос. Ти можеш да четеш сам, да учиш, но да станеш богат или учен е въпрос.

Ако Истината може да ни освободи, ако Любовта може да внесе в нас живот, ако Мъдростта може да внесе светлината в нас, защо досега те не са направили това? Ако те бяха всесилни, защо не го направиха досега? Има едно криво разбиране. Истината вън от Бога не съществува! Любовта вън от Бога не съществува и Мъдростта вън от Бога – също. Тогава, какво нещо е Истината? Ти отделяш Истината от Бога и казваш: Бог е едно, а Истината е друго. Отделиш Истината, отделиш Любовта, отделиш и Мъдростта от Бога. Тази Истина, която е отделена от Бога, тя може да извърши за хората толкова, колкото една горяща свещ, колкото една светилна свещ може да ти помогне в тъмнината – щом я духнеш, тя изгасва. Това е

Истината въвн от Бога – една свещ, щом я духнеш, угасва. И Любовта въвн от Бога мяза на една светилна свещ, и знанието въвн от Бога, и то мяза на свещ. Щом ти чувстваш, че твоята любов е слаба, тя е въвн от Бога; щом чувстваш, че Истината не си я намерил, тя е въвн, тя не е вътре, въвн от Бога е. И ако търсиш едно знание, което не може да ти даде това, което търсиш, туй знание не е от Бога. Ние търсим своята свобода въвн от Бога. А Бог е в нас. Защо ние страдаме? Защото сме въвн от Бога и Бог е въвн от нас. Ти ще кажеш: Аз греша. Кога човек може да греша? Когато е въвн от Бога и когато Бог е въвн от него, той греша. Щом Бог е в тебе и ти си в него, ти никога не можеш да грешаши и не зная кой би могъл да те изкушава.

Някои от вас искат да разберат истината на християнството, вътрешната, мистичната страна. Всяко нещо, което не разбираш, е мистично. За мене са мистични само разбраните, материалните работи, а туй, което не е разбрано, в него няма никаква мистика. Запример ти държиш едно празно шише в един сандък затворено. Какво ли има в шишето вътре? Ти отвориш сандъка и виждаш едно празно шише. Християнството, всички религиозни секти, съботяните, петдесятниците, православните, католиците, евангелистите, философите, все са мистици. Ученията им аз наричам мистицизъм на празните шишета. Въпросът за мене стои така. Казвам: Какво им трябва на тия хора? Празните шишета трябва да се напълнят, нищо повече! Не е лошо, че са празни. Ако всичките шишета се напълнят, казвам: Ето мистицизъм! Сега има православен мистицизъм, евангелски, теософски, какъв ли не.

Казвам ви: Напълнете шишетата си, за да се уредят всичките ви работи. Не дръжте вашите шишета празни.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

34. Утринно Неделно Слово, държано
на 13 май 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

ТРИТЕ ИДЕИ

15 минути размишление.

Нарядът.

19 глава от Евангелието на Лука.

Кажете ми истината.

Има една страна на живота, която човек сега трябва да учи. В живота детето, което се пробужда, то е в спящо съзнание, постепенно учи нещата. Много неща учи. Най-първо учи онова, към което има стремеж. То е много елементарно. То се държи към майка си и има един стремеж крайно егоистичен. И въобще няма никакво съзнание, че майка му трябва да почива, че то трябва да се отнася добре с нея, че не трябва да я безпокои. Че тя има програма, това не влиза в неговата програма. И майката трябва постепенно да го отучва от този лош навик. От този лош навик произтичат всичките несгоди и неприятности в живота. Животът започва с човешкия стремеж – обич към себе си се нарича. Но това е първият подтик, който трябва да се видоизмени. Животът започва с малкото, но ако този живот не влезе във Великото, в света, тогава малкото само по себе си няма смисъл. Какво можете вие да направите с едно житно зърно? От едно житно зърно вие не можете да се прехраните, не можете да извадите някаква сила. Но туй житно зърно е като една клетка, с която могат да се запалят много работи. То има възможности, които са скрити и които самото то не познава. Онова, което се крие в човешката душа, човек сам не познава. Това е Божественото, което трябва постепенно да се разкрие при много страдания и несгоди. И в туй отношение човек е много упорит. Той не разбира своето добро. Той винаги се поставя

на стари убеждения. Той все си говори за едно време. А това “едно време”, то е началото на доброто. Най-първо детето обича себе си. И второ, то обича майка си, понеже от нея изчерпва това, което е необходимо за него – храната. Всеки човек търси своето щастие. Но щастieto на човека не се намира у самия него, вътре. Там са само заложбите. Всеки иска да бъде щастлив. И всеки иска съдбата отвънка да му се усмихне, тъй всичко да стане по неговата воля. А той трябва да знае, че не е неговата воля, която направлява съдбините на света. Нито волята на едного, нито на двама. Има в света нещо, в което ние сме потопени. “Ние живеем и се движим в Бога.” И когато дойдат някои да ни определят туй, в което ние сме потопени и в което ние живеем, ще ни опишат една същина такава, каквато не е. И ще наложат такива отношения към нея, каквито не съществуват.

Истината се предшества от Любовта. Любовта внася живота. Но този живот, за да го разберем, ние трябва да имаме други условия. От какво се нуждае животът? Нуждата на живота зависи от ония условия, при които животът може да се прояви, да се развива. Да кажем, вие имате една класическа книга, много добре подвързана, от много хубава хартия. Вие можете да се занимавате с външната страна на книгата, но и четене трябва. Разбиране на ония истини, които са вложени в книгата. Не само туй, но и приложение трябва. Най-после човек трябва да вкуси от плода на онова, което е избрал. Онази любов, на която човек не е опитал плодовете в себе си, никога не трябва да дава от тези плодове на другите. Опитай плода и после го препоръчай. Защо ще проповядваш за любовта това, което не е. Любов, която внася смърт в човешката душа, това не е любов. Знание, което внася смърт в човешката душа, което възгордява, това не е знание. И свобода, която прави човека своеволен, това не е свобода. Е, добре. Сега ако попитате всеки религиозен човек, той ще каже: Истина е това, в което аз вярвам. Но истината трябва да задоволи всички. Всички, които я разбират. И ако тя не може да задоволи всички, тя не е истина. Силен огън е този, кой-

то може да разтопи всички твърди вещества. Сега да направя едно сравнение, за да разберете думите, които Христос е казал и дълбокия смисъл, който е скрит в тия му думи: “Ако учениците ми млъкнат, то камъните ще викнат, за да кажат истината”. Твърдата почва може да каже: Върху мен седите вие. Аз съм твърда, аз ви държа. Но ако в тази твърда почва, на която живеем, нямаше никаква вода, какво щеше да ни ползва тя? Щеше да има само прах. Ако нямаше въздух, който да пренася тия пари от едно място на друго, тогава какво добро ще стане? Водата сама по себе си не може да се прояви, но и въздухът сам по себе си не може, ако нямаше светлината и топлината. Следователно, фактор е светлината. Тогава въздухът трябва да се подчинява на светлината. И водата трябва да се подчинява на твърдата почва. А законът върви така: Въздухът трябва да се подчинява на светлината, водата – на въздуха, а твърдата почва трябва да се подчинява на водата. Да кажем вие имате в себе си нещо твърдо и кораво. Туй, което се нарича зло у човека, това е твърдата почва. Значи твърдата почва трябва да се обработва. Грубият човек има нещо егоистично, алчно в себе си. Имаш милиони турени в банката, богат си, но в тебе има една алчност, искаш да имаш още повече. Може да имаш 100 хиляди или 100 милиона, но душата ти пак не е задоволена. Искаш 500 милиона. За какво са ти? Богатството ти може да предизвика алчността на хиляди хора около тебе, които да ти станат врагове. Питам: Какво е това благо, което може да ти създаде врагове? И какво може да ти създаде едно верую? Да кажем ти вярваш в Бога. И за туй верую ти постоянно спориш с всички хора. Тъй както една жена има един красив мъж, умен, много добър, почва да го пази като писано яйце. Тя не дава никоя друга жена да се приближи до него. И казва: Този мъж е само за мене, мой е и на никоя друга. Ако ти имаш един Господ и почнеш само за себе си да го държиш, какъв Господ е той? Тогава какво си разбрал? При сегашното отношение хората за Любовта имат такива погрешни схващания, такива извъртания, че трябва хиляди години, за да се очистят. В чиста вода трябва

да ги вари Господ, за да се очистят от онази проказа, която е проникнала вътре в тях. Човешката душа съвършено трябва да се очисти. Питам: Ако вие обичате някого, какво можете да получите от него? Майката обича детето си. Защо? Да кажем тя обича дъщеря си или бащата – своя син. Майката храни своето дете – дъщеря или син. Вие казвате: Така е отредил Господ. Какво разбирате под това “Господ е отредил”? Ами ако бащата обича сина си, а след туй синът не обича баща си, къде се крие противоречието? Или ако майката обича дъщеря си, а дъщерята не обича майка си, къде е противоречието? Ако вие имате едно впрегатно животно, един кон например, и през целия живот сте го хранили и впрягали, и той един ден си замине за другия свят, каква му е придобивката на този кон от вас? Всеки ден сте го впрягали, отивали сте на работа и като се върне от работа давали сте му малко зобчица. Колко съм го хранил – казвате вие, но конят може да не е доволен. Знаеш ли колко ми дължиш? – Срамота е за едно ядене да напомняш. Колко работа ти свърших! Вие най-първо ще кажете, че няма нищо по-благородно от майката. Тъй е. Приемам това. Няма нищо по-благородно от бащата. Вярно е това. Приемам го. Но ако децата на тази майка, въпреки че ги е родила, не мязат на нея? Какво е допринесъл бащата за своите деца, ако те не приличат на него, нямат неговото благородство? Бог иска да ни направи като себе си. Той е благ. Но ние сме упорити хора, миене искаме и сме в постоянна борба с Божественото. И дотогава ще съществува тази борба, докато се решим да бъдем като Него. И тогава ще разберем живота. Ти не искаш да бъдеш като Господа. Ти най-първо не искаш да мислиш правилно. Ти си ограничен в душата си, завистлив, нервен, тревожен, тревожиш се за малки работи. Недоволен си от слугите си, че те не сготвили хубаво, дрехите ти неизпрани добре, обувката ти са неизчистени; жена ти ще кресне, после юрганът ти не бил достатъчно мек. После нямаш достатъчно пари, казваш: С хиляда лева живее ли се? Дотегна ми на мен, че не съм като другите хора! Какво са другите хора? Малкият глист вдига много

шум, казва: Как оня глист е станал голям, и аз ще стана като него голям. Че как тъй да изоставам. Питам: Каква е разликата между един голям глист и един малък глист? И единият чопли земята, и другият чопли земята. Само че единият малко я чопли, другият повече я чопли. Ние приличаме на онзи дервиш в понятията за Бога. Един дервиш ходил на баня. На излизане от банята трябвало да плати само 20 турски лири. Господи, или ми дай 20 пари да платя, или да се събори тази баня. Тя не е толкова хаирлия. Станала една гюрултия в банята, той едва излязъл навън и казал: Господ няма пари. Той предпочете да се събори банята, а не ми даде да си платя. И почнал да се моли. Един ходжа го чул и казал: Ти искаш 20 пари от Господа да си платиш банята? Ето ти 20 пари.

Казано е, че “ние живеем и се движим в Бога”. Има нещо у човека, което говори тъй тихо и тъй хубаво. Това са най-красивите моменти! Всеки от вас е имал такива моменти. Някоя отлична мисъл ти дойде, ти се успокоиш. Дойде едно светло желание, ти отлагаш. Отлагаш цял живот. И всичките ти нещастия произтичат все от тия отлагания. Ще ви представя един малък пример. Един добър баща отглежда своите синове и дъщери, той задоволява всичките им нужди. Но този човек ходи и задоволява нуждите и на бедни, и на сиромаси. Той иска и тях да направи щастливи. Но неговите синове и дъщери се научават, че бащата раздава и на другите. И казват: Всичко за нас трябва да оставиш. Бедните остави сами да носят своя товар. Питам, това синове и дъщери ли са? Вие минавате покрай един беден човек, който нищо не ви казва. Молите се по три пъти на ден, говорите за Любовта, този човек е нуждаещ се, и той се моли, но вие не влизате в неговото положение. Вие не сте имали онова разположение на онзи баща, при когото се връща неговият блуден син и той прави в негова чест угощение. Какво има там? Весел е домът, ядат и пият. Големият син е недоволен и казва: Този, който изяде и изпи всичко, за него сега се прави угощение, тук няма никаква правда. Мислите ли, че синът трябва да работи за баща си, за да добие неговото имане?

Кой е онзи господар, който дава мнасите си и отива да работи в далечно царство? Добрият господар аз го наричам Божественото начало в нас, което е неразбрано от хората. Има нещо в човека оставено, което не иска да се подчинява на Божественото, туй в нас, което се противи на Божественото. Раздайте мнасите – това са дарбите, които разните хора притежават. То е Божественото. Когато този господар се завръща вика слугите си, на които е раздал сребро, за да види кой какво е припечелил в негово отсъствие. И тогава Христос дава едно обяснение. Явяват се двама, които много добре са постъпили. И показва как господарят ги възнаграждава. И после се явява онзи последният, който казва: Понеже зная, че ти си строг и жесток господар, аз скрих онова, което ми даде. И ето, вземи си своето!

Сега смятаме живота за разрешен, след като имаме за ядене, за пиене, за облекло, за къщи. И след като сме придобили и опитали всички блага, дойде старостта, дойде смъртта и туй, за което сме се грижили цял живот, виждаме, че е напразно. Заровят ни, оставят ни нашите приятели в тази земя. Казвате, че се отива в другия свят, в онзи свят. Но кой от вас има опитността, че като го заровят в земята отива в онзи свят? Не, нямате опитност. И онзи умрелият трябва да се събуди, за да ви каже отишъл ли е в онзи свят, или не. Всички, които са примирали, като се връщат, не знаят къде са били. Онзи свят е светът на съзнанието. Ти днес и десет пъти можеш да идеш на онзи свят. Онзи свят е добрият свят. Онзи свят е светът на Любовта, светът на знанието, светът на свободата. А този свят е светът на всички неправди, които съществуват на земята. Тъй както хората живеят с всички пороци, че като умрат ще идат в онзи свят? Такъв свят не съществува. Ти и да влезеш в онзи свят, не можеш да живееш. Питам: Кой създаде вълка и кой създаде овцата? Казват, че Господ създал вълка и овцата. Но казва се, че първоначално вълкът и овцата са пасли заедно трева. А кои са били причините, че вълкът е казал: Не ми трябва на мене трева. Хваща овцата и я опасва. И кои са причините за това? Вие

сте двама братя в една къща. Докато баща ви е жив, донякъде има известна любов между двама ви. Но като умре баща ви, веднага синовете се скарват, не искат да се срещнат. Единият брат заграбва всичко и оставя другия си брат навънка. Питам: Де остана братството сега? Изпълнало е човешкото. Единият брат иска да вземе всичко. И какво е спечелил от това?

Ето какво разбирам под думата “Божествено” или “да имаш Божественото в себе си”: да бъдеш свободен от всички ограничения, които съществуват в живота. Това е Божественото. Някой ще ми разправя все за морал. Ти трябва да живееш така, ти трябва да живееш иначе. Това не е Божественото. Аз разбирам Божествено това, да бъдеш свободен от всички ограничения. Не да правя всичко каквото искам, но всичко, което правя, да е добро. Може някой път и като правя добро, да причиня зло на хората. Представете си, че вие сте един лаком човек и дойдете при мене. Аз ви направя баница. И вместо да изядете едно парче, изяждате цялата баница. Набъбне коремът ви, после се мъчите и казвате: Откъде се пръкна това? Кой е виновен, аз ли съм крив или вие сте криви? Всички хора на земята страдаме от преяждане, от лакомия. Господ ни е турил една баница и ние цялата я изяждаме. И после искаме да се поправи светът. Всичкото поправяне на света е в това, като ти дадат една баница, да не я изяждаш цялата. Отрежи едно малко парче и толкова. Друг пък ще ми казва как трябва да се поклоня на хората, как трябва да ги поздравя, как трябва да се облека, как трябва да си туря връзката, как трябва да поздравявам отвънка, как трябва да си турям обувката, как трябва да спазвам законите на живота. И после ще ме учат как трябва да обичам хората. Питам ви: Вие като сте учили от толкова години как да се държите, аз бих желал да ми кажете как трябва да обичам хората. Представете си, че вие сте един баща, имате 4 сина и 4 дъщери. Аз дойда в дома ви, как трябва да обичам дъщерите ви? И как трябва да обичам синовете ви? Ако съм една мома, горе-долу с дъщерите ви ще се спогодя, но какво ще правя със синовете ви? Ако вашите синове са влю-

бени в мене и искат да ме поделят? Четиримата синове искат да ме вземат. Ако аз съм една красива мома и всеки иска да ме вземе за себе си, а пък аз не обичам нито едного от тях, тогава? Сега това е само за изяснение. Ти имаш в себе си едно желание. Това е една красива мома. Аз не искам да се жения за тебе, аз дойдох само на гости. Какво трябва да направя с туй желание? Кажете ми как трябва да постъпя с вашите синове ако съм една млада мома? Какъв ще бъде вашият морал? Когато аз вляза в дома ви, ще произведа един смут без да искам. Как да постъпя? Според моите правила аз ходя само в домове, дето има по една дъщеря и по един син. Дето има двама, не пристъпвам там. Ако аз съм мома, ще ходя в дом, дето има само една мома. При момите ще ходя. Ако съм момък, ще ходя в дом, дето има само момък. Въпросът е решен. Няма да има тогава никакъв смут. Щом събереш две противоположности на едно място, непременно ще имаш един смут. Всичките тия противоречия у вас, които не можете да разрешите, са един израз на две противоположности. Външният живот не е нищо друго, освен едно изяснение на вътрешния живот. Туй, което е във вас вътре, отвънка то е вече въплътено, то е реализирано.

Три неща трябва да спазвате, три идеи човек трябва да носи. Една идея, която му дава обилен живот! Втората идея, която дава обилна светлина! И третата идея, която дава обилна свобода! С тези три неща да живее човек. Идеята, която носи обилен живот, идеята, която носи обилна светлина и идеята, която носи обилна свобода в живота.

Обилен живот, обилна светлина и обилна свобода – в тях няма противоречия.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на живота! (три пъти)

35. Утринно Неделно Слово, държано
на 20 май 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

ДВАТА ПОРЯДЪКА

15 минути размишление.

Нарядът.

20 глава от Евангелието на Лука.

Бог е Любов.

Два порядъка проличават от прочетената глава: един временен порядък, който има съвсем други свойства и другият – вечен порядък. Тъй нареченият човешки порядък, даване дан на кесаря, т.е. на властта, е временен порядък и даване дан на Бога – вечен порядък. “Давайте кесаровото на кесаря и Божието – Богу.” Човек трябва ли да се жени, или да не се жени, това спада към временния порядък. А за другия порядък казва Христос: “Които се сподобят с този век на възкресението, нито се женят, нито за мъж отиват”. “Мъже и жени” – подразбирайте някакви временни заблуждения. А които се сподобят с възкресението, те нямат никакви временни заблуждения, те са синове Божии. Ние мислим само, че сме синове Божии и се безпокоим. Ти щом се безпокоиш, ти никакъв син Божий не си. Ти не можеш да си представиш как тъй да не се безпокоиш, как може здравият човек да придобие болест. Щом чувства болка, той е болен. Здравият човек чувства съвсем друго разположение – нещо приятно, свежо, бодро. Готов е за работа. А щом се откъснат ръцете, краката и казва на другите хора, че е здрав, той себе си лъже. Ние сме всички синове Божии, а сме болни. Невъзможно е човек да бъде болен и да бъде син Божий! Като умираш, ти не можеш да бъдеш син Божий. Сега може. В съзнанието си вие ще приведете примера, че онова дете, което умира, не е ли син на Ивана и Драгана? Не. Всеки баща, който не

може да запази живота на сина си, той не му е баща.

Сега да се върнем към съществената мисъл за двата порядъка. Запример говори ви се за вяра. Вярата не спада към вечния порядък на нещата. Да вярвате, да любите – това са все временни работи. Трябва да бъдеш добър, трябва да бъдеш умен. Това са все неща към временния порядък, към сегашния живот. Ние говорим за настоящи работи, а разбираме Божествени работи. Бога не си виждал, а вярваш в Него. Ти Христос не си виждал, но историята казва, че той е живял преди 2000 години. Вярваш в думите Му, вярваш, че ще бъдеш спасен. Всички тия неща са хубави, но те спадат към временния порядък. Това е детството на човека. Има една фаза на живота, когато детето не познава майка си. Която и да го бара, то мисли, че е все неговата майка. Може да е някоя слугиня или някоя кърмачка, но не е която го е родила. Ние имаме много кърмачки. И във всяко едно прераждане все ще имаш по един баща. И ако се преродиш 777 пъти, 777 бащи ще имаш и 777 майки ще имаш. Ами ако имаш по четирима братя и сестри на всяко прераждане? Ние имаме един баща.

Най-първо ще се стремите във вашето съзнание да се освободите от временните ограничения. За мен например не съставлява проблем да мисля какво нещо е вселената. Вселената може да се проучва и по друг начин. За мен не е нужно да ми аргументира някой, дали има Господ, или не – това е външната страна. Сега трябва да се убедиш, че има Господ и тогава да му се молиш. Питам тогава, задавали ли сте си въпроса какво нещо сте въвн от Бога? Трябва ли да ви убеждавам какво представлявате сами по себе си или да ви убеждавам, че има Господ? Аз задавам въпроса: Каква нужда имам аз да ви убеждавам, че има Господ? Противоречието седи в това, че когато трябва да ви убеждавам, за мене седи така въпросът: Щом някой човек иска да го убеждавам, че има Господ, аз зная, че той се намира в един временен порядък. Тук нещата могат да бъдат и могат да не бъдат. А в един Божествен порядък въпросът седи другояче. Там няма нужда да се доказва, там непосредствено тия неща са ясни. Ти щом проекти-

раш ума си, ти ще знаеш цялата история. Цялата истина. И после трябва да различавате по какво се отличава временният порядък от вечния порядък.

У човека има три естества, те са свързани в едно. В него има едно животинско естество, което се отличава с това, че то обича само да яде и да пие. То е животното в човека, което гледа от сутрин до вечер откъде може да намери каквото и да е, все да си хапне. Другото естество в човека пък иска радост и избягва скърбите. То е човешкото естество. То търси само радости, а не скърби. И говори само за приятни работи – за облекло, за шапки, за обувки, за ядене, за знания. Това е човекът. И трето едно естество, то е Божественото. В него седи истинският прогрес и развитие на душата. Там няма никакъв страх, нито скърби. Там има блаженство. Щом ти се смущаваш и скърбиш, ти си човек. Щом ти обичаш да ядеш само, ти си животно. А щом живееш и се жертваш, ти си в Божествения ред на нещата. Имаш в себе си Божественото естество. Щом се смущаваш и скърбиш, ти си човек. В Писанието се казва, че Бог носи нашите теготи, че в Него има желание да ни освободи от всичките ни ненужни страдания и мъчнотии. Когато Бог види, че ти страдаш, отчаял си се, в Него има желание да те освободи. Той вижда, че ти си се заблудил в един човешки порядък и казва: Ти няма какво да скърбиш, всичко ще се оправи. Но ти се питаш: Как да не скърбя? Парите ми взеха, здравето ми взеха... Всяко нещо, което може да се вземе, то не е реално, то не е за тебе туй, което са ти взели. Твое е само това, което никой не може да ти го вземе. То е освобождаване от един товар. Но ние казваме: В човешкия ред на нещата, потребен е известен товар. На парахода трябва да има известна тежест, за да пази равновесие в океана. Човек като няма пари, той се обръща с главата надолу. Като има пари, той е изправен, весел, мисли добре. Щом изгуби парите си, той няма никакво достойнство. Тогавя ние се намираме в положението на Настрадаин Ходжа, който отишъл в обикновените си дрехи в едно турско кафене, но никой не му обърнал никакво внимание. Един ден той отишъл с един

голям, хубав кюрк и всички, които минавали край него все се обаждали и казвали: Е, Настрадаин Ходжа, оправи ли ти се работата? Забогатял си. Хайде едно кафе, второ, трето, всички го черпили. И той все изливал кафетата върху кюрка си. Ако те почитат за твоите дрехи, на дрехите си ще дадеш кафето. Това е един временен порядък, в който ние сме потопени и не го съзнаваме, че е заблуждение. И ако те почитат за твоето знание, и то е временен порядък, в който ние се заблуждаваме. Знаеш нещо, но като се мине една-две години, ти го забравиш.

Остават две неща, с които човек трябва да се справи: с животното, което обича да яде и с човека, който обича да се смущава. И тогава остава идеала за него – Божественото, към което човек трябва да се стреми. Така като поставим въпроса, по някой път аз виждам едно противоречие, което седи в следното. Вие казвате: Толкова години ние се стремим да служим на Бога и досега нищо не сме постигнали. Именно, трябва да се справим с човешкото естество. Ти като имаш страдание, като страдаш, пак да си радостен. Това е Божественото естество. Тъй щото при страданието да имаш една радост и при радостта да имаш още по-голяма радост. Тъй щото едновременно и като страдаш да се радваш, и като си богат да се радваш, и като си сиромаш, пак да се радваш. И като знаеш да се радваш, и като не знаеш, пак да се радваш. И като те посрещат добре да се радваш, и като те посрещат зле, пак да се радваш. Че нали виждате, и в природата е същото. И тя не ни посреща еднакво. Да кажем, че аз съм един светия. Излизам навън, но духа вятър, силен вятър, едва се върви. Не ми е приятно, но тъй става. Вятърът казва: Защо си излязъл тук да ме смущаваш когато работя? Аз вървя и съм недоволен. Поне малко да престане, да не духа този вятър! Вятърът ми казва: Аз като престана да духам, ти тогава трябва да излезеш, а не когато духам. Ако на земята хората бяха живели тъй както трябва, в доволство и радост, щяха ли да бъдат по-добри?

Ако всички хора бяха богати и имаха в ръцете си сегашния ред и порядък, ако всички имаха необходимото и

някой нямаше никаква нужда, знаете ли какво щеше да се получи? Нямаше да има никаква връзка между хората. Единственото, което сближава хората, това са сегашните противоположности. Болният търси здравия, сиромахът търси богатия и богатият търси сиромаха. Понеже богатият не обича да работи, а сиромахът обича да работи, има отношение вече, създава се връзка. Ученият търси един невежа да му предаде своето знание и да направи една обмяна с него. И невежиат търси учения.

Някой ти говори за някоя добродетел, но ти усещаш, че този човек ти говори, не че иска да те учи на добродетелта, а защото има някаква задна мисъл. Той казва: Ти трябва да бъдеш добър човек, добродетелен трябва да бъдеш. И още много ти говори за доброто. В дадения случай той си носи една чанта с пари и ти проповядва добър да бъдеш, да не го обереш. Ако не си добър, можеш да задигнеш чантата му. Той може да ти говори, че има онзи свят, че има Господ, че има наказание, има закон – сплашва те. Той ти говори така, има си тайна задна мисъл. Дойде друг човек в дома ти и ти казва: Аз желая твоята дъщеря да расте и да порасне. Защо ти желае той това? Той желае това, защото има син и иска да вземе твоята дъщеря, снаха да стане. Питам: След като порасне твоята дъщеря какво са спечелили синът и дъщерята в този порядък на нещата? И всички ние живеем с надежда да забогатееят нашите ближни, че да можем и ние с тях и покрай тях да прекараме живота си добре. Казват: Все е добре да имаш един богат чичо, че след като умре, да ти остави наследство. Хубави са тези работи, но те са от човешкия порядък на нещата. Той за дълго време не продължава. И где седи противоречието? Ти не очаквай нищо от чичо си. Всеки трябва да се стегне, че онова, което е останало, да се разработи. Сега искате да свършите училището. Искате да идете на небето, да станете светии, искате, като отидете в онзи свят, да ви направят една арка и да ви посрещнат с музика и песни. Ангелите да кажат: Ето светиите на земята! Ще ви турят венец на главата. Но не зная по този начин, по който вървите, дали ще ви турят

някой венец. И да ви говоря, че ще ви турят венец, то значи да ви кажа нещо, което не е вярно. И да ви говоря по този начин, че ще идете в Царството Божие, то значи да ви говоря нещо, което не е вярно. Вие и сега сте в Царството Божие. Какво се ползва един сляп човек ако го водят във физическия свят, дето има много неща, а той е в един свят на тъмнина? Вие казвате: Тук е светлина. – Как е светлина? За тебе може да е тъй, но за мене е тъмнина. Така и вие сте в онзи свят, само че трябва да се отвори съзнанието ви, за да разберете. Някои са ме питали: Може ли, Учителю, да ни покажеш ония, светините, учителите къде са събрани, да идем при тях. То е невъзможно да идеш при тях! Да идеш при някого какво се разбира? Ти не можеш да идеш при някого, ако не го обичаш. Единственият път, по който можеш да отидеш там, е Любовта. Обичай! Това е пътят! Казваш: Как да го обичам Бога, като не съм го видял? И без да го познаваш, и без да си го видял, ти трябва да го обичаш! Това е пътят! И тогава, щом ти Го обичаш, от Него зависи как той ще ти се изяви. После и той ще види как да ти се изяви.

Трябва да се внимава при минаване от Божествена в човешка любов, защото преждевременната любов е най-опасната любов в света и тя е създала най-големите нещастия на човечеството. Сега човешката любов в какво седи? Нали преди да познаваш някого, ти имаш най-доброто мнение за него, а щом го познаеш, веднага идват противоречията. Ти имаш вече права над него – почваш да му диктуваш какво да прави. Като го видиш, веднага ще му намериш някой кусур – че той не е облечен добре, че шапката му не е добра, петно има някакво, връзката не била направена както трябва, после ще му държиш сметка ако е скръбен, ще питаш: Защо си скръбен, защо не си весел?

Казвам: Дето има скръб, дето има мода, там няма любов. Дето има мода, там има скръб и радост. На ваш език говоря. А за да влезнете в света на Любовта, трябва да излезете из модата. Дрехата, която носите не трябва да хваща никакво леке. Цветът тъй трябва да се прелива, че никой да не може да види никакъв дефект.

Любовта е път към Бога! И при тази Любов ние постоянно се молим, но нямаме постижения. Знаете ли колко трябва да бъде будно човешкото съзнание? Молиш се, но идват моменти, когато ти можеш да изгубиш равновесието си. Видиш някой човек, веднага го подозреш. Дошъл някой твой приятел в къщи, ти проповядваш за Бога, за Любов, но изчезне някоя книга или някоя скъпоценност, ти веднага казваш: Никой не е влизал тук, само този приятел. Уплашиш се, съмняваш се. Е, къде ти е тогава любовта? В Божествения ред на нещата, като се изгуби нещо, и цялата ти къща да се изгуби, да се не опетни съзнанието ти, като че нищо не се е случило и в нищо да не подозреш приятеля си. Този твой приятел не петни! Няма да се минат 4-5, 10 минути и ти намираш изгубената вещ. И съзнаваш, че не си мислил право. В какво седи престъплението? В неправата мисъл. Имаш знание, но дойде едно чувство и ти кажеш: Забрави ме, Господи! Не е тъй. Не са те назначили в България, казваш: Не ми върви! Ама да ми тръгне! Това е човешкият ред на нещата. Когато някой стане министър, ти да се зарадваш на това положение. Той има много да оре на нивата. Всеки, който стане министър, има да оре. И казвам: Проучете историята в света и вижте онези, които са били министри, досега какво са спечелили. Нищо не са спечелили. Те само са се натрупали с грехове. Едного ще уволнят, другото ще назначат, на един ще са благоугодни, а други ще се опълчат срещу тях. И в края на краищата, като поседи на министерски пост известно време, ще види, че не е оправил нищо. Онези, които са били овчари – също. Овчарят след като е пасъл овцете си 20 години, какво е допринесъл за тях? Той може да каже, че много добре е отглеждал овците. Да, агънцата е продавал, на овците е одирал кожата, вълната е продавал и при това ще каже: добрият овчар! А той какъв овчар е? Няма ни сянка от подобие между един небесен овчар и един земен овчар. Казва Христос: “Аз съм истинският овчар! Аз полагам душата си за своите овце. Имам власт да положа душата си и имам власт да я взема”. А тук на земята какво полага овчарят за своите ов-

це? “Ако ме обичате, ако ме любите, ще опазите моите заповеди!” Някой път съм ви казвал и сега пак ви казвам, че като се намериш в най-трудното положение, да запазиш равновесие, нищо да не смути душата ти. Една от великите работи е това! И Христос като беше на земята опита една от най-големите тягости, от най-големите скърби. Но и Той не можа да изтърпи и един ден каза: “О, роде неверни и извратени, докога ще бъда с вас, докога ще ви търпя?” Но в същия момент помогна на момчето да оздравее, изгони беса от него. (Матей 17:17).

Истинският живот на ученика сега е в света на противоречията. Да може всяко едно страдание да го хване, да го превърне в благо, да го превърне в злато! Като хване едно съмнение, да го тури в своята реторта, да го превърне и да изкара нещо от него. Каквото намериш, някаква лоша мисъл, лоша постъпка – хайде в ретортата! Гледам млад последовател е тръгнал в пътя и някой стар християнин му казва: Ти си млад, неопитен, едно време и аз бях като тебе, но сега съм по-опитен. И в какво седи неговата опитност? И той в нищо не е напреднал, но казва: Едно време аз обичах много да ям, а сега се въздържам. Ти като мене трябва да станеш. Не че той се въздържа, но стомахът му отслабнал и той не може да яде. Едно време и той е бил лаком, но сега ще-не ще, се въздържа. Това не е въздържание. Но неговата воденица не може да мели и това смята за победа, за подвиг. Аз не бих желал да стана като стария, че тогава да не ям. Въпросът е като млад, като имам най-силно желание да ям, да мога да се въздържам. Това разбирам. А не като остарeya, когато вече не мога да ям, тогава да се въздържам.

В старостта не може да има опитност. Младият може да има опитност. И докато вие страдате, вие сте млади. Престанат ли страданията, вие сте остарели. Тъй е на земята. За другия свят е друг въпрос. На земята щом престанат страданията, вие сте остарели. Щом престанат радости и скърби, ти си остарял. Щом престане сиромашията и богатството, вие сте остарели. Щом престане знанието, вие сте остарели, на 120 години сте. Радвайте се

щом страдате, радвайте се когато страдате! Вие сте млад. Щом имате желание да забогатеете, вие сте млад. Щом ви е страх, че ще остарееете, вие сте стар. Всичките стремежи, които човешката душа има, туй е хубавото. То е само да се разбира. Животното разбира Божественото само като яде постоянно. И това е Божествено, но то е частично. А човек, който се учи, който мисли, трябва да се радва. Радостта носи и страдание като сянка. А Божественото е единственото, което примирява. Под думата “Божествено” разбирам това, което примирява противоречията.

Нещата, на които хората държат, са следующите. Представете си един владика, един патриарх с корона и жезъл идва. Всички го турят на първо място. Но има хора, които искат на първо място да турят друг някой брат на мястото на владиката, а владиката да вземе неговия стол. Как мислите, владиката ще отстъпи ли с радост мястото си? Сега всички имате тази владищина в себе си. Няма някой от вас, който да не е владика. Тогавя аз слушам да казват: Не го ли знам аз, той е едно дете, не разбира нищо, едно дете, което нищо не знае. Мисля, че вече владиката е у тебе. Та ти чакай, нищо не му казвай! Ти го претърпи! Ако аз съм на ваше място, на този младия брат, който ще стане владика, ще му дам преднина. Ще кажа: Ти си много способен, умен човек. Но аз зная също, че той утре ще се разболе. И наистина той се разболява. Отива при него един лекар, втори, трети, отивам най-после и аз. Потупвам го по гърба и казвам: Досега ти беше свободен, но сега не си. Ако ме слушаш, ще ти помогна. Аз те оставям свободен, понеже и аз обичам свободата. Ако не ме слушаш, ще те оставя да вървиш по своя път. Той казва: Аз съм готов да направя каквото ми кажеш! Сега кажете ми какво ще му кажа? Ако сте вие на мястото на владиката и аз съм на мястото на лекаря, какво бихте желали аз да ви кажа сега? Ако сте една млада мома, ще ми кажете тъй: Е, Учителю, да оздравея, че да се оправя! Но аз зная, че в ума на тази мома е мисълта, като я излекувам, тя да се ожени за един красив момък. Затова аз ще ѝ кажа тъй: Аз ще те излекувам, но ти няма да се жениш.

Само по този начин мога да ти помогна. Ти си осъдена да умреш, но ако обещаеш, че на този момък няма да хвърлиш око, че като го срещнеш, ще го обичаш, но никаква користолюбива мисъл няма да имаш да го вземеш за себе си, ще оздравееш. Така ще го преживее тази мома, така ще я заболи, сякаш от сърцето ѝ ще се откъсне нещо. За всичко друго е по същия начин. В такова положение ние се намираме в света. Ние искаме от Бога известни блага, но всякога Той поставя известни условия, известни ограничения. Господ ще ти даде здраве, ще ти даде богатство, каквото искаш, но ще ти постави едно условие, което никак няма да ти бъде приятно. Той ще те постави в ограничение. На първия човек в рая беше много добре там. Но дойде Господ и каза: Слушайте, всичко имате, но туй дърво няма да бутате! Всичко ще ви дам, но туй дърво да не го бутате. От всички дървета ще ядете, само от това няма да ядете. Най-малкото ограничение ако имате, най-малкото ограничение в живота, вие вече имате дървото на съблазънта. Пазете се! Всичко друго може да правите.

Стремете се всички да влезете в Божествения ред на нещата, за да превърнете животинското и човешкото, да ги съедините в едно – в Божественото. Туй значи въздигане. Или с други думи казано, да изпълним Волята Божия с пълно съзнание, с любов, без да се усеща, че сме ограничени. Защото радостта и веселието в света са следствие на онзи Божествен ред и порядък на земята. Ангелите са изпълнили Волята Божия, тяхната радост се предава и на нас. Някой път ние скърбим. Защо? Понеже има и други ангели, паднали, които не изпълняват Волята Божия и ние участваме в тяхното падение, затова сме скърбни. Радвам се, когато онези ангели изпълняват Волята Божия! В тяхната любов ние вземаме участие. Но същевременно ние участваме и в състоянията на падналите духове, които не изпълняват Волята Божия. Каквото те правят, и нас засяга.

Ние ще бъдем в света на едно противоречие дотогава, докато излезем от този ред и влезем във вечния порядък на нещата. Защо страда човек? Ако една мома я оби-

чат двама момци, единият е много добър, а другият е много лош, какво ще бъде нейното положение? Единият, добрият, който я обича, ще носи само подаръци, а другият казва: Аз ще те претупам, аз ще те убия. Какво ще бъде нейното положение? Единият ще идва вечерно време, а другият ще идва денем. Щом страдате, тогава иде възлюбленият на нощта, той е лошият възлюблен. Щом се радвате, при вас иде възлюбленият на деня, иде добрият възлюблен. Скръбта, това е нощта, радостта, това е денят. Това е една обмяна на нещата. Така трябва да разбирате дотогава, докато схванете дълбоко онова, което Бог е напразил.

Защо е злото в света? Туй зло е да се научим ние да обичаме Господа. И в противоречието на живота си да Го обичаме! Това е един пробен камък, да го пазим в живота си. Защото без този пробен камък ние не можем да имаме любов към Бога. А и Бог, без туй противоречие в нас, няма да има какво да прощава. Без това противоречие ние не можем да познаем Бога. Бог като ни прощава, Той се изявява. В нас трябва да има желание да не грешим, а в Бога има желание да ни прощава. Бог е всякога готов да ни прощава, а ние трябва да бъдем всякога готови да не грешим.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на живота! (три пъти)

36. Утринно Неделно Слово, държано
на 27 май 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

ТРИТЕ СТРАНИ НА СЪЗНАНИЕТО

15 минути размишление.

21 глава от Евангелието на Лука.

Бог е Любов.

В прочетената глава може да се имат предвид няколко положения. Външният свят служи за едно изяснение на духовния, който седи много по-далече и затова е мъчен за разбиране. Има обаче начини за разбиране. Реалното много мъчно се разбира. Туй, което хората наричат реално, мъчно е достъпно до сегашния ум на човека. Има много неща, които отвличат човешкия ум и които човек мисли, че са реални.

Човек е обвит в три обвивки. Една обвивка има, за която аз няма да говоря. Има една обвивка, в която са обвити всичките животни. Това е съзнанието на животните. В него влизат само простите чувства. И то се изразява в онези постоянни нужди на животното само да мисли за ядене и пиене, какво ще яде днес, утре. Същото кажи-речи прави и човекът. С години той мисли само за ядене и пиене. Това е животинското естество на човека, което наричат човек-животно. Не е лошо. Туй е една страна на великия живот и това е своего рода философия на живота. Това са страни само на туй съзнание.

Другото съзнание, в което е обвит човек се нарича самосъзнание. В него влизат скърбите, настроенята, страданията. Човешкото естество се отличава с две противоположности – скърби и радости. Той иска да му е приятно. Той търси хубавото, приятното на живота. Човекът не търси вече само ядене и пиене, но търси външно удоволствие, слава, почести, богатство. Следователно той пак

търси да се освободи от страданията. Той не иска да страда, иска да бъде щастлив. А пък щастие в човешкото естество без страдание е невъзможно.

А после, на трето място иде Божественото, което примирява противоречията. Само това в човека, което примирява противоречията, то е Божественото. Когато вие страдате и се радвате, вие сте човек. Когато само ядете, вие сте животно. Не мислете, че в яденето и пненето вие ще разрешите Божествените работи. Нито пък в радостите и скърбите. Това са само външни условия за Божественото. Вие ядете и пиете за Божественото и страдате и се радвате, пак за Божественото. Има неща, които трябва да си обясните. И много начини има за обяснение. Отдавна хората са правили усилие да възворят Царството Божие на земята. Така, отделяха се хората в манастирите. Отделяха се мъжете от една страна, казваха като Адам да живеят. Отделяха се калугери. Във време на християнската епоха по 80-90, по 100 хиляди калугери-мъже и жени-калугерки се отделяха в един манастир. Но калугерството не ги спаси. Какво ли не опитаха, всичко оставяха хората, но спасение не дойде. Нито Царството Божие дойде на земята. Човек трябва да мине от обикновеното към онова необикновеното. Някой път може да ви се виждат странни някои промени, които стават. Някой път виждали ли сте вие как зимно време се украсяват дърветата с онзи скреж, мязат на злато. Не зная виждали ли сте вие горите окичени със скреж, със скъпоценни камъни? Но всичко туй след един, два, три дена, всичкото туй богатство трябва да падне. После като приближава новият живот, обкичват се дърветата с листа и наесен всички тия листа, които седят по дърветата, трябва да изкапят, всичко трябва да изсъхне и отново на другата пролет пак да започнат да изникват, да се появят.

Сега в човешката душа има едно желание да задържа старото, то е свързано с много възпоменания. Например вие имате една дреха от дядо си, от баба си, държите я. Понеже баба ви я няма, вие държите дрехата като едно възпоменание. Вие може да държите и един портрет, но

питам: Ако баба ви е при вас и ако всички поменици са тук при вас, питам, каква нужда имате от техните остатъци? Често у вас има стари вярвания. Например вие казвате: На онзи свят дали ще се познаем? Аз питам: Хората на този свят познават ли се? Временно. Те на този свят още не се познават, а питат, на онзи свят ще се познаят ли? Вие тук живеете като непознайници, а питате дали на онзи свят ще се познавате. Трябва да се познавате тук, за да се познавате и на другия свят. Христос е дал дълбокия смисъл на познаването. Той казва: “И това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога”. И тогава като познаят Бога, ще добият вечен живот. Ти да познаеш един човек трябва да познаеш Божественото начало, което работи в неговата душа – онази специфичност, особеност, която всяка душа има като образ на Бога, но в неговата целокупност, която той изразява. Всяка душа представлява един особен аспект на Божественото естество. Всеки носи нещо Божествено. И вие сега казвате, че имате нещо Божествено, но какво е туй Божественото, вие не може да си дадете ясна представа. Казвате: По образ и подобие на Бога сте направени. Но мъчно можете да си представите какъв е образът и какво е подобие. В енергията на светлината има две неща, които я отличават. Именно, че тя представлява едно непреривно разширение. А разширението е свързано с истинското освобождаване. А другото, което я отличава е, че тя носи топлина. Топлината е израз, влизането на живота. Топлината – това е най-малкият живот, който влиза във вас. Най-малкото познаване на живота. Най-малкото количество на живота, това е топлината. А най-малкото познаване на живота, това е светлината. И тъй, светлината е една мярка за онова, отдето започва знанието. Защото без светлина и без топлина животът сам по себе си не може да се изяви.

Хората са разпръснати, няма една вътрешна връзка помежду им. Сегашните връзки между хората не издържат. Връзките, които съществуват в едно поколение, в четири поколения кръвта се така изглажда, че онези, които са били роднини, след поколения нищо не остава от род-

ството. Тия хора стават чужди. Майката станала на 80 години, а синът на 60. Майката се чуди и казва: Как съм го носила това дете! Тогава ми се виждаше много хубаво, а сега остаряло, погрозняло. Казва и какви особености имало. И се чуди на себе си как го е милвала, а сега къде е отишло детето.

Когато човек изгуби онази хубост на своите мисли, на своите чувства и на своите постъпки казват: Той започна с философията на земята. Питам: Къде е човекът? За сега ние познаваме човека като същество, което страда. Кое е животното? Което яде и пие. Което спи у нас, което яде и пие и само почива, това е животното. Следователно, Бог като хване животното, впрегне го на работа да оре нивата. Именно животното прави това, за да се научи да стане човек. Да почне да страда. Защото животното ако не страда, то човек не може да стане. И Бог позволява човек да страда, за да го накара да мисли. И човек докато не почне да мисли в страданията, той не може да влезе в Божественото. Страданиято ще дойде и радостта ще дойде. Ако ти не внесеш мисъл в тия страдания, ти не можеш да влезеш в Божествения свят. – Ама страдам. После казваш: Радвам се. И радостен ще бъдеш, и страдания ще имаш. Ти ще свържеш и радостите, и страданията, и ще направиш от тях плат. Радостите и страданията, които минаваш, това е платът, който ти ще тъчеш. Не може ли без страдание? Почитатели на Паганини му казали: На три струни можеш ли да свириш? – Мога. – На две? На една? – Мога. – Ами без струни можеш ли? – Мога. – Но когато е имал концерт без струни той не се явил. Вие искате нещата да стават, както вие искате. Щом няма страдания, остава една струна на радостите. Но свирили ли сте на една струна? Много мъчно е да се свиря на една струна. Вие попитайте някой цигулар, голям виртуоз, може ли да изкара нещо на една струна.

По някой път във вашето съзнание има посторонни работи, които ви отвличат от същественото. Запример тебе те отвлича едно животинско състояние. Зароди се в тебе една идея, която може би, преди милиони години е би-

да в тебе, когато си бил животно – голямо, грамадно, предпотопно животно, което е имало 100 м дължина и 30 м височина. Този спомен, тази идея като влезе в ума ти и казваш: Защо аз да не мога да бъда голям човек? Защо да не владея целия свят? Защо да не съм свободен и дето минавам да тъпча всичко? Какво ще ти допринесе тази идея? Казвате: Той има една грандиозна идея! – Някой мамонт! Има една епоха, когато животните са имали 200 м дължина и 100 м височина. Е, какво ще кажеш за това? – Олса динандър. – И да е вярно, пак не вярвай! И в окултната наука има писани работи, които човек много мъчно може да схване. Било е време, когато човек е имал 30 м височина и 10 м широчина. Някой път се зароди у вас желание да дойде един голям човек от 30 м височина. Ако Господ ви даде една височина от 30 м при сегашните условия, и 10 м широчина, то е най-голямото нещастие.

В съзнанието ни съществуват известни идеи, които нямат отношение към сегашното развитие. Ние искаме да бъдем велики хора, силни хора, без да знаем качествата, в които трябва да бъде изразена тази големина и тази сила. Де седи силата на човека? Силата на човека седи в страданията! Ако ти можеш да издържиш на страданията, ти си силен. Каквото и страдание да дойде, да можеш да го издържиш. Там е силата на човека. Ти питай човека за другите работи. Тази е мярката, с която може да съдите колко е силен човек. А сега, само като го хване ревматизъм, аз го наричам ревматичко, или като го хване ишиас или бъбречна болест, или го заболи сляпото черво, и вие гледайте доколко е силен този човек, който е бил толкова съсредоточен в себе си, аристократ, държал се нависоко, с никого нищо не е приказвал. Той седи, ходи, пъшка, боли го крака и де кого срещне става нещо като вестникарин и казва: Заболя ме тук крака! Не зная как стана, но заболя ме. И все говори за ревматизма. Той говори вече както един млад човек все за своята възлюблена. Обича да говори, чете писмо от нея. Чете писмо от нея и казва: Умно е това! Сърце има! Това е Божествено! Колко хубаво писмо!

И пак го туря в джоба си. Та и този човек все за ревматизма си говори. Прави бани, пипа крака си, на всички разправя за него. И най-после казва: На мене ли Господ намери да даде този ревматизъм! Туй е слаб човек. Господ ти е дал една възлюблена, която е влязла в крака ти. Ако е мъж, възлюблената е долу в крака; ако е жена, възлюбленият е в крака долу. Че той ти е хванал крака, целува го. Целувки са това! Приятно ли ти е? Не ти е приятно. Хубаво, и ти като имаш една възлюблена отвънка, не я човъркай, защото както онзи ти човърка крака и не ти е приятно, така и ти хората отвънка не ги човъркай! Същото нещо е.

Някой казва: Какво голямо безобразие, аз го видях, прегърна жената и я целуна. Казвам: Действително голямо безобразие, защото този, който прегърна жената, аз го зная, той едно време беше като орел. И той ги хващаше жертвите си с краката си. И като ги хване, изяде ги. А сега казва: Никакъв орел не съм аз, и вълк не съм, а човек, не мога да те изям. Да те обсебя не мога и затова те целувам. Не е хубаво това нещо, но като вземем неговия минал живот и сегашния, казвам: Това е най-голямото добро, което той може да направи. Но той не трябва да се спира и там, защото устата му може да е нечиста и да остави едно малко петно на нея. По някой път той, за да докаже, че я обича, като я целуне, че я стисне със зъбите си малко. И аз съм виждал моми, които като се гледат, гледат, казват: Зъбите ти останаха като ме целуна. Много ме стисна. Има целувки не само физически, има и духовни целувки. Сега хората някой път много често се целуват. И даже някой така те целуне, че дълго го помниш. Сега това е външната страна. Вие не сте разглеждали какво е онова дълбокото побуждение на онзи мъж, който иска да прегърне една жена, която не познава. Той вижда една красива жена, прегърне я и я ухапе. Какви са подбудителните причини и той сам не знае. Тя се възмущава от неговата постъпка. И тя не знае защо се възмущава. Кои са подбудителните причини за нейното възмущение? Аз обяснявам другояче въпроса. Ако аз съм едно хубаво писмо и

дойде един и ме зачеркне, зачеркне онова, което е писано и не може никой да го чете, сега в какво седи лошаваината? Не че е хванал писмото, но че го е зацапал. Той не трябваше да зацапва писмото така, че да не може да се чете. Щом е зацапал туй писмо, той е направил едно престъпление. Ако човек с всяка една целувка затрива това писмо, момата е написано писмо, тогава тази целувка не е на мястото си. Нищо повече! Ако човек целува и писмото става по-ясно, на място е. Ако се зацапа писмото, не е на място.

Христос казва на учениците си външния свят да не ги занимава. Всичко туй ще мине, ще дойдат нови промени, ще дойде нов ред и порядък, ще дойде едно ново разбиране, в съзнанието на човека ще стане цял преврат. Всеки един от вас ще опита своята сила. Един християнин в древността, един светия, който е завършил своето развитие, който е надделял на всичко, но е станало едно нещо, с което той не е могъл да се справи. Бил е на 50 години и си е мислил, че е завършил своето развитие, своето светийство. Обаче иде при него отдалече една красива мома. Той като я поглежда, разтупква му се сърцето. На него му била дадена от неговия учител една тема да пише. Пък тази мома се явила. Той седнал да пише темата си, но момата се явила при него. Добре. Той пише, пише, после се обърнал, казал: Отгде дойде? – Оттам, отдето и ти си дошъл. – Оттам отдето и аз съм дошъл, хубаво! Ама кой те изпрати? – Онзи, който изпрати и тебе. Той пише, (Учителят пише на масата с ръка) но не върви темата му. – Ама какво ти е намерението? Тя казва: Каквото е и твоето. Той пак седи и пише, но не върви темата. – Ама кога мислиш да си отиваш? – Когато и ти мислиш. Той мисли, размишлява, но не може да пише. И останала темата ненаписана. На другия ден казва на Учителя си: Не я написах, Учителю. – Защо? – Бях малко неразположен. Пита го Учителя: В какво седи твоето неразположение? Казва: Влезе нещо в стаята ми, особено. – Че какво беше то? – Е, онова, което Господ създаде. Че – казва – Господ създаде много работи,

какво беше то? – Е, Учителю, не зная, двете ребра, които Господ извадил от човека, дойдоха снощи при мене. Та тези двете ребра дойдоха при мене и не можах да разбера техния смисъл. И не написах темата си.

И вие като този светия, сега на 50 години сте дошли до това положение. Когато дойде една душа питате: Откъде идеш? Намеренията какви са? Тук има вече нещо неразбираемо. Хората как мислят? В съзнанието си има нещо, което му липсва. Ти виждаш един скъпоценен камък на пръста на един човек. Искаш да имаш този камък на пръстена си. То е вече една мисъл, която те смущава. Ти виждаш една къща някъде. Искаш и ти да имаш като тази къща. Как? Къщата е едно творение. Утре ще се разруши, тя не може да бъде един идеал. Даже един царски палат, и той не може да бъде идеал. И създаването на земята в сегашното ѝ положение не може да бъде един идеал за нас, за който да живеем. Даже и слънцето, и то не може да бъде идеал. Макар че аз говоря за слънцето, и то не може да представлява един идеал, дето можем да живеем временно. Има нещо по-велико, което човек трябва да разбира. То е мястото, дето царува Любовта. Докато човек не влезе в този свят на Любовта, той не може да се подготви за онзи живот, който търси.

Сега аз искам вие да не влизате в противоречие. Вие сте живели много пъти на земята. Мнозина от вас сте млади. То е привидно, че сте млади. И привидно е, че сте стари. Вие сте стари, без да сте и умни, и вие сте млади, без да сте силни. В този случай аз вземам младите болни и старите болни. Защото всеки един човек, който няма знание е болен. Всеки млад, който няма сила и той е болен. Силният човек, младият човек трябва да бъде доволен.

Вие често сте привеждали примера за Александър Велики, че като застанал пред бъчвата на Диоген, той му казал: Какво благо искаш да направя заради тебе? Диоген му отговорил: Малко да се отдалечиш от светлината, да не ми засенчваш слънцето. Но в този пример има нещо, което не достига на Диоген. Защо живееше той в

бъчва? И вие го вземате това за пример. Диоген не беше се освободил от своята бъчва. Като живееше в бъчвата искаше и Александър Велики като мине, той да си седи на рахатлък – в състоянието на едно животно. Но аз го вземам този пример в обратен смисъл. Човек все има по една бъчва. И у вас е останала по една бъчва, от която не сте се освободили. Че представете си, че вие имате тази бъчва и се явява Христос пред вас и ви пита какво добро искате да направи Той заради вас. Ще кажете: Господи, моля Ти се, махни се, не мога да се удоволствам в света. Защото в Твоето присъствие аз не мога да направя това, което Ти искаш. Присъствието на Александър Велики засенчва слънцето, че не може Диоген да види хубавите работи. Ти си един Диоген, който живееш в бъчвата си. Казваш: Да познаем света. Диоген позна ли Александър Велики? Не го позна. Аз ако бях на мястото на Диогена щях да говоря на Александър Велики. И ако той ме попиташе “Какво мога да направя за тебе?”, щях да му кажа: Ако обичате влезте в моята бъчва да опитате моите условия, а аз ще застана на вашето място. Аз ако бях, тъй бих казал: Влезте в бъчвата ми, аз ще взема вашето място и да разгледам света тъй, както и вие го гледате, а вие поживейте в тия ограничителни условия, в които аз се намирам.

Аз ви навеждам на една права мисъл. Обичам човек да дойде до онази пълна свобода, не чрез закон да се ограничи. Ти човек можеш да го ограничиш отвънка, но ограниченията не спасяват. Те са едно условие. Трябва да дойде едно разбиране. Ако Любовта в живота не дойде, то и животът сам по себе си остава неразбран. Без Любов към Бога животът не може да се разбере.

Мисълта, която искам да ви оставя: Първото нещо, това е Любов към Бога! Само тогава, когато имаме Любов към Бога ние ще се научим как да обичаме ближния си и как да обичаме и себе си. Тогава само ще имаме една истинска мярка. И понеже ние не обичаме Бога, нямаме и една правилна любов и към ближния си, и към себе си. И вследствие на това се раждат всичките противоречия.

Ако имахме истинската мярка на Любовта, тогава щяхме да се освободим от всичките сегашни противоречия, които съществуват.

Стремете се да имате едно правилно разбиране на Божията Любов, да можете да разрешите контраста в нея. Да разрешите въпроса на Диогеновата бъчва. Ако дойде Христос при вашата бъчва, какво трябва да му кажете?

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния Истинен Бог на живота. (три пъти)

37. Утринно Неделно Слово, държано
на 3 юни 1934 г., 5 ч.с., София – Изгрев.

ПРОТИВОРЕЧИЕ И БЛАГО

15 минути размишление.

Нарядът.

Ще прочета 22 глава от Евангелието на Лука.

Махар Бену Аба.

Прочетената глава представлява една драма. От единия край до другия случките са противоречиви и драматични. Вие може да считате 12-те души апостоли като едно семейство. Отиват да направят вечеря. И туй семейство ще се разпръсне. Всички ще се разбягат. Учителя им ще го хванат, понеже ще направят за него това, което те не са очаквали. Всичките тия 12 ученици очакваха нещо. Те очакваха да станат министри, управници, да ги направят големци в този свят, да заповядват. Така си мислеха те. Сега се случва едно голямо противоречие. Христос, Който правеше такива чудеса, лекуваше хората и помагаше на другите, сега се намери в положение сам да се моли, да има нужда от някой, но никой не му помогна. Ни глас, ни слушание. И Петър, който минаваше за толкова смел, който казваше, че няма да се отрече от него, три пъти се отрече. Не само Петър се отрече, всички се разбягаха.

Искате да знаете какъв е смисълът на живота. Какъв беше смисълът тогава? Тези 12 души и Христос един – 13, и едно голямо разочарование, една трагедия! Сега вие някой път питате защо някои работи се случват във вашия живот. Преди всичко вие си обяснете защо се случи с Христос, с този Учител защо се случи така. Ще си кажете, че така е писано. Че е писано, това още не е наука. – Ама така е определено. – И това не е наука. Тъй трябвало да бъде. То е от наше гледище така. И трябва известни работи

да се извършат, въпреки голямото противоречие. И в туй голямото противоречие седи силата. Да превърнеш едно голямо противоречие в живота си в едно бъдеще благо! Това е много нещо. Христос имаше да превърне едно голямо противоречие, такова, каквото светът не е виждал, да го превърне в едно бъдеще благо. И вие имате една малка задача, да превърнете противоречието, което имате в благо. Защото и вие във вашия живот имате едно малко противоречие, макар че за вас е доста голямо. И вие мислите, както дванадесетте апостоли за много работи наведнъж. Но и аз ви казвам: Един от вас ще се отрече, друг ще избяга, трети ще го хванат и ще го разгънат и в края на краищата какво ще бъде, какво ще стане?

Ако може да превърнете противоречието в едно благо, тогава ще започне новия живот! Има някои неща, от които вие трябва да се освободите. Това е една необходимост. На всинца ви трябва едно дълбоко познаване на ония закони, които действат в живота. Онази дреха, с която детето е обвито в утробата на майка си, която е толкова необходима за неговото развитие, тази дреха детето трябва да я хвърли. И ако не я хвърли, от него няма нищо да остане. Туй дете седи в майка си обвито в мантия като царски син, но тя трябва да се изхвърли, с нея то се държи за майка си. И после трябва да му отрежат пъпа. Това е една драма за малкото дете. Но майката, която го носи, тъй го е обгърнала в себе си, че за него не съществува опасност. Докато тя го гледа като писано яйце първоначално, после го оставя други хора да се занимават с него. Спрете върху факта как се раждат децата. Никакви деца не се раждат. Раждате се вие, вашето съзнание. Онова, което прониква във вас, то е вашето съзнание. Вие гледате, ражда се едно дете. Изтича водата. Никаква вода не изтича. Къде може да изтече? Вън от земята излиза ли? Вие вземате една топка, свързвате я с конец и почвате да я въртите. Като я въртите, по-голяма станала ли е? Не е. Смалила ли се е? Не е. Нещо придобила ли е? Нищо не е придобила. Вие сте изгубили част от вашата енергия да въртите топката. И ако ви питам защо я въртите, и вие не знаете. Вие се безпокоите някой път и не

знаете защо се безпокоите, също както малките деца. Бащата е взел една голяма топка, която струва 5 лева. Дал я на детето и някой му задигнал топката. И това дете се върне с пет реда сълзи, че му взели топката. И ще каже, че сди-кое си дете е много лошо, че му взело топката. Бащата го успокоява и му обещава друга топка. Питам: Где е нещастieto, че взели твоята гумена топка? Ти с тази гумена топка ли се роди? Тази топка отпосле дойде. И какво ще направиш с тази гумена топка? Какво направихте вие едно време с вашите гумени топки? Вие носите в джоба си чаша, отивате при извора, изваждате чашата и пиете. Но един ден изгубите чашата. Няма ли друг начин, по който може да пиете вода? Има. Ще се наведете и ще пиете вода направо от извора. Казвате: Не мога без златна чаша. Но някой може да вземе чашата ви, после какво ще правите? И с ръка може да пиете вода. Да кажем, че и с ръка не може. Тогава? Ще приближите устата си и така ще пиете направо. Най-важно е, че с устата си можеш да пиеш, а ръката и чашата са второстепенни начини. Влиза един баща, от средна ръка човек, в един магазин. С него върви едно малко дете. Гледат дрехи. Детето казва: Татко, вземи ми тия дрехи. И детето сега иска на вересия да ги вземат. Питам: Ако бащата вземе дрехите, какво ще придобие това дете? По-добро ще стане ли? Няма да стане. По-умно ще стане ли? Няма да стане. В едно семейство в Америка бащата изпраща сина си на училище, но нещо не върви, не се учи. – Не мога да се уча, защото перото ми е желязно. Не мога да се уча така. После и чантата ми не е направена от хубава кожа. – Отива бащата и купува една златно перо и една хубава чанта. Пак не върви учението и със златното перо. Казва синът: Мастилото е черно. Ако мастилото не е черно, работата ще тръгне. Перото е хубаво и чантата, но мастилото е черно. И досега този американец търси да намери бяло мастило. Сега бели мастила не употребяват в училищата. И може би като дойде бялото мастило ще тръгнат работите.

Казват “бели кахъри”. Но нашите кахъри са черни, не са станали още бели. И българинът още чака да дойдат бе-

лите кахъри. Казва: Много ми е патила главата. Но белите кахъри трябва да дойдат. Вие сте дошли в областта на съзнанието, дето ви трябва едно ново разрешение, едно ново разбиране.

Седят двама под една череша. Единият се качва на черешата, казва на другия: Хубави череши! Но тази череша казва: Изядоха ми децата. Нищо, другата година пак ще си родиш деца. Слава Богу, добре че ги прати Господ тези хубави череши. Черешата мисли, че те са пратени за нейна разтуха, а вие мислите, че черешите са пратени за ваша разтуха. Питам: Кой е прав? За разтухата на черешата ли има череши, или за ваша разтуха? Въпросът е личен. И във вас някой път се зароди едно желание, което е тъй хубаво, както плода на черешата. Но докато ти погледнеш, туй желание изчезнало. Някое друго същество дойде под черешата отдолу, хване твоето желание и почва да си хапва череши. Всяко едно желание, то е една череша, един хубав плод. Ти го откъснеш, глътнеш го и казваш: Една хубава мисъл имах. Изчезна, отиде някъде. Няма я. Питам: Кой е направил престъплението, вие или онзи, който е доловил и използвал желанието ви?

В 22 глава Христос казва нещо, което и вие трябва да имате предвид: “Защо спите? Станете и се молете да не паднете в изкушение.” Когато дойдат мъчнотините в живота, не спете, но се молете. Не философствайте! Във време на мъчнотии няма какво да философстваш. Ще се молиш тогава. И някой като не може да се моли, той заспива. Слабите хора спят и се изкушават. Слаби хора са тези, които не бодърстват.

Казвам ви, че и вас ви очаква задачата, да превърнете едно голямо противоречие в едно бъдещо благо. В прочетената глава събитията са станали преди две хиляди години. Сега ние като четем тази глава можем да кажем: Туй, което Христос направи, трябва и аз да го направя. Христос превърна най-голямото противоречие в едно бъдещо благо. И аз в живота си, моите противоречия, които имам, ще превърна в едно бъдещо благо. Христос на кого разчиташе? Той най-първо разчиташе на малко от своите ученици.

Да вземем един от тях: Като дойде до критичен момент, извади ножа си и отрязва ухото на един от робите на първосвещеника. Каза му Христос: Ти не знаеш как да воюваш. Остави тази работа, не е за теб. Тури ножа в ножницата си. Ти не си за войник. И Христос взе и му залепи ухото на човека, и каза: По този начин не се воюва. По този начин ние ще загазим съвсем.

Та и вие по някой път, когато воювате с дявола, вие само ухото режете. Когато ще ударите, удари! Ако ще може да ударите, направи човека на две парчета. А тъй, да му отрежеш ухото само, то не е война. Аз правя това уподобление. Някой ще дойде да извърши Волята Божия. Ще даде хиляда лева или сто лева и мисли, че кой знае какво е направил. Казва: Сто лева съм дал. Ти си отрязал само ухото на слугата на първосвещеника. Със сто лева работа не се свършва и с хиляда лева работа не се свършва. На човека можеш да му кажеш, че е красив или че е грозен, или че е беден, че е много учен или богат. Какво му допринасяш с това? Казваш: Много силен човек си. Нищо не допринасяш. Ти казваш на себе си: Аз съм много слаб човек или пък — аз съм много силен човек. Пак нищо не допринасяш. И малкият има големи работи, и големият има слаби работи. Ако си слаб, какво трябва да правиш? Вие, които сте слаби, какво правите? Слабият трябва да очаква да дойде силният да го набие. Силният като идва, още на половин километър като е, слабият трябва да плюе на краката си и да бяга. Да даде ход на краката си, че като дойде силният, да не го намери. Да бяга. Вие казвате: Аз не съм научен да бягам. Щом не си научен да бягаш, ще изтърсят праха от гърба ти. Пък ако не искаш да изтърсват праха от гърба ти, ще туриш краката си в ход. Ще бягаш тогава. Слабият трябва да бяга, а силният ще бъде публика.

Следователно, ако сте слаб, вие сте на сцената, актьор сте. Пък ако сте от силните, вие сте публиката и ще гледате как ще гонят другите на сцената. Туй е засега предназначението ви. Ще бъдете или публика, или актьори на сцената. Ако сте актьор и не играете добре, ще ви освиркат. И тогава ще кажете: Не излезе снощи хубаво. А публиката

ще каже: Парите ни отидоха на вятъра. Още веднъж не отиваме на такова представление. Ако сте слаб, плувайте на краката си да бягате. Пък ако се отричате, отричайте се на свят. Но и когато се разкайвате, пак се разкайвайте на свят! Защото Петър се отрече три пъти. Казва: Право е, не го познавам този човек. – Философ беше той. Аз досега, Петър, умният човек, мислех, че той е силен, като каже една дума, всичко ще стане. А като дойдоха и казаха “И ти си от неговите ученици”, отговори: Не, не, аз умният човек не вярвам вече в него. Аз мислех, че той е силен. Той ако беше силен човек, така ли щеше да пострада? И мен ме вкара в тази бяла. – Питат го: Ти ще свидетелстваш ли за него? – Не, не, мен ме считайте отречен. Аз усетих, че той е от слабите хора. Разбрах, че той не е това, което мислех. – Така три пъти се отрече от Учителя си. И като се отрече три пъти, той почна да плаче. За какво? – Аз за Тебе и на смърт ще отида. Готов съм да умра за Тебе! – И плаче Петър, че не си устоя на думата. Казва: Аз мислех, че съм бил учен човек, а съм бил глупав и страхлив. След като намерите вие, че сте страхливи, плачете. Вие плачете сега, за да се усили вашата воля и да станете малко по-смели. И всеки човек, който плаче, става по-смел, а който не плаче, увеличава се страха му. Така сега плачат хората, за да се намали страха им. А който не плаче, той е два пъти по-страхлив, който плаче, той веднъж е страхлив.

И сега бих желал вие веднъж да се плашите, отколкото два пъти. Тогава ще се молите и ще превръщате сегашните несгоди и противоречия на живота в благо за вас и за благо на другите.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния Истинен Бог на живота.

/Вън на полянката направихме гимнастическите еври- ритмични упражнения/

38. Утринно Неделно Слово, държано
на 10 юни 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

КОЕТО СТАВА

15 минути размишление.

Нарядът.

23 глава от Евангелието на Лука.

В начало бе Словото.

Изкуство е някой да може да извежда само хубавото от живота! Вижте майстора грънчар какво хубаво гърне прави от калта.

Има една странност вътре в живота, в човешкия живот. Човек представлява най-висшето от всички животни, седи на най-високо стъпало, но има една трагедия, една драма в живота му. Аз говоря за целокупното човечество. И туй противоречие се среща и общо, и частно. Всеки един от вас се намира по някой път в такова безизходно положение, че не знае въпросите, които го вълнуват как ще се разрешат. В дадения случай Христос във времето, в което живееше като човек, не можеше да разреши един въпрос. Малцина вярваха в това, което Той учеше. И беше поставен на един вътрешен изпит, на едно голямо противоречие, изоставен от хората, изоставен повидимому от Бога. Един велик човек, подложен на една страшна и позорна смърт, която съществуваше в Римската империя тогава – разпъване на кръст. Сега онзи, който не разбира живота, може да вземе само временните страдания, това, което може човек да изгуби без да обърне внимание на същественото. Има нещо дълбоко и важно, което трябва да се разбира. Говорено е много защо трябва да страда човек, но колкото и да са обяснявали, въпросът е останал необяснен. Защо човек е подложен на страдания? Защо са тези страдания в света? Има много теории, които обясня-

ват защо са страданията. Но нито един човек, като преминава през страданията, не е съгласен с тия теории. Както и да му говорят в дадения случай, когато човек минава през страданията, те му се виждат неестествени. Няма нито един човек, който да обича страданията. И даже такъв характер като Христовия, човек с такова разбиране, три пъти ходи да се моли туй нещо да го замине. Казва: Отче, ако е възможно тия страдания да ме отминат. И когато се убеди в онзи неизменен факт, в туй, което хората наричат съдба, примирява се с факта и казва: "Да бъде Твоята Воля". Волята Божия, като взема предвид бъдещето, също разрешава всичко, защото въпросът за страданията няма да се разреши днес. Той е въпрос на великото бъдеще, когато нещата ще станат ясни и ще се разрешат, когато хората достигнат до онази най-висша степен на развитие. Те ще видят причините за страданията и с радост ще ги приемат. Човек прегреша против законите на райския живот, вследствие на това дойдоха страданията. Предполага се, че човешкото неподчинение на Божия закон е причина за много страдания. Ако вземем постъпката, на вид беше много малка, а последствията бяха много осезателни. И ние чувстваме още тия последствия. Те си водят началото оттам, като че в цялото човечество е влязла една проказа, една болест, която много мъчно се лекува. Най-мъчната болест, която някога са се опитвали да лекуват Великите Учители в света в името на Бога, то е смъртта, греха. Грях и смърт вървят заедно. И при все, че те са сполучили в лекуването, което седи във възкресението, обаче и сега виждаме, че смъртта царува и грехът царува и всички противоречия, които са съществували и сега съществуват. И ако човек би имал едно ухо чутоко, с което да послуша земята, да чува воплите и страданията на хиляди хора по тази земя, не знаей дали би могъл да издържи. И как става това, никой не може да си обясни и да си даде отчет. Но стават нещата. Много малко от тях донякъде може да се обяснят. Ако нечистата риза би попитала защо я турят във вряла вода, понеже тя не може да си обясни това, какво ще кажете? Човек е облякъл

ризата, човек е направил ризата кирлива, нечиста и при това човек остава отвън, а ризата я турят в котела с врялата вода и казват: Да се очисти тя. И ризата претърпява това. Човек прави престъпление – опетнява ризата, а ризата страда в котела заради него. Питам ви: Защо страда ризата? За да се изчисти. Значи в човека има нещо, което страда. Би трябвало човекът да не страда, а да страда неговата риза, която е турена в котела, за да се изчисти. Ако не се изчисти тя ще донесе една зараза, проказа на самия човек. Следователно необходимо е ризата да се изчисти, за да може човек да се облече добре, да бъде чист. От друга страна и човекът ни най-малко няма желание да опетни ризата си, да я направи кирлива, но естеството, което има той, потта, която излиза, после онази външна прах и други елементи, които се напояват в ризата, дават ѝ един лош дъх, който е нехигиеничен.

По някой път хората питат: Има ли онзи свят, или няма онзи свят? Има ли Господ, или няма Господ? Това са въпроси много повърхностни. Има ли човек къща? Човекът има къща, но ако няма кой да живее вътре, какво ви ползва неговата къща? Аз бих желал по-добре да срещна човека, отколкото неговата къща. Къщата има смисъл за човека, който живее там. Онзи свят има смисъл за съществата, които живеят там. Не е онзи свят, който прави човека, човекът прави онзи свят. Не е къщата, която създава човека, човекът е създал къщата. Не казвайте, че човек е създал един Бог. Господ е създал човека. По някой път питам хората: Ти вярваш ли в църквата? Аз не зная кое е важното – църквата ли е важна, или Бог е важен? Кой създаде църквата? Църквата се създаде по причина на името Божие. Църквата съществува по единствената причина, че човек трябва да вярва в Бога. Не е важна църквата, важен е Бог преди всичко! Важен е Христос. Ако не беше Христос пострадал, щеше ли да има днес християнска църква? Кой е важният фактор – църквата или Христос? Учението, което Христос е учил. А кое е важното учение? Онази непреодолима Любов, онова съзнание, което Той имаше за Бога. “Аз живея в Отца и Отец живее в ме-

не.” Само един човек, който има толкова интимна връзка с Бога може да претърпи такива страдания, каквито Христос претърпя. Имаше страдания, които Христос можеше да избегне, защото разполагаше с всичкото знание и ако искаше, можеше да избегне страданието. Но има и такава, което човек не може да избегне, то му се налага. За пример при сегашните условия никой не може да избегне смъртта. Ще избегнеш 10, 20, 30, 120 години и най-после смъртта ще те хване, искаш-не искаш, ще напуснеш този свят. Най-видните лекари да те лекуват, най-после ще кажат, този човек трябва да умре. И при това всички, които те обичат, около тебе седят, плачат. Но ти умираш. И най-интересното е, че хората, които обичат толкова този човек, след като умре, ще го турят в земята, там да изгние съвършено. И след туй ще му вземат костите, ще ги турят в една торбичка. Някой път аз уподобявам туй положение на онзи мъж, който се е развел с жена си и постоянно гледа пръстена от едно време. Държи си той пръстена за спомен, жената я няма, но той пръстена държи.

А от мое гледище костите на човека представляват доброто, това, което единствено остава да преживее човека. И са Божествени. Всичко друго ще се схуми, а единственото нещо, което остава, това са череът и костите. Остава някакъв живот в костите. Тогава по аналогия: Само в доброто човек живее, всичко друго изчезва. А след смъртта доброто, което си правил, то са твоите кости, в които живееш. И само Любовта, която ти си опитал в душата си, само чрез нея ти можеш да живееш. И само знанието, което си имал в твоя дух, само истината, която ти си поддържал, живеят и след смъртта. Тя ще вземе всичките мускули, туй което е мекичко, ще обере и ще го вземе, а ще остави само костите. Тя няма право на тях. И затова се проповядва: “Гледай онова, което ще остане!” Единственото нещо за вас, което ще ви остане за в бъдеще, то е само доброто, добрите ви постъпки, добрите ви чувства.

Ние не можем да си обясним какво нещо е гладът, но усещаме нещо в нас, което ни заставя да ядем. Много

нъти казваш: Не ми се яде. А друг път туй желание за ядене е толкова голямо, че ти обхождаш цялата околност да намериш малко парче хляб. Питам: Каква е тази сила, която действа в тебе? Какво нещо е гладът? Самият живот е, който изисква дишането, яденето, почивката. Животът е, който изисква доброто. Животът е, който изисква Любовта, човешката мисъл. Само животът. Животът е нещо, което не може да се наруши! Има нещо у човека, което ще умре, но има нещо у човека, което остава, никога няма да умре. То е неговият живот. И онова, което той съзнава. Всеки един от вас съзнава, че има нещо у него, което ще остане. Но има нещо, което няма да остане. Даже вашата младина, защото детство не остава във вас. И някой път като се погледнете в огледалото, виждате че не сте онези малките дечица на 4-5 години с хубавите личица. Как са се изменили лицата ви? Едно време онова малкото детенце майка му го милвала като едно ангелче, а сега то станало възрастно. И като си погледнете лицата, виждате че не мязате на ангелчета. Онова красиво дете, майката като го погледне, казва: Ангелче! А сега вижда, че всичко това се е променило. Онова, което е променило човешкото лице, това са лошите условия на човека, онази борба в живота, тия постоянните промени, страдания, страдания и най-после набръчква се човешкото лице. Всеки един от вас трябва да се бори с една вътрешна непреодолима борба, за да може малко от малко да се запази. И нито един от вас не може да си даде отчет защо е така. Дойде една вътрешна тъга, една борба, едно вътрешно помрачение, не ти се иска да живееш, не искаш да срещнеш човека; и пак дойде една светлина, проблесне отвътре. Както и да се разглеждат мъчнотиите, въпросът не може да се разреши. Никакви закони, никакви външни закони, каквито и да са те, не могат да подобрят човешкия живот. Подобряването е външно. И единственото нещо, което може да осмисли живота, то е Любовта. Любовта към Бога. Човек да живее в Бога и да чувства присъствието на Бога, тъй както живее във въздуха.

Това, което възприемеш и което даваш навън, това

трябва да бъде отношението – да чувстваш Божието присъствие. Във всеки момент на живота си, в добрите условия и в лошите условия, да усещаш Неговото присъствие. Да чувстваш едно вътрешно успокояване. Христос имаше една непоколебима вяра в Бога. И казваше: Каквото и да е, аз вярвам в Онзи, Който може да ме изведе, да ме избави от най-голямото мъчение. Аз зная, че Този, в Когото вярвам, Той ще ме изведе! Този път, в който съм тръгнал, при условията, при които съм поставен, Този на Когото аз вярвам и Комуто аз служа, на Неговите ръце се оставям, Той ще оправи всичко. Да бъде Волята Твоя. На Теб оставям духа си, Господи.

И виждаме, след две хиляди години тази непреодолима вяра и туй, което Христос имаше към Бога донякъде се реализира. За в бъдеще още повече ще се реализира. Същият закон е и за вас. Ако искате да се освободите от мъчнотиите в света, това е пътят. На първо място седи Любовта, на второ място седи вярата, а на трето място седи човешката надежда. След това идва ред на други добродетели, с които човек трябва да се окичи. Земният живот е едно велико учение, в което човек трябва се приготи, за да се върне при баща си така, както трябва. Все трябва да се върнете. Тук на земята повече от 120 години не ви е позволено да останете. Може тук изключителни условия да се отпуснат за някои, но повече от 120 години, никому не е позволено да остане. След 120 години трябва да се върнете и след като се върнете какви подаръци ще занесете със себе си? Нали като се връща някой от странство носи подаръци? Сега като отиде някой на хаджилък, друг отива в Америка, във Франция или в Англия, една обща черта е това – след като се върне при своите си, той ще донесе подаръци. И като се върне човек в другия свят, все трябва да занесе нещо, подарък от земята. Какво ще занесете сега? Аз оставям на вас да си изберете какви подаръци ще занесете. Има големи скъпоценности, по някой път онези рудокопачи ходят и дълбаят от дълбоко, за да извадят един голям скъпоценен камък, да го продадат.

Когато човек обърне едного към Бога, някоя страждуща душа окаляна и ѝ покаже пътя към Истината, Любовта, към Бога, то е големият подарък, който може да занесе. Като идете, да не идете сами, а да бъдете придружавани с вашите скъпоценни камъни. И ако Христос отиде в небето, Той отиде с подаръците, с ония хора, които обърна и които и днес се обръщат към Неговото учение. То са големите подаръци.

Но това съзнание хората още го нямат. Сега хората още живеят със съвсем ограничени понятия за Бога, за бъдещия свят и за отношенията един към друг. Но все пак ние имаме много по-добри условия сега, отколкото когато Христос е бил на земята. И може би след хиляда години, светът ще бъде още по-добър, и след други хиляда години ще бъде още по-добре.

Онова, което Бог е определил за човека, то ще бъде! Един ден Царството Божие ще дойде в сърцата на хората. И тогава само ще престанат страданията. Понеже Царството Божие не е в сърцата на хората, затова има още страдания.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на живота.

(Всички на поляната направихме евритмичните гимнастически упражнения.)

39. Утринно Неделно Слово, държано
на 17 юни 1934 г., 5 ч.с., София – Изгрев.

КЪМ ЕМАУС

Размишление.

Наряд.

24 глава от Евангелието на Лука.

Духът Божий.

Има една велика истина, която е подобна на зазоряването, на разсъмването или на изгрева на слънцето. То е тъй наречената абсолютна истина, туй което човек може сам да провери, да опита, върху което той може да стъпи и да живее. Животът има няколко фази, както семето, което като падне на земята, то е първата фаза, първата стъпка, там са големите страдания, които започват. Това семе ще претърпи цяла една криза. След туй започва вторият процес – никненето. Това е само пътят, по който животът се изявява. След израстването ще цъфти. Цъфтенето е третата фаза. Четвъртата фаза – това е оплодяването. Има и други фази. И най-после иде узряването на плода. Това е шестата фаза. Плодът трябва да се опита от някого. И в духовен смисъл, когато някой умре на земята, това е подобно на плода, стига плодът да не е окапал. Когато някой умре на земята, него Бог посреща, както ние посрещаме узрелите плодове, събрани в кошницата, вземаме ги със същата обич. Такова е сега уподоблението. Онзи, който живее на земята, ще каже: Каква полза има изяждането на един плод? Животът на плода минава в една по-висока сфера. От плода нещо все остава. Именно човек е, който дава. Човекът – най-хубавото условие за плодното дърво да расте. След като си изял един плод, този плод расте у тебе, ако ти си го изял от любов, той не е изгубил, той расте.

По някой път хората разглеждат външната страна на

живота, дали Христос е възкръснал? Той е неразбираем. Какво нещо е възкресението? С какво тяло е възкръснал? Дали са го видели, или не са го видели? Има нещо по-дълбоко от виждането. Ти можеш да видиш много неща и те да бъдат илюзии. Но между илюзията и същината на живота има съществена разлика. Тя седи в следущото: в илюзията нещата всякога губят. Вземете едно дърво и го отсечете. Ако вземе да съхне, то ще почне да губи от своята тежест. Като го теглите всеки ден ще видите колко губи. Тази загуба показва, че туй дърво не живее в реалността. Но когато едно растение влезе в реалността на живота то всеки ден придобива по една малка тежест. Туй, което придобива, то е животът. Следователно, има два процеса в света. Едни хора, които губят от съзнанието си – те са в пътя на смъртта. Ако ти губиш от знанието си, ти си в пътя на смъртта. Губиш от здравето си, ти си в пътя на смъртта. Печелиш в съзнанието си, ти си в пътя на живота. Печелиш в знанието си, ти си в пътя на живота. Печелиш в здравето си, ти си в пътя на живота.

Най-голямата придобивка в света, която човек може да има на земята, то е когато човек завърши земния си живот. Той ще види първите лъчи на Любовта, слънцето на живота ще изгрее. Когато го озари първият лъч на Бога, той ще възкръсне, това е диханието на Бога. Казва се, когато направи Бог човека, вдъхнал му първия лъч, с който Адам се пробудил в райската градина. Туй трябва да стане със сегашните хора. Докато Бог не вдъхне в техния ум, в тяхното сърце тази велика истина, хората всякога ще бъдат на кръстопът.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на живота.

6.20 ч.

Гимнастически упражнения.

40. Утринно Неделно Слово, държано
на 24 юни 1934 г., 5 ч.с., София – Изгрев.

ВЪРХОВНИЯТ АВТОРИТЕТ

Ще прочета Деянията на апостолите, глава 2.
Всичко в живота е постижимо.

Това, което носи живот, то е Божественият Дух. Казва се в Битието, че в самото начало земята била неустроена и Духът Божий се носел над бездната. Как е започнал да действа онзи творчески принцип, за да оформи земята? Бог е създал земята, но имало нещо, което липсвало. Можем да кажем, че и сегашният човек е създаден, но не е оформен още и Духът работи сам, за да се повдигне човек. Някой път онези, които изучават Писанието мислят, че като е казано, че Бог е създал човека по свой образ и подобие, че човек е завършен образ. Не, Духът работи, за да се завърши, да се оформи този образ. Работата не е един завършен акт. Дълго време трябва да се работи, за да се завърши, както един художник или скулптор дълго време работи върху своето произведение. Че не е завършен човешкият образ, всеки един от вас може да го провери. Даже при най-доброто разположение на духа, когато мислите, че Божествената Любов е във вас и че с тази Любов може да обгърнете целия свят, след малко се изменя вашето състояние, ставате недоволен, мрачен, кисел. Това се случва и със слънцето. На всеки единадесет години се появяват петна върху него. А пък при човека се явяват някой път толкова петна, че едва се виждат някои места. Затова човек трябва да гори отвътре. Мъчнотиите в света, това са материали, които трябва да се турят да горят на този огън. Ако нямате този материал, няма да имате и огън. Всичко това трябва да се превърне в огън, в светлина. Сега не трябва да се спирате върху въпроса за-

що е така. Някой може да пита: Защо хората се раждат по този начин? Има разни начини за раждане. Кокошката снася яйца и после пак чрез тях ражда малките си. Дървото отгоре си образува плодовете, на някое клонче има увиснали плодове, някоя малка микроба се раздвои на две. Има много начини, с които природата работи. Този начин, по който сега хората се раждат, той не е вечен начин. Един ден хората ще се раждат по друг начин. Раждане може да има само когато Духът влезе в човека. Сегашните хора казват: Добила жената дете. Писанието казва: “Създаде Бог човека”, а пък за напредналия човек Писанието казва: “Роден е от Бога”. Не създаден. Не само трябва да бъде създаден човек. Това е един механичен процес. Родените от Бога, те са Синове Божи. За създадените още не може да се каже, че са Синове Божи. За тях се казва, че са образ и подобие Божие. Сега, онова, което е необходимо за вас, е присъствието на Духа, Който може да ви изпълни с онова познание, нужно да разберете какво е предназначението ви. Да може да си спомните какво трябва да правите.

Страданията на човека произтичат от неговото животинско естество – иска да се удоволства. То не обича страданието, то обича само да яде и да пие. Най-високото развитие на животното е да яде и да пие. Това е царството му. Обаче човек е минал през това състояние, ял е и пил е. Но понеже като животното е ял и пил много, не е ял както трябва, то са останали неща, които не са се смляли. Та сега като станал човек, набрали се много страдания. Вие някой път се чудите защо човек страда. Представете си, че човек е живял 10 000 години като вълк, 20 000 години като тигър, 50 000 години като мечка. Като вълк той е изял 10-20 хиляди овце. Всяка година изяждал по една овца. Всичките тези престъпления, които е направил, сега като е станал човек, всички тези същества започват да идват при него и му казват: Върни ни това, което си взел. И ти трябва да плащаш. Да плащаш за старите привички и задължения. Ти казваш: Аз живея по Бога. Но ще ти кажат тези същества: Едно време беше страшен разбойник, ограби ни, изяде ни, сега ще платиш. Някой път

ти дойде някое страдание. – Толкова много се моля, по три пъти се моля на ден, защо ми дойде това страдание? От где дойде? – Господ не те слуша, само казва: Ще поправиш живота си. Ти си ял, ял, колко агнета само си изял. Това агънце мъчно се смила. И сега агънцето трябва да го родиш, да му дадеш свобода, да му платиш, да му дадеш живота, който някога си му взел. Човек е много скържав. Да взема може, но ако дава – страда. Така че страданието не е нищо друго, освен ликвидиране с животинското, със старите сметки. За онзи, който разбира, така е.

Сегашният живот ни е даден, за да се запознаем с Бога, да дойдем в съгласие с него, да вършим Волята Му. В какво седи прегрешението на човека? Прегрешението на човека седи в яденето. Ти не си ял навреме, ти си ял, когато не си бил гладен. Например някое дете минава покрай някоя градина, отива при едно плодно дърво и изяжда една ябълка. Прегрешението не е в това, че е изяло ябълката, а че не е питало господаря на градината. Хората съгрешиха понеже пристъпиха Божиите заповеди, тъй като Бог им каза да не бутат дървото на познанието доброто и злото. Прегрешението седи в непослушанието. Често ние грешим понеже не изпълняваме Волята на Бога и желаем някои работи да станат преждевременно – тогава, когато ние искаме и както ние искаме и по този начин си създаваме ненужни страдания. Да допуснем, че ти имаш 10 000 лева на разположение. Минаваш един ден покрай една витрина и виждаш хубави дрехи, искаш да се облечеш. Минаваш покрай обувчаря, искаш да се obuеш. После искаш някоя хубава шапка, някой часовник и всички други удоволствия. Не спиращ там, но почваш да вземаш и назаем. После идват кредитори, какво ще бъде твоето положение? Ти ще се намериш натясно и ще започнеш да казваш бели лъжи, ще се извиняваш и ще им казваш: Елате утре, елате в други ден.

Евангелистите имат един метод. Те като хванат един човек, искат да го обърнат на всяка цена към Бога и му казват: Ти си грешен, ти трябва да се поправиш. Те му повтарят “грешен, грешен”, докато го убедят, че е грешен

и че трябва да се поправи. Един евангелист пита: Ти защо като нас не ги учиш да се покаят? Един наш брат му казал: Ние видяхме, че чрез вашия метод, както обръщате човека, не може да го обърнете, понеже после той пак се връща там, откъдето е дошъл. А пък ние употребяваме следния метод. Казваме му: Ти си добър, ти си добър, ти си добър. И най-после той повярва, че е добър и става добър. Нали вие искате да го направите добър? Евангелистът казва: Вие сте по-големи майстори, а ние искаме по-напред да го окаляме хубаво и после да го обърнем. Казвам сега: Как е по-хубаво да се започне – с Мойсеевия закон или с Любовта? Писанието казва: Мойсеевият закон е до Христа, а пък Христовият закон на Любовта е вечен закон за възпитание.

По някой път вие искате живота да бъде красив, хубав, да ви обичат, да ви погалят, да ви кажат една сладка дума, да ви приемат вкъщи като свои. Но това е Христовият закон. В Мойсеевия закон няма такива неща. При Мойсеевия закон ти си един слуга, каквото направиш, плащат ти и като направиш нещо, ще ти намерят кусур, ще кажат: Проста работа. Ще унижат работата ти, за да откъснат нещо от заплатата ти. Ще ти кажат: Не си го нарисувал както трябва, не си ушил дрехата както трябва, за да ти отбият нещо. И онзи човек ще каже: Хайде, ще взема по-малко.

Хубавите работи зависят от Любовта. Само онзи, който е заквасен от Любовта, законът не го лови. Някой казва: Онази сестра се отнесе грубо. Няма нищо, тя по закона ходи, тя си носи камшик и като си извади камшика, удря. Някой казва: Онази сестра е станала много добра. Тя е хвърлила камшика, няма никакъв бастун. Много хора днес нали носят бастуни? Бастунът е Мойсеевият закон. Даже и жените носят сега по някой път бастун. Това е модно. Подпира се на бастуна. Има една страна в живота, която е красива. Ние искаме известни постижения, постиженията по закона – те са външни постижения. Законът може само да те облече, да ти построи къща, да ти направи ограда. Но законът не може да ти даде щастие. Зако-

нът не може да ти даде разумност. Законът не може да ти даде сила. При закона всичко е външно. Най-първо ние сме работили външно – по закона. Сега Любовта работи отвътре. То е животът. Силата на човека е в Любовта. Трябва да се употребява Любовта, защото ако не я употребявате, вие ще останете парализирани или недоизраснали.

Не се самозаблуждавайте. Има една привидна любов. Това, което се губи, не е Любов, това което се изменя, това което изгасва, не е Любов. Писанието казва: “Любовта никога не отпада”. Това, което отпада, трябва да знаете, че не е Любов. Ти казваш: Едно време имах Любов, а сега я нямам. Не се заблуждавай. Любовта никога не отпада. Любовта всякога си остава при всички условия една и съща. Това трябва да залегне дълбоко във вас. Когато човек не знае как да използва Любовта, тя се отдалечава. Ако вие си затворите кепенците на стаята и топлината, и светлината не могат да влязат. Тогава питам: Светлината и топлината ли са престанали? Не. Вие сте затворили условията, при които Любовта може да влезе във вас. Та често със своите погрешки ние затваряме ония пътища, по които Любовта може да работи в нас. Ние мислим, че сме изоставени, че никой не ни обича. Вие се считате някой път и за сиромаси. С какво може да подкрепите това? Аз виждам небето, звездите, въздух, вода, изобилно блага, цялата природа е дадена на човека и той казва, че е сиромас. И най-големият милиардер не би могъл да купи това, което един човек има. Това, което можеш да учиш, да видиш, да помиришеш, да чуеш, да вкусиш, да пипаш, това е голямо богатство. Защо ти са богатства, знания, ако обонянето ти е повредено? Защо ти са цветята, ако зрението ти и обонянето ти са повредени? Ако Бог ти е дал чувства, вярвай в Бога, че Той ще ти даде това, което искаш. Той ще ти даде богатства, но не искай веднага. Той ще ти даде всичко навреме. Но Той не казва кога. Ти искай знание от Бога, искай условия да се учиш и прочее, но не Му поставяй време. Ти иди при един професор да се учиш, но не му туряй програма кога, в кой ден и какво да ти преподава. Ти ще се подчиниш на програмата му. А пък сега

искат да кажат на Бога: Защо професорът не е дошъл? Ако дойде професорът, добре, ако не дойде, пак добре. Тогава ти иди там. Ако си разбрал, добре е, но ако не си разбрал, пак е добре.

Всички може да говорите за Любовта, но кои са отличителните черти на Божията Любов? Една отличителна черта на Божията Любов е, че Бог е многомилостив, дълготърпелив и благоутробен. Ако видите, че някое малко същество, например малка пеперудка е кацнала някъде и е оплетена в паяжината на паяка, трябва да ви се трогне сърцето, да кажете на този паяк да я пусне. Също така да кажете на паяка да пусне мухата. Ти ще кажеш: Какво, да се занимавам с мухата ли? Нека паякът да си я изяде. – Паякът за тебе е едно предметно учение. Ако ти не освободиш мухата, ти си съдружник на паяка и тогава наполовина с паяка ще отговаряш за престъплението. Ще се заведе дело, ще се запише в делото, че престъплението е извършено в твоята къща. Ти казваш: Аз не съм видял! – А пък си видял. Когато вие изгубите една хубава ваша мисъл, къде е отишла тя? Кажете ми. Ако едно хубаво ваше чувство се е изгубило някъде, къде е отишло то? Мислите ли, че няма да отговаряте за това? Живо чувство беше то. Може би вие да сте причината или пък поради вашето невнимание това чувство е станало жертва на някой вълк, на някой паяк и прочее.

Та сега вашите хубави мисли, вашите хубави желания, това са вашите овце, които трябва да пазите Христос казва: “Моите овци, Отче, на Мене ги даде и аз ги пазя. Полагам душата Си за тях, да не изгубя нито една от тях”. Онова, което Бог ви е дал, ако го изгубите, тогава къде е вашето достойнство? Всичко това, което Бог ви е дал, вашите хубави мисли и хубави чувства, тях не трябва да губите по никакъв начин. Някой може да казва: Аз съм много добър. Отивам в кошарата му да му видя овцете. Той ми казва, че е много добър човек. Отивам в градината му да видя плодните дървета, да видя зелето му, доматиите му какви са. Виждам още лука, чесъна, сливиците, крушите, ябълките. Това са все методи за възпитание

на хората и като обикалям дърветата, аз гледам кои методи успяват. Някой път тиквите не вървят. Тиквите са много идейни. Някой път сливите или ябълките не вървят. А пък някоя година всичко върви. Значи на добро е. Растителното царство ми казва: По нашия живот съди за господаря ни. Всеки един човек трябва да има една градина, за да гледа как растат растенията. И какъвто е той, такива ще бъдат и растенията, такива ще бъдат и неговите домашни животни. Сега онова, което Бог ни е дал, трябва да го пазим. Хубавото, което Бог ни е дал, тези овце, които Бог ни е дал, трябва да ги пазим. както пастирът пази овцете на господаря си, та нито една овца да не се изгуби. И тогава Бог ще каже: Добри рабе, много добре си ги гледал, ще ги оставя на тебе.

Вие сега мислите другояче. Вие мислите, че като отидете на онзи свят без овце, без нищо, ще ви посрещнат с някое такси, тържествено. В онзи свят няма никакви таксите. Там има превозни средства, но не мога да ви ги кажа какви са. Писанието казва, че всички онези хора, които вие може да обърнете към Бога, ще бъдат с вас. Те ще ви бъдат ваш капитал. Ако отидете в невидимия свят сами, ще кажат: Този овчар е изгубил овцете. И тогава след като ви гощават три-четири деня, ще ви пратят пак на земята да работите. Човек, който няма овце, не го държат на онзи свят. Даже и в този свят може да направите опит. Една жена, която обича някой мъж, която даже казва, че умира за него, ако тя го вземе, а пък той седи, не работи и се излежава, тя ще му каже: Защо седиш така тук, защо не излезеш да работиш? И тя ще почне да съжالياва. Ще каже: Не трябваше да се свързвам с него. На онзи свят има работа, велика работа има, придружена с радост и веселие. При работата ще ви се даде най-хубавото. Тук не можем да работим. Тук се трудим и се мъчим, а пък в небето ще работим. Следущият живот, който иде, ще бъде живот на работа, затова трябва да се приготвяваме.

Всеки ден, когато ви дойдат страданията, да знаете, че вашите овце страдат. Когато децата страдат, и майката страда. Когато в една държава поданиците страдат, и

царят, и управляващите страдат. Щом имате страдания, то има нещо в нас, което трябва да поправим. Това можем да го направим само по един начин. Нещата без Любов не могат да се поправят. Затова Любовта за вас трябва да бъде върховният авторитет. От този авторитет излиза животът. Ние трябва да обичаме живота – онова, което Бог ни дава. И Любовта трябва да бъде за нас авторитет. Само по този начин може да се поправи миналото, може да се изправи настоящето и само по този начин може да се постигне бъдещето. Никога не казвай: Не си струва да обичаш! Обичай!

Любовта всякога се отличава със следното: Тя най-първо дава, а после взема. А безлюбието по какво се отличава? То най-първо взема, а после малко ще даде. Онзи, който първо взема, а после дава, той е в безлюбието, а пък онзи, който първо дава, а после взема, той е в Любовта. Това е закон. Затова на всички ви пожелавам да живеете в Любовта. Давайте, и после вземайте. Това е закон.

Отче наш.

41. Утринно Неделно Слово, държано
на 8 юли 1934 г., 5 ч.с., София – Изгрев.

СПРАВЕДЛИВОСТ, МИЛОСЪРДИЕ

15 минути размишление.

Нарядът.

3 глава от Деянията на апостолите.

Бог е Любов.

(Слънцето вече грее.)

Когато човек се забърка в някой мъглив ден в планината, той образува един кръг, в който се върти и се връща пак на същото място, отдето е излязъл. Колко време? Различно, ще направи един кръг и пак ще се върне. Каквото и да започва човек по човешки начин, той все ще се върне на онова място, откъдето е излязъл. Човешкото разбиране е такова. Често човек започва идеално в младини, казва: Без пари може, без това може... В старини, като дойде на същото място, казва: Не може без пари, без хляб не може, без вода не може. И почва да нарежда и съжалява, че на младини не е мислил така. Когато казвам, че някои неща не са важни, подразбирам, че не вземат едно първостепенно място. Те са едно външно условие, и без тях може. Водата за рибата е една необходимост. Като риба, ако не живее във водата, тя ще умре. Но водата за птицата не съставлява такава необходимост както за рибата. Птицата може и без вода. Водата за птицата е едно условие, за рибата е живот.

Сега всеки може да цитира стиха: “Бог е Любов”. Но какво се крие в думата “Любов”? Всеки може да цитира: “Аз съм Пътят, Истината и Животът”. Но какво се крие в тези думи? Или: “Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти”.

В прочетената глава се говори за един хром, който

седи пред храма и проси. Минават Петър и Йоан покрай него и Петър му казва: "Погледни, ние сребро и злато не можем да ти дадем, но това, което имаме, това ще ти дадем. В Името на Исуса Христа стани и ходи!" В този час стана човека и започна да скача и да слави Бога. Петър и Йоан и да имаха пари, и да му бяха дали, какво щяха да го ползват? Но това, което имаха и което му дадоха струваше много повече от всичките други материални средства, от туй, което всякога може да има. Този човек не би сънувал дори това, което му се случи. Този човек беше изгубил своите добродетели и сега ги придоби. Защото краката на човека, то е пътят на неговата добродетел. И човек е силен тогава, когато има добродетелите. По някой път вие се чувствате слаб, изнемощял, паднал духом. Вашите крака са слаби, вашите добродетели са слаби! То е състояние. Ще кажете: Не съм ли аз добър човек? Ако вие мислите за доброто като за нещо материално и казвате, че то е нещо външно, само да правите добро, то е едно погрешно схващане. Доброто у човека е тъй съществено, както хляба. Доброто у човека трябва да влиза непрерывно в неговата душа, както хлябът в организма. Ти си отпаднал, вървял си дълго по пътя, краката ти не държат, но щом ти дадат малко хляб и малко чорбица, като си похапнеш, след 10, 15, 20 минути ти ставаш бодър, имаш сили и можеш да работиш. Следователно, доброто трябва да го считаме като една насъщна храна, която човек трябва да знае как да я възприема.

Сега друго нещо има, което спъва хората на земята. Те казват: Каква нужда имаме ние да учим, щом имаме Божията Любов? Но то е отчасти така. Ти си във въздуха. Имаш всичкия въздух. Хайде вдъхни си и престани оттам насетне да вдишваш. Не ти трябва повече да поемаш. Но ти издишаш и пак поемеш. Питам, нали си във въздуха? Всичко имаш. Любовта е един процес, който постоянно трябва да влиза и излиза. Има две страни Любовта. Едната е вътрешна, другата е външна Любов. Ако ти не разбираш външната любов, вътрешната съвсем няма да я разбереш. Ако Бог, Който живее в тебе, ти не го обичаш,

нищо не можеш изпълни. Но и Онзи Бог, в който ти живееш, ако не Го обичаш, пак нищо няма да направиш. Това са двете страни на Любовта, повече обяснения не са нужни. На слепите хора може да се обяснява. Сляп който е, може да му се обясни. Може да му се каже: Премини от тук. А който вижда, ти само посочваш пътя, и той вижда. Няма какво да му разправяш. Тази местност погледни я, обиколи я, изчисли я, изследвай я. Очи имаш. Ама колко е висока тази чукара? – Иди, измери я. Колко далече е тази чукара? – Върви и ще измериш, ще изследваш колко е далече. А ти искаш сега наготово някой да ти покаже пътя. Не, ти сам ще изследваш всичко. Онзи, който ще ходи по този път, той ще придобие известно знание за себе си. Но неговото знание не може да бъде и твое знание, едно упътване може да бъде за тебе.

Пътят, който един човек е извървял по Божествената истина, той е валиден, важен само за него, а за тебе може да послужи само като едно условие. Но ти сам докато не минеш този път да го видиш във всичката хубост и красота, нищо няма да те ползва неговото знание.

После друго. Понякога казваме: Вие трябва да живеете по Бога. То е пак същият закон. Как се живее по Бога? За да живееш по Бога, основното нещо е да бъдеш справедлив. Ти не можеш да бъдеш добър, не можеш да бъдеш милостив, преди да бъдеш справедлив. Справедливостта у всинца ви трябва да стане като една основна черта! Справедливостта е тактът на живота. Да бъдеш упорно справедлив! Не си ли справедлив, ти не можеш да бъдеш и милосърден, не можеш да проявиш и доброто, защото милосърдието, това е още по-дълбоко нещо. Справедливостта е нещо външно, а милосърдието отвътре трябва да го имаш. В туй неразбиране ти сега искаш да добиеш милосърдието по външен начин. Справедливостта се изявява по външен начин. А милосърдието се придобива по вътрешен начин. Казваме, че човек трябва да бъде справедлив, понеже туй е полезно заради него. Смислът на човешкия живот е в постоянното усъвършенстване. Човек не е съвършен. Даже и един светия на земя-

та, и той има известни недъзи, от които трябва да се освободи. Недъзите може да са мисълта за жена, за щастие, много работи може да са. Добре, но всеки един човек, който е още в плътта, той е свързан с известни ограничения. И дотогава, докато той не се освободи от сегашните свои връзки, които го спъват, той не може да бъде свършен. Давид имаше своята опитност, той казва: “В грях ме зачена майка ми”. Не майка му, но той сам се зачена в грях. Давид, според своите разбирания, казва: Господи, имам всичкото добро желание да Ти служа, но майка ми ме тикна в един крив път. Зачена ме в грях, та не мога да Ти служа. Затова бъди милостив към мене. Донякъде беше прав. Но не зная, когато той направи греха, дали майка му е дала този съвет, дали майка му го е тикнала да го прави.

Ще се намерим в едно противоречие. Ако Бог живее в нас и ние живеем в Бога, тогава как ще поясните постоянните погрешки, които правим? Как ще си ги обясним? Сега това са въпроси за вътрешни, мистически размишления. Те не се обясняват. Щом почнеш да обясняваш какво нещо е Любовта, ти изгубваш това, което имаш. Вътрешните неща не могат да се обяснят. Има неща, които се разбират без обяснение. На един човек ти можеш да му обясниш какво нещо е топлината. Но и без да му разправяш, той знае – нека само пипне печката и ще разбере какво нещо е топлината. Той ще почувства. Туй, което почувства той, то е топлината. Когато топлината мине през човешкото тяло, няма какво да му се обяснява. Без топлина човек се вкочанява. А с топлината постоянно се разпуска неговият организъм. Тялото почва да се движи. Ние правим аналогия. Когато топлината, Любовта, влезе в човешката душа или в човешкото сърце, всичките удове, които са вкочанявали, постепенно достигат една пластичност. Някой път сърцето му се вкочанявало и той не намира никакъв смисъл в живота. Щом влезе Любовта, веднага се размрази сърцето, започват да се развиват семената, да цъфтят цветята. И човек казва: Животът има смисъл!

Първото нещо: Бъдете справедливи в своите разсъж-

дения! Защото всеки ден правите погрешки. И всеки ден страдате. Защото не сте справедливи. Бог ви е дал много благословения, но вие виждате някого и започвате да се оплаквате, че все нещо ви липсва и упрекувате Господа. Като че Господ е виновен. И ще кажеш като Давида: “В грях ме зачена майка ми”. Ако Господ ми беше дал един по-голям ум, едно по-голямо сърце, аз нямаше така да направя. Не, не, ти не разсъждаваш справедливо! Нима, ако имаше по-голям ум, щеше да направиш доброто? Че ако е така, Давид имаше много голям ум и се наричаше един от първите Синове на Бога. Питам тогава, кое го накара да направи прегрешение? И после да го изхвърлят на свинете? Ако речем ние да разберем този въпрос, да го обясним, всинца ще се окаляме. Аз не обичам да разправам как е станало грехопадението. Аз не искам да се занимавам с него, защото ще се окалям. Аз не искам да се калям! Питат: Ама как е съгрешил Давид? Обяснете. – Не искам да се калям. Ако искаш да знаеш това, мога да ти кажа пътя как да се изкаляш. И когато излезеш навънка ще знаеш как си се окалял. Питат някой пиян как се е окалял. Връща се той вкъщи, пита го жена му: Как си се окалял? – Е, наш Пенчо ме срещна на пътя и каза: Хайде за здраве да идем да прием по една чашка. Та по една чашка, по две... та се напих. И като вървах, забърках пътя и хлътнах в една локва. Ако не бях пил, нямаше да падна в локвата. Щом човек се напие някой път все ще влезе в локвата вътре. За здравето на този, за здравето на онзи... Пита го жена му: Сляп ли беше? – Сляп не бях, но пиян бях. Казва на жена си: За хатър не трябваше да пия. Ако не бях пил, в локвата нямаше да вляза.

Има два вида любов. Някой път любовта на света може да ни окаля и да ни вкара в локвата вътре. И после да ни изнесат. Обичай нещата без да се привързваш към тях. Защото всякога грехът в света произтича от привързването за известни предмети, които си обикнал повече. Щом се привързваш, грехът е неизбежен. Обичай всичко в света без да се привързваш. Това да ти бъде едно условие. Не мисли, че като пиеш една чашка винце, ще разрешиш

нещо. Погледни виното, вкуси го с езика си, един-два, четри-пет пъти, близни с езика си и остави чашата. Защото като изпиеш цялата чаша, че втора, трета, на ден можеш да изпиеш 10-15 чаши, и ти ще влезеш в локвата. Кажу на кръчмаря: Моля, дайте ми една чаша вода. – Ама може ли без да пия вино? – Може без да пиеш. Само близвай нещата.

Та ще бъдете справедливи спрямо себе си, спрямо Божиите разпореждания! Като направите някоя погрешка, бъдете справедливи! Каквото и да направите в себе си, бъдете справедливи! То е благородство на душата. Защото можете да бъдете справедливи! Като се самоосъдите повече отколкото трябва, то е лицепритие. Някой път си турите едно голямо наказание, то е пък друго лицепритие. Ще си теглиш една присъда. Бъдете справедливи! Ще си кажете: Ти трябва да близнеш само от виното, десет пъти да близнеш от винцето. А ти изпи десет чаши, затова аз те наказвам на три деня арест и три деня да седиш гладен! И от дома да не излизаш навънка! Една присъда е това! Първата присъда! Три деня да не излизаш от дома. После, втори път като направите престъпление – втората присъда – десет деня арест и десет деня пост. Увеличавайте присъдата, та този синко майчин, след като дойде до 40 деня да пости, тогава ще се изправи. Ще каже: Разбрах. Закон му турете. Има един у тебе, който е много упорит. Но 40 деня като пости, туй е крайният предел, до който той може да упорства. И аз мисля, Христос като пости 40 деня, Той го опита. Той седеше, когато му казваше: Това ще направиш, онова ще направиш. Христос казва: Не! И в пустинята го съди. Казва. Не! Пост! Три деня, десет деня. Не! Петнадесет, двадесет деня пост! Не! Тридесет деня, тридесет и пет деня! И когато дойде до 40 деня, казва: Ще изпълня всичката ти воля, само хлябец! Казва Христос: Много добре, както Господ иска ще бъде! Напоследък огладня и лошият дух отвътре излезе навън. Казва му, че не го познава. Казва: Гладен е този, да го нахраним. На човека му трябва малко хляб. Дай му колкото да яде. Казва Христос: Не само с хляб може да жи-

вее човек, но с всяко Слово Божие! Най-първо със Словото Божие трябва да се храни.

Всякога, след като го възпитаеш, непременно ще дойде изкушението потайно, вътре някъде. Ти имаш едно скрито желание, не го знаеш какво е, по Бога ли е? Това ли е? Някой лош дух ли е? Ти трябва да опитаеш докато се убедиш от Бога ли е туй желание. Ние трябва да опитаме нашите мисли от Бога ли са и желанията ни от Бога ли са. И след като намериш онзи скрития вътре в тебе, и разбереш, че е той, той ще излезе навънка. И ще заеме положението на един светия, да те изкушава, но ти няма да се предаваш на никаква слабост!

Всички сте дошли на земята да учите и не трябва да бъдете роби на външните условия, в които живеете. Но всичко трябва разумно да използвате! Грехът е примка. Примка е той. То е както люто пипер, нали знаете тези шопските, лютите чушки? Като го близнеш, тъй за цяр може, за треска може. Но ако мислиш, че след като ядеш, човек ще станеш, празна работа е. Близни го. И тогава, всичко изпитвайте, доброто дръжте! След като изпитате нещо, дръжте онова, което е Божествено. То ще служи за повдигането на човешката душа и за усъвършенстването ѝ.

Сега на упражнения.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на живота.

На поляната всички направихме с музика евритмичните упражнения.

42. Утринно Неделно Слово, държано
на 15 юли 1934 г., 5 ч.с., София – Изгрев.

ПЪТЯТ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Ще прочета 4 глава от Деянията на Апостолите.
Махар Бену Аба.

В прочетената глава става въпрос за възкресението. Съществува едно противоречие вътре в самия човек. Привидно като че човек вярва в нещо, а всъщност когато дойде да приложи нещата в живота, заражда се едно противоречие. Когато някой ви прави добро, вие сте готови да говорите добро за него, но когато ви прави зло, обратно – говорите зло за него. Вие тогава господар ли сте на положението? Когато ви прави добро, му слугувате добре, а когато ви прави зло, вие му слугувате зле. Ако човек в дадения случай вярва и не вярва, тогава какво значение има тази вяра? Има една вяра, която е безпредметна. Тя е вярата на условията. Тя не е онази вяра, чрез която може да дойде новият живот.

Когато се казва, че чрез вярата човек ще бъде жив, подразбират се условията, чрез които човек може да излезе от сегашните ограничения, в които се намира. При сегашните ограничения всеки един човек ще остарее бързо, ще умре и ще се свърши с него. Могат да ви кажат, че ще бъдете в друг свят. То е друг въпрос дали ще бъде така или не. Могат на едно кокоше яйце да кажат, че като го опекаат, ще бъде в онзи свят, но дали ще има то това съществуване както сега, то е въпрос. Положително знание имаме тогава, когато сме проверили нещата, в които вярваме. Писанието казва, че по-блажен е онзи, който не види и повярва. Но защо да не е блажен и онзи, който види и вярва? В ума на Христа е съществувала следната мисъл: Блажен е онзи, който не види и вярва, понеже той като

вярва, ще му се дадат условия да види. Ние разбираме много статически това положение. Някой казва: Аз ще ти дам утре 1800 лева, но той днес не ти дава нищо. От вас се изисква днес да вярвате и утре като ви даде, тогава ще видите, че е вярно. Ни най-малко не се подразбира, че във всеки случай човек трябва да вярва, без да му се дава нищо. Иначе кога ще провери нещата? Всички сте дошли до едно място, дето трябва да вървите по пътя на опита. Едно пиано се опитва по чистотата на тона, който издава. Също така и всеки друг музикален инструмент не само външно да е красив, една цигулка не само красиво да е направена, но важен е тонът, който издава. Златото е злато. То има едно качество, че не се окислява. Скъпоценните камъни са ценни когато са чисти, естествени. Диамантът е ценен по своята твърдост и по силата, с която той пречупва светлината. Тогава по какво трябва да се отличава човек? По какво трябва да се отличава един верующ? Ти ако си един прост камък, тогава твоята твърдост е много малка. Всеки може да те стърже, но да бъдеш така твърд, както диаманта, че с какъвто и да е друг диамант или камък да те стържат, нито една рязка отгоре ти да не направят. Ако дойде злото отгоре ти и направи известни резки върху тебе, тогава имаш ли вяра? Вярата е едно състояние, което превъзмогва всички мъчнотии. Ако твоята вяра не може да превъзмогне всичките мъчнотии, това не е вяра. Ако ти имаш известна вяра и не можеш да я използваш при нужда, тогава защо ти е тази вяра? Ако имаш известно знание и не можеш да го туриш в работа, тогава защо ти е това знание? Сега има едно положение, от което сегашните хора трябва да се освободят. Яйцето докато не се освободи от своята черупка и докато не седи 21 дни под кошката отдолу, то пиле не става. Значи в човека има известни заложби, които трябва да се турят под известни условия. Трябва да се премахнат известни препятствия, за да излезе онова хубавото, красивото, което е скрито в човешката душа.

Възкресението е за напредналите души. Някой казва: Да поживеем на земята. Земният живот всякога ще ви до-

несе страдания. В края на краищата това благуване, което може да имате на земята за 20 години, за 25, 50, 100 години, ще ви излезе два пъти през носа. И не съм срещал нито един човек, на когото да не е излязло това през носа и да не е съжалявал, че е дошъл. Някой казва: Има какво да се прави като съм дошъл. Не съм срещал нито един човек, който да не е съжалявал за големите разочарования, които е претърпял. Ние като искаме да живеем на земята подразбираме следното. Зад този земен живот и зад условията на този земен живот се крие нещо друго. Така оправдаваме страданията. Има нещо друго, което оправдава страданията. Ако не е животът на възкресението, тогава всичкото ваше съществуване е безпредметно. Сега вие сте запознати с това. Няма какво да ви се доказва. Аз не искам да ви доказвам нещата, но да ви наведе на една нова опитност, която трябва да имате. Този ученик, който иска да учи музика, той трябва да дойде в съприкосновение с най-добрия учител по музика. Онзи, който иска да стане певец или който иска да стане художник, трябва да влезе в съприкосновение с един учител, който да го научи как да пее или да рисува. И този закон навсякъде се прилага. Житното зрънце трябва да влезе в съприкосновение със слънчевите лъчи, с топлината, за да може слънцето да даде ония качества, които са заложили в семето. Иначе то ще остане такова, каквото си е било.

Сега човек не само трябва да вярва. Някой вярва и казва: Аз вярвам в Господа Исуса Христа. Ти може да вярваш в едно изрисувано слънце, в някоя книга. Това слънце е нарисувано от някой велик художник. Тогава какво ще те ползва? Ти даже може да четеш, че Христос е дошъл и пострадал. Какво ще се ползваш от това? Човек трябва да влезе в съприкосновение с онази реалност, да я опита и да стане едно с реалността. Христос казва: "Аз и Отец Ми едно сме". Той познаваше Отца. Тогава и християнинът, и верующият трябва да каже: Аз съм едно с Христа. Христос казваше: "Понеже Бог живее в мене и аз живея в Бога". По същия път всеки един от вас трябва да каже: Христос живее в мене и аз живея в Христа. Хрис-

тос казва: “Каквото прави Отца и аз го правя”. А сега верующите казват: Каквото прави Христос, аз не мога да го правя. Каквото е правил Христос, трябва да го прави и всеки верующ. Това е пътят на възкресението.

Христос дойде по единствената причина, че Бог живееше в Него и не беше възможно Христос да умре. Понеже Бог живее в Христа, то и всеки, който живее в Христа, и Христос живее в него, то по същия закон този човек ще бъде жив. Сега някой може да ви запита: По какво заключавате, че Христос живее във вас? Много лесно може да се докаже. Как може да се докаже, че една вода има сто градуса топлина? Водата ще каже: Турете едно яйце в мене и аз ще го сваря. При колко градуса се сварява яйцето? При сто градуса. Така може да докаже водата, че топлината ѝ е голяма. По какво се отличава огънят? Той се отличава с голямата си топлина. Има огън с голяма топлина, а има други огънове с още по-силна топлина. Например 100 градуса, 200 градуса и прочее. А има огънове с няколко хиляди градуса топлина. Щом топлината е силна, какъвто и да е предмет може да се разтопи в тази горещина. Силата на човешкия живот е в топлината на неговата любов. Ако вашата топлина е силна, вашите отрицателни мисли, които те мъчат, ще изгорят и ще изчезнат. Защо те мъчат някои мисли? Защото е слаба вашата топлина. Топлината ти трябва да е толкова голяма, че всяка мисъл, която те мъчи, трябва да се разложи, да изгори, да се премахне.

Например вас ви мъчи сега мисълта за сиромашията, че нямате парици. Питам сега, основателна ли е тази мисъл? Представете си едно дете, което има баща и майка, които го обичат. Трябва ли то да се безпокои, че ще умре гладно? Сега вие казвате: Какво ще стане с нас? Аз не говоря за продължителната вяра. Продължителната вяра е статическа вяра. Вярата всякога се опитва в даден момент. Тя се опитва във време на мъчнотии, а не когато си охолен, когато си здрав. Това е знание. Вярата се опитва при големите противоречия в живота. Онзи, който умира, който изгубва живота си и вярва, че ще се повърне животът му, това е вяра.

Онази сила, която може да върне това, което ти си изгубил, това е вяра. Ти не може да имаш вяра, докато не достигнеш онзи крайния предел на твоята вяра. Крайният предел на твоята вяра е Любовта. Всеки, който не е достигнал до крайния предел на вярата, той има слаба вяра.

Ти като влезеш в областта на Любовта, в нея вече се реализира копнежът на вярата. Защото вярата е закон на живота. Външната страна е вярата, а пък Любовта, това е вътрешната страна на живота, това е Божественото, чрез което вярата се реализира.

Първото нещо е: всеки от вас трябва да има тази опитност. Не само Христос трябва да възкръсне. И всички вие трябва да възкръснете. Защото ако Христос е възкръснал, а вие не възкръснете, тогава нищо няма да се ползвате. Ако вярвате, че Христос е възкръснал, а вие не възкръснете, тогава празна е вашата вяра и всичко, каквото правите на земята, е безпредметно. Всички религии на земята без възкресението нямат смисъл. Съвременната вяра има смисъл доколкото възкресението или новият Божествен живот на безсмъртието ще може да се реализира.

Слънцето е реално дотолкова, доколкото сега ни свети. Задава се един въпрос: Това, в което вярваш, опитал ли си го? Всеки ден, постоянно трябва да опитвате вярата и Любовта. Човек трябва да ги чисти така, както войниците чистят пушките си. Така и вярата, и Любовта всеки ден трябва да се чистят. Войникът ще изчисти пушката, ще я намаже. Щом се остави онази пушка ненамазана, ръждясва. И когато вярата и Любовта са ръждясали, това показва, че войникът не е бил умен.

Отче наш.

43. Утринно Неделно Слово, държано
на 22 юли 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

ЧОВЕШКОТО И БОЖЕСТВЕНОТО

Размишление.

Нарядът.

5 глава от Деянията на Апостолите.

За всяко добро начинание в света, дали е човешко или Божествено, ще дойде време да се изпита. Хората в света се изпитват със своята лакомия. Духовните хора се изпитват със своята лъжа. Светският човек, след като натрупа голямо лакомство, започва да страда. Питам: Защо страда? Защото е лаком. Духовният човек, след като излъже, пита: Защо страдам? Защото си излъгал. Защото който се излъгва, и той лъже. Дойде някой при тебе, разправя ти една новина, ти не си я проверил и я предаваш на други. Или ти си продавач, или ти си купувач. Аз уподобявам хората на света, светските и духовните хора на продавачи и купувачи. В даден случай можеш да бъдеш или продавач, или купувач. Ако продаваш, трябва да дадеш хубава стока, да е изработена хубаво, чисто, тогава не обичаш да лъжеш. Ако си купувач, пак не трябва да лъжеш, да платиш навреме, да се не извиняваш. Те са елементарни правила, отдето започват нещастията на хората – от малките работи. Виждаме един човек, който искаше да продаде нечиста стока на апостолите, да покаже, че той вярва в това, което се проповядва, че е готов да пожертва всичко. Отива, продава нивата си и казва: Аз съм готов да живея с вас и каквото вие правите, и аз ще го правя. Всичкото оставям на ваше разположение. Пита го апостол Петър: За толкоз ли продаде нивата? За толкоз. Той му казва: Защо се опита да излъжеш Господа? Тази нива не беше ли твоя преди да я продадеш? Парите не са ли твои след ка-

то я продаде? Защо ще лъжеш? Калпава е стоката ти. Такава стока не искаме ние, не ни трябва. След туй идва жена му и нея питат, и тя казва същото – наговорили са се. И умът и сърцето на човека вървят по един и същи път на лъжа. И двамата умират. Всичко се свършва. Любовта изключва всяка лъжа, всяка лакомия. Те са извън нея. Следователно немислимо е, по кой начин ти не можеш да влезеш в Любовта със своята лъжа и със своята лакомия. Щом се опиташ, смъртта ще дойде. Ти казваш: Бог нали е Любов. Значи Господ трябва да допусне престъпление, и тогава да е Любов. Ако Бог допусне престъпление, той не е Любов. Щом не е Любов, той изключва Себе Си. Сега мнозина искат да ги приемат някъде да живеят с някои хора. Те турят нещо в банката, казват: Вярваме в Бога. Те са се осигурили и вярват в Бога. Какво ще вярват в Господа, какво ще им прави Господ? Пари имат, дрехи имат, за ядене имат, в какво ще вярват? Аз съм забелязал и проповядващи, и проповедници, и свещеници как изнасилват истината. Проповедникът проповядва, той иска да каже истината, но истината не е в негов интерес, затова той ще позамаже, ще позаглади, някакъв стих ще тури, да я закрие. Не, не, не върви. Друг път проповедникът може да иска да каже истината, но на онзи, който го слуша, не му допада. Някои неща допадат, някои неща не допадат. Трябва да се доглаждат. Туй го каза тъй, но то не е тъй, друг един стих има. Не поставяйте в противоречие един стих на друг. Няма да лъжем, нищо повече! За да лъжеш, всякога подразбира, че ти си един лаком човек. Ти си минал в лъжата в първа степен. Ти си живял в света на лакомията. Като духовен човек не си се освободил от лъжата. Колко пари имате в банката? – Десетина хиляди лева. Той няма десет хиляди лева, но сто хиляди лева. Защо не казваш колко имаш? – Не мога да кажа, защото ще дойдат да ми искат назаем пари. Ако ти си господар, кой не може да ти вземе твоите пари насила. Ще дойде някой човек да ти иска пари назаем, защо ще те е страх? Кажи: Не давам. Нищо повече. Кажи: Имам пари, но не съм разположен. – Ама ще бъда груб. По-добре да бъдеш груб, от-

колкото да говориш лъжата. Кажи: Имам пари в банката, сто хиляди лева, но тебе считам човек, който не плащаш, не мога да ти дам. Казваш: Аз не искам тъй да го обидя. Ами като му кажеш лъжа, не обиждаш ли себе си? Значи ти ще опетниш себе си, за да не опетниш другите. Сега някои изпадат в друга крайност. Когато някой иска да води праведен живот, започват да гледат хората отвън как ще постъпва. За да познаваш хората, за да съдиш, трябва да знаеш какви са отвътре. Ти не можеш да имаш ясна представа за човека, ако отвътре не познаваш какви са подбудителните причини. Един човек може да не ти даде пари назаем, може да не те приеме вкъщи – каква е подбудителната причина? Апостолите не приеха Анани. Казва Апостол Петър: Защо искаш да лъжеш? Сега ти ще спестяш Божествената правда върху себе си. Ако ти се опиташ да влезеш в Царството Божие и с най-малката лъжа, ти ще намериш смъртта. И жената, и децата ти, всеки който се опитва да излъже, ще намери смъртта. Какво ще трябва да правим? Ще кажеш за колко пари си продал нивата без да задържиш нито една стотинка. Никой не те кара насила да дадеш. Ти си свободен да задържиш всичко, но не си свободен да лъжеш. В лъжата няма свобода. В лъжата всякога има смърт.

Знаете тази приказка за малкото дяволче, което отишло при големия дявол и му казва една лъжа. Той му казва: Тази стока е моя, на мене няма да я продаваш. Аз я направих за хората, на мене ще ми казваш истината. Туй, което носи живот, туй, което носи щастие, е да говориш истината без лъжа. Който иска да бъде щастлив, да не допуска абсолютно никаква лъжа в себе си. Няма да се опитваш да лъжеш Бога. Няма да се опитваш да лъжеш ближния. И трето, няма да се опитваш да лъжеш и себе си. Опитваш ли се да излъжеш, непременно ще опиташ смъртта. Законът е неизбежен. Никой не може да го измени. Влезнеш ли в живота, ще бъдеш доволен от онова, което Бог ти е дал. Не искай повече от онова, което Бог ти е дал. Искай Бог да благослови онова, което ти е дал, да го разработиш. Не искай от ближния повече, отколкото мо-

же да ти даде. Не искай от себе си повече, отколкото можеш да направиш!

Питате: Какво представлява небето? Някои имат смъртно понятие какво е небето, искат да го опитат както земята. Човек, за да разбере небето, трябва да има съответстващи сетива (чувства). То не е нещо, което може да се опише. Да опишеш на една мравка какво нещо е човек, какво нещо е човешкият живот е като да описваш небето на човека. Най-първо как ще разправиш на тази мравка, че човек е на два крака. Казва: Как може на два крака? Ние с толкова крака едва се движим, ние с по шест и по осем крака едва се движим, той на два крака как се движи? Не можем да обясним. После онова, което е направил човек за хората, които живеят в този разумен свят, мравката няма понятие. Мравката няма това понятие за слънцето. Мравката едва вижда слънцето. Те не виждат никаква звезда. За тях небето е тъмно. Ако на мравките им бяха разправяли, че има небе и на него звезди, те биха се смели и за корема биха се хванали. Казва някой: Защо е така? Ако един човек със зрение разправя на слепите за слънцето, те казват: Ние не сме го видели. Има известни чувства в човека, които трябва да се пробудят. Истинската Любов човек може да познае. Сега ще ви кажа диагнозата, за да знаете дали вървите по пътя на една Любов, която е Божествена. Щом като се отучиш да лъжеш, Любовта е в тебе, функционира. Щом послъгваш, Любовта я няма. Може да имаш някаква любов, някакво чувство. Всичко туй – ще ти кажат някои хора – остави настрана. Щом Любовта дойде в човека, лъжата я няма в човека. Тогава ще ме попитате: Без лъжа може ли? Може, това е животът. С лъжата хората умират, без лъжата хората възкръсват. Всеки, който иска да възкръсне, трябва да се освободи от лъжата.

Една майка довежда сина си, който по естество е склонен да попийва. Тя иска да го прави светия. Той направил една погрешка, тя не иска да я признае, че синът ѝ я направил. Тя се солидаризирала. Така не може да го поправи. Кажете: Кой научи хората да лъжат? Докато не бяха яли от забраненото дърво, хората всякога говореха ис-

тината. Откакто ядох забранения плод, оттам насетне истината не могат да кажат. Ти докато нямаш пет пари в джоба си, не си спокоен, но щом имаш 50 хиляди лева в касата, ти си още по-неспокоен, мислиш да не те оберат, броиш ги постоянно, мислиш за парите. Всичките наши нещастия в света произтичат от материални отношения. Сега питам: Онзи, който не се е отучил да лъже, може ли да знае? Онзи, който не се е отучил да лъже, мисли, че всички хора лъжат. Казва: Без лъжа не може. А онзи, който се е отучил да лъже, знае, че половината от хората лъжат. Казва: Едно време и аз си служех с лъжата. Допуснете, че ви срещна след 30, 40, 50 години. Някои след 50 години ще ви повикат да дадете отчет. Какво ще кажете? Някои още сега мислите долапи да направите. Няма го майстора, за долапи не мислете. Очистете всичко, наредете сметките чисто. Каквато погрешка направите, ясно ще кажете: Господи, направих тази погрешка, ще я поправа, дай ми време. Не е било тъй, не съм живял както трябва. Ща кажеш: Условията са такива, баща ми, майка ми. Не туряй ни баща си, ни майка си, кажи: Ще я изправа. Това е човешко, това е християнско. Погрешките, които съм ги направил, ще ги изправа. Всеки човек, който така се приближава при Бога, Господ ще му даде време и съдействие да изправи погрешките си. Това е новата философия в живота. Който иска, може да ви залъгва: Ти сега си ги лъгал, но втори път като се преродиш, ще изправиш погрешките си. Сегашната лъжа в другия живот не може да се изправи. В другия живот има страдания. Ти сега в този живот може да изправиш лъжата. В другия живот ще изправиш последствията. Ако в този живот си бил проповедник, заблуждавал си хората, говорел си лъжа, втори път като дойдеш, ще бъдеш сляп, глух, ням. Какво ще правиш тогава? Ще се изправа. Как ще се изправиш? Никому няма да можеш да говориш, ще ти затворят очите, ще ти затворят устата, ушите ще ти затворят, да не лъжеш. Ще кажат: Защо той е сляп и глух, и ням? Защото е говорил лъжи в миналия живот. Нищо повече. То е по отношение на физическия живот. Човек не е създаден да носи нечисто-

та. Той е създаден да носи чистотата в себе си. Аз предпочитам страдание без лъжа, отколкото щастие с лъжа. Аз предпочитам всичките несгоди в света без лъжа, отколкото всичките изгоди в живота с лъжа. Защото, ако ти имаш всичките несгод в живота и и имаш истината, ще дойде Божието благословение. Ако имаш всичките благословения, които Бог ти е дал, а живееш с лъжата, всичко туй след време ще се превърне в твое нещастие. Законът е такъв. Свобода има там, дето няма лъжа. Казва Писанието: “В Любовта лъжата е безлюбие”. Всякога когато лъжеш някого, ти не го обичаш. Не можеш да излъжеш един човек, когото обичаш. Като дойде до езика една лъжа, като че те припари нещо, не можеш да излъжеш. В Любовта ти имаш всичко, какво ще лъжеш. Помнете: Като дойде изкушението, веднага повикайте Любовта на помощ. Щом дойдете до едно изкушение, дето може да паднете, повикайте трима души. Повикайте Господа на помощ, повикайте ближния си и себе си, и лъжата ще избяга. Там, дето е Бог, дето е ближния, дето е Любовта, там лъжата не може да влезе. Ние, които сме родени от Любовта, лъжа не допускаме до себе си. По този начин като мисли човек, всичко може да постигне в света. Всички Божествени блага са постижими само по този път. Хубавото наследство, богатата, туй, което човек очаква, силата, зависи от Любовта. Само Любовта може да даде това, което чакаш. Без Любов никакво щастие не може да добиеш, никакво знание, никаква сила човек не може да развие. Христос е емблема на Любовта. Виждаме как понесе най-големите противоречия на живота. Знаеше, че всичко е за добро, че Бог няма да му измени и чашата, която му даде Неговият Отец, докрай я изпи. Христос не пита: Аз ли съм най-големият грешник, та трябва да понеса всичко? Но каза: “Твоята Воля да бъде, заради благото на другите ще я изпия”. Вие не искате да страдате, не искате да пиете чашата, която ви се дава, но искате да сте герои. Повечето от съвременните християни са изгубили своето геройство. Или другояче казано – изгубили са Любовта на Бога, изгубили са любовта на ближния, изгубили са любовта към

себе си. Казвате: Времето е сега такова, всеки човек трябва да живее за себе си, да уреди работите си. Ти ще увърташ оттук, оттам, защото не ти изнася да бъде другояче. Ти държиш онова правило на турците: Нито връзвай, нито развързвай. Не ги връзвай, не се спъвай. Едно правило: Не се опитвай да спъваш себе си, не се опитвай да спънеш и ближния си. Лъжата е най-голямата спънка. Дяволът спъна хората като каза: Вие като ядете от този плод, всичко ще добиете. Първото престъпление е лъжата. Лакomiaта е второто. Когато дойде Господ, Адам се скри, първата лъжа дойде. Той не каза истината, а каза: Тази жена ми създаде всичката беля! Искаше да прехвърли вината на другите. Хората от няколко хиляди години насам постоянно същите Адамови думи повтарят. Всеки ден мъжът казва: Ако не беше тази жена, какво не бих направил. Жената казва: Ако не беше мъжът, какво не бих направила. Моята глава страда от него. Всички ние страдаме от непослушание и от безлюбие. Аз го виждам така. Всички ние страдаме от безлюбие. Там е истината. И затова първият закон е да възлюбиш Господа. То е бъдещето на човечеството.

Само проявената Любов на Духа, само проявената Истина на Духа, само проявената Мъдрост на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

44. Утринно Неделно Слово, държано
на 29 юли 1934 г., 5 ч. с., София – Изгрев.

ТРИТЕ ИЗПИТА

/Трите велики закона/

Добрата молитва.

Размишление.

Ще прочета 9 глава от Деяния на апостолите.

В начало бе Словото.

Има три състояния, през които човек минава в своето развитие на земята. Това са елементарни състояния, трябва да ги знаете и да знаете на кое място се намират. Едно духовно състояние не е подобно на детството. На детето други му слугуват. Туй дете не прави никаква пакост никому, само някой път дотяга със своето плачене. Крайно възискателно е детето. Може да не е от зла воля, носи известна слабост, нека всички влязат в положението му. Детето иска да убеди майка си, че то има голяма нужда от нея. То като расне и порасне, ще ѝ се отплати. Горедолу е така. Друго положение е зрялата възраст на човека. Когато човек добива знание, мъдрост, когато се ражда доброто и злото, тогава грешни човек. Той не грешни като дете. Той грешни като възрастен. Тогава в неговата душа се заражда онова желание да е господар, да заповядва и първият слуга е жената. Жената трябва да извършва всичко, каквото мъжът иска. Туй състояние съществува и в духовно отношение. Най-първо човек мяза на едно дете, което живее в Любовта. След това дойде една фаза, когато трябва да започне да изучава мъдростта и тогава в него се заражда гордостта, иска да стане господар. Исква да заповядва на другите хора да мислят тъй, както той мисли. Има едно общо състояние на всички възрастни хо-

ра. Те мислят, че от тях няма по-умни и затова се ражда един спор. Ако са един, двама, трима, 15, 20, 100, 200, 300, добре. Но те всички искат тяхното да е. Във всяко общество ще намерите от тия учените, които постоянно спорят. Спорят все за първенство. Спорят все за убеждение. Спорят все кой е прав. Спорят все кому Господ говорел повече. И може да се похвалят с това. Възрастните сега минават този изпит. Този изпит е, през който всички минават. Който не разбира, тогава може да направи много пакости, с които да напакости на себе си и на другите. Това е фазата на апостол Павел. Възрастен е той. Учен човек е. В началото преследваше учениците на Христос, но после се коригира. После стана "съсъд на Господа". Сега сме в едно състояние, когато човек не може да търпи другите хора за техните убеждения. Ако един човек има отношение към Бога, не се месей в неговите убеждения, в неговото отношение към Бога! Когато човек има едно верую към Бога, не ходи да го наставляваш. Ако ти се каже, може да му дадеш нещо повече, но ако ти искаш да наложиш своето верую, ти може да спънеш този човек. И апостол Павел искаше да върне тези, които са повярвали в Христа към Мойсея, да вярват както Мойсей учеше. Ако Мойсеевото учение беше свършено разбирам, нямаше нужда да идва Христос на земята и да проповядва друго учение. Имаше нещо, което не достигаше на Мойсеевото учение, затова дойде Христос. Христос не отрече свършено Мойсеевото учение, но дойде да изправи Мойсеевото учение. То беше свършено в закона, във външните форми. Отлично е в своята форма. Като форма е свършено. Но по дух нямаше онова, което Христос донесе. По Мойсеевия закон, който работи в съботен ден, с камъни го убиваха. Шест деня като работиш, седмия непременно трябва да почиваш по закон. Учението на Христа изключва убийството. Понякога се заражда едно противоречие, някой път Мойсей живее в тебе, някой път Христос живее. Един ден живееш в учението на Мойсея, втория ден живееш в учението на Христа. Постоянно има противоречие. Казвате: На Мойсея говори Бог. На Мойсея говори Бог отвън, при

къпината, а на Христа говореше отвътре. Христос казва: “Отец е в мене. Аз и Отец Ми едно сме”. Разликата е и в просветата, която имаха. Мойсей, когато пасеше овцете, видя, че къпината гори – значи отнася се до неговия ум. Има едно по-дълбоко познание от Мойсеевото. Бог може да ви говори чрез богатството. Бог може да ви говори чрез добродетелите, чрез всичко може да ви говори. То е външната страна. Онова, което трябва да разбира човек и което му е потребно е едно място в света, дето едновременно работят Любовта, Мъдростта и Истината. Това място човек трябва да го намери. Той трябва да живее в Любовта, без да има слабостите на детинството. Той трябва да живее в Мъдростта на възрастния, на възмъжалия, без да има грубостта на възмъжалия, без да има неговите слабости. И може да живее в областта на стария човек, без да има слабостите на стария. Старият човек има слабост някой път да отстъпи от своите убеждения. Много пъти се случва, че хората при остаряването отслабват. Щом отслабнеш във вярата, ти си остарял. Щом отслабнеш в любовта, ти си остарял. То е външната страна. Старостта е едно състояние. Човек остарява по единствената причина, че се е пресилвал. От много грижи да си уредиш работите, ти си остарял. Сега това са състояния. Младостта трябва да я имате, за да бъдете във връзка с Любовта. Пълната възраст, възмъжалост трябва да имате, за да бъдете в съзнанието на мъдростта. Стари трябва да бъдете, за да бъдете във връзка с истината. Всеки от вас трябва да мине тези три състояния. Някой път хората минават детството, без да са влезли във връзка с Любовта. Изгубвате Любовта, влизате във връзка с Мъдростта. Изгубвате я. Защото на старини старите хора почти се вдетеняват, изгубват онова, което са имали. Ако едно богатство, което човек е спечелил може да го изгуби, защо му е тогава? Тия три състояния съставляват отношенията, които човек трябва да има. В детинството си ще научиш онази велика истина, кой е онзи, който те е родил. Ти ще намериш в детинството майка си – Любовта. Любовта е истинската майка, отдето си излязъл. Щом възмъжееш, ще намериш баща си. Он-

зи, Който те е въвел в света и ти е дал всичко. А на старини ти ще намериш всички ония, които са твои братя и сестри. Старостта е запознанство. Следователно вие сте в един Божествен дом. Първо, детинството е запознаване с майка ви, при зрялата възраст ще познаеш баща си, а пък в старините ще намериш всички свои братя. Това като разбереш, имаш вече една истина. Ако така не разбирате, вие ще се намерите в едно противоречие. Вие казвате: Деца бяхме, какво научихме? Нищо. Остаряхме. Във всяко едно верую има едно начало. Човек трябва да изучава Любовта. В Любовта ще гледаш да не огорчаваш майка си; да не огорчаваш Любовта. Всичките страдания в детинството произтичат от нарушението на Любовта. Любовта изисква да бъдеш внимателен към майка си, както към себе си. Аз забелязвам, има хора, които са крайно невнимателни към другите, а към себе си са крайно внимателни. Запример къде е слабостта на детето? Има деца, които постоянно плачат, хленчат. Тези деца не са умни. Те разбират своите интереси, но никога не мислят, не им е влизало в ума, че те безпокоят майка си, че майка им трябва да си почине. По четири-пет пъти ще плачат на вечер, ще събуждат майка си, ще искат на време и без време да ядат. Има религиозни хора, които мязат на такива своенравни деца, които постоянно ходят да хленчат. Религиозно хленчене има, оплакване, че никой не ги обича, че никой не им обръща внимание.

Говоря на онези от вас, които искате да разберете дълбочините на едно учение. Вие влизате в нова епоха. Може да влезете с разбиранията на Мойсея, или пък с характера на апостол Павел. Има общества, които вътре воюват. Има членове в един дом, които воюват. Какво показва това? Че Савел е там. Постоянна караница има там. И тогава питате защо Господ е направил света така. Не е Господ направил така света, но ние не разбираме Божественото, Любовта. Говоря ви за Любовта. Любовта, която има отношение към човека. Аз не се занимавам с любовта на другите хора, но се занимавам с Любовта, която е в мене, Бог, Който е в мене. Каква е любовта на други-

те хора, това е тяхно схващане, техен въпрос. Дали те ще имат повече любов или по-малко любов, това не е нещо важно. Ако Бог е в тях, както в мен, ние ще имаме еднакви разбирания. Щом Бог в нас не живее еднакво, и разбиранията ни няма да бъдат еднакви. Двама души не се разбират. Единият казва, че Господ живее в него и другият казва, че Господ живее в него. Тия хора са в заблуждение. Заблуждението е в единия или в другия, или в двамата, защото как е възможно двама души, в които Бог живее, да не могат да се споразумеят. Какво ще делят, какво ще спорят? Нямаме трима богове, Господ е Един в света. И всичко е на Бога. Ако всичко е на Бога, имаме ли право да делим? Да кажем, туй ще бъде за мене. Щом дойдем да живеем по Бога, а ти искаш да имаш само, ти си в пътя на греха. Щом кажеш на баща си: Я ми отдели това, което ми се пада, ти си в хлъзгавия път на греха. Какво направи онзи млад син, който каза на баща си: Я ми дай моя дял. Кой съгреша? Младият син, който отиде и изпояде всичко. После призна погрешката си, върна се при баща си, баща му му прости. Дойде големият син, и той направи същата погрешка. Той се повлия от младия син и каза: Този син, който изпояде всичкото имане, ти за него закла охраненото теле, тури му пръстен на ръката, направи му угощение, а досега на мен не си ми дал нито едно теле и аз да се повеселя с приятелите си. Ето един баща, който има двама сина, които вървят по кривия път. Ние минаваме за праведни. Едни имаме грехове, които се виждат, както на младия син, а някои имаме грехове, които не се виждат, както на големия син. Но и единият, и другият са грешни. Като вземем всичко, което бащата има, тогава какво ще има за бащата? Де е бащата? Сега в света искате всичките ви работи да са уредени, без да имате предвид, че трябва да се уредят и работите на баща ви. Вие искате да се уреждат вашите работи, после да се уреждат работите на Господа. Когато Господ създаде човека, за кого го създаде? Да се уреждат работите на човека, или да се уреждат Божиите работи? Христос казва: "Не дойдох да изпълня своята си воля, но Волята на Онзи, Който Ме

е пратил". И той дойде да поправи една голяма погрешка. Той дойде в голямо богатство, но не отиде да яде и да пие, да търси удоволствия в света. Онзи, младият син, беше богат, яде и пи и след това той се върна в небето. Христос дойде на земята да покаже как трябва да се живее. За да бъде човек щастлив, той трябва да изпълни Волята Божия. Сега вие ще кажете: Трябва да имаме вдъхновение. Вдъхновението е всеки ден, постоянно иде в човека. Ти всеки ден като приемеш Духа, ти се вдъхновяваш. Ако разбираш закона, вдъхновението веднага идва. С въздуха влиза вдъхновението. Ако ти не разбираш този закон, тогава вдъхновението ще влиза и ще излиза и ти ще очакваш някакъв възход на духа. Туй е съзнанието – да разбираш, че Бог е създал света и Той е навсякъде. Ако твоето съзнание се просвети отвътре, ти ще почувстваш Божието присъствие. Щом почувстваш Неговото присъствие, в тебе трябва да се яви желанието да вършиш Волята Божия. Дотогава, докато в човека не се яви желание да изпълнява Волята Божия, той не може да има просветление и вдъхновението не може да дойде. Сега аз ви говоря за едно положение. Има много християни, които хиляди години са живели добър живот и след това у тях започва един упадък. Четете историята на християнството. В първата фаза християните живееха много добре. Като дойде възмъжаването, имаше избиване на християните. Сега вече християнството е към епохата на старостта. Сега хората още не се познават, че са братя. Има религиозни секти, които признават за братя само тези, които са в тяхната секта. Православният признава за брат само този, който е в православната църква. Евангелистът признава само този, който е в евангелската църква. Баптистът признава само този, който е в баптистката църква. Окултистът признава само този, който е окултист. Но всеки познава само себе си. Хората нито се познават, нито се разбират. Те са остарели, но са оглупели. Новата епоха повтаря историята. Пак трябва да се върне човек в своето детство. Има много фази на детство. Вие сте били деца като риби, вие сте били деца като птици, вие сте били деца на крави, на

животни сте били деца. А сега сте вече деца на бялата раса. Две раси са минали. Вие сте били деца на лемурийската раса, после на атлантската раса, а сега сте деца на бялата раса и още не сте поумнели. Сега остава да станете деца на шестата раса. От една форма да влезете в нова форма. Сега трябва да разбирате Любовта не както белите я разбират, но както я разбира светящата раса. Расата, в която вие ще се познавате и никога няма да нарушавате закона на майка си, няма да нарушавате закона на баща си, няма да нарушавате закона на Божия Дух, нито на братя си. Има един закон, който регулира отношенията. Братята и сестрите и те си имат закон в духовния свят. Няма да нарушавате законите на съвременните братя, които са завършили своето развитие. Вие сте малки деца, имате големи братя и техните закони ще почитате. Имате три закона: законът на майката, законът на бащата и законът на вашите възрастни братя. Не само закона на майката ще зачиташ и на баща си, но ще слушаш и почиташ и закона на своите братя и сестри.

Говоря само на онези, които имат гръбнак. Аз не говоря на всички, защото зная някои от вас още като излезете от тук как ще постъпите. Ще постъпите по същия начин, както досега. Правил съм много опити да повярвам една проповед. И още не съм излязъл, почват караници и то за някакъв стол, я че седнал някой на него или че седнал на първото място. Това е човешко. От мое гледище, щом речете да учите някого, вие губите. Аз това го зная. Даже един учител и той като учи губи голяма част от времето си за празни работи. Не учи никого, живееш както трябва. Няма по-хубаво от това. Бъди сляп за погрешките на хората. Питат те: Как ще се изправи светът? Ти не мисли за света, мисли за себе си, да живееш така, както Бог изисква. Щом се занимаваш с погрешките на хората, ти ще мязаш на една майка, която има кърмачета. Това дете направи нещо нечисто, тя му изчисти нечистотията, онова направи същото, тя и него изчисти. И таман свърши с едното, очисти го, другото направи нещо. Хайде, очисти и него. И като погледне третото, и то се оцапало.

Докога? До десет години. На десет години ще им кажеш: Хайде да си вървите. Кой каквото е направил сам да си го чисти. И до десет години е много. Според мене нека чисти до третата година. На три години детето нека се цапа и тя да чисти, а после сложи го да се изчисти само. Три години като живееш в едно общество духовно, ти трябва да бъдеш в състояние да се чистиш сам. Ти имаш известна нужда. Помисли малко. Трябва ли с плач да повикаш майка си, или да чакаш сама да дойде. Чакай я малко. А ти бързаш сега, ама точно сега да е, и вдигаш шум. Нека ти стане малко мъчно, погладувай малко. Майка ти като дойде ще донесе хляб. Ти ще кряскаш 2-3 часа, да узнае цялата махала, след като те сполети някакъв изпит, нещастие, ти ще обикаляш цялата махала да разправяш колко си пострадал. Щом разправяш всичко, ти си малодушен човек, който не може да носи страданията. Казваш: На мене ли намери Господ да даде тия страдания, аз ли съм най-големия грешник, я виж еди-кой си как живее. Аз по 5-6 пъти на ден се моля, пък ме сполетяват толкова нещастия. Ти търсиш правото си. Ти си от лемурийската раса – човек, на когото желанията са все незадоволени. Всичките лемурийци отидоха в Червеното море и заради тях то още е затворено. И досега лемурийците не са освободени, и досега са затворени.

Да оставим този въпрос сега, защото мнозина след като разправям тия неща, ще намерят сума ти противоречия в кого ли не. Всички питате: Как да го разбираме това? Как да обичам човека, как да го любя, как да постъпвам? Няма какво да постъпваш. Този човек като дойде, ти да речем си един фурниджия, ще му дадеш един хляб, ще го изпратиш мило да си върви по пътя. Той си има ръце, уста, да иде да си намери една маса, да яде където иска. Ако аз съм градинар, ще дойде при мене, ще му дам едно кило круши, да вземе крушите и да яде където иска. Какво ще му казвам братко, ела тук. То е лицепрятно. Каква маса имат птиците? Ще вземеш крушата в трите пръста, ще я туриш в устата и ще дъвчеш. Аз говоря за онези, които ще влязат в шестата раса. В шес-

тата раса няма да има маси, няма да има тенджери, паници и лъжици. Такива работи няма да има. После няма да става нужда да вземаш пари назаем, да има съдба, да плащаш, затвори. Не. Ти ще бъдеш сам на себе си съдия. Господар и слуга ще бъдеш на положението. Ако ти не си в състояние сам да се справиш със себе си, ще ти пратят друг и тогава ще имаш много неприятности. Ще дойдат неблагоприятните условия.

От какво произтичат всичките нещастия в живота? От неизпълнение Волята Божия. Ако човек не е готов да изпълни Волята Божия, той не може да бъде щастлив, той не може да влезе в Царството Божие. Някои от вас ставате християни, за да се оправят работите ви. Освен че няма да се оправят работите, но ще се забъркат повече. Вие може да сте християни само ако сте живели добре, ако сте зачитали майка си. Вие можете да бъдете християни ако зачитате баща си, ако го обичате. Вие можете да бъдете християни ако обичате вашите братя и сестри. Учението Христово в нова форма го изнасям. Аз говоря не за вашите постъпки, а за строежа. Когато повикаме човек да ни строи къща, трябва да бъде майстор, да изпълни плана, както е предвиден и за каквото е предназначен. Вие сте дошли в света и на всеки едного Бог е дал план. Ние сме зидари. Ако вие не градите според плана, вие ще бъдете отговорни. Аз ви казвам прозорците да бъдат два метра и половина широчина, вие си ги правите един метър и половина. Ама аз мисля за икономия. Никаква икономия! Аз съм казал две тухли, а той турил половин тухла, пак за икономия. За икономия турил най-калпавите. И във всичко все икономии правите. Никакви икономии не искам. Искам работата да стане добре. Ако ти в живота си не можеш да внесеш онзи елемент на Любовта, който носи живот, ако ти в живота си не можеш да внесеш онзи елемент на Мъдростта, който носи знание, ако ти в живота си не можеш да внесеш онзи елемент на Истината, която носи свобода, питам, тогава каква къща ще съградиш? За да бъде човек благоприятен на Бога, за да може да му повери Бог онова, което той иска, той трябва да има елемента на

Любовта, трябва да има елемента на Мъдростта и елемента на Истината. Тогава ще бъде благоприятен, тогава ще минава, както един цар минава. Цар, който е свободен, а не цар, който е роб. Сега мнозина възразяват: Ние сме синове на Бога. Не. Ние сме роби на света. Целия ден те пердашат от единия край до другия, а казваш, че си син Божи. Какъв син Божи? Пишеш на баща си, но ни глас, ни вест. Баща ти казва: Никакви средства не му пращам, той е разточителен. Всинца имате опитността. Апостол Павел имаше опитността. Трябваше първо да падне от своя кон, да изгуби своя ум, да ослепее. Слепотата е една преграда. Слепотата е най-старото учение. Той трябваше да ослепее за старото, да му се отворят очите, да види новите условия на живота, при които трябва да живее. След като му се отвориха очите, оттам насетне казва: "Считам всичко онова, което съм изживял досега за измет". Ако ние не ослепеем за миналото и ако не прогледнем за бъдещето, ние сме още един Савел, който се е качил на коня и отива за Дамаск да оправя света.

Постарайте се през тази година да изпълните трите закона, защото ще предизвикате изпит. Речеш да живееш по Любов, дойде някой, предизвика те. Това е един изпит. Питай вътре в себе си да говориш ли този път или да мълчиш и тогава каквото кажеш някому, така да го кажеш, че никой да не те укорява. То ще помогне в облагородяване на неговите чувства. Важното е да ти говори истината. Ако ти говори истината, колкото и да е горчива, тъй е. Той казва, че ти не си добър човек, което подразбира, че не постъпваш тъй както Господ ни учи. Ти постъпваш тъй, както всичките хора постъпват. Ти постъпвай като мен, но не постъпвай както хората изискват. Веднага ти ще кажеш: Ти не си ни учител. Не. Той не ти е учител, но казва: Аз съм едно външно лице и ще донеса това до твоя учител. Ще му кажа: Един от твоите ученици не постъпва според твоето учение. Аз не съм ти учител, но съм кореспондент. Някои наричат такива хора доносчици. И всеки човек, който види нашите постъпки, той ги занася пред Господа. Ти ще изнесеш една моя постъпка пред Госпо-

да, но друг път друг човек ще изнесе пък твоя неправилна постъпка. Трябва да знаеш, че както ти виждаш погрешките на хората, така и някой ще види твоите погрешки. Сега мнозина ме срещат и ми казват: Аз обичам единия си. Пък аз зная защо го обича. Момата е красива, богата и целия ден момъкът тича подир нея, защото е хубава и богата. Ни най-малко не я обича. Това са младежки долапи. Момата тича подир някой момък, защото е красив, здрав, свършил е два факултета, княжески син е. Много го обича и тича подире му. Онази мома, която тича подир момците, е глупава мома. И онзи момък, който тича подир момите, е глупав. Всичките, които тичат по света, са глупави хора. Няма какво да тичаш подир тази мома. Тя си има баща, майка, има си братя, остави момата свободна. Не я безпокой. Радвай ѝ се, че тя е свободна. Не искай да ѝ се на̀трапваш, защото един ден, след като дойде да живее с тебе, тя ще намери, че си много груб. Ако се направи една статистика, не зная колко моми ще бъдат доволни от своите възлюблени. Не зная и колко момци ще бъдат доволни от своите възлюблени. Колкото ще бъдат доволни от едната страна, толкова ще бъдат доволни и от другата страна. И между християните има влюбени. И там се влюбват в един учител и казват: Като него няма! А малко по-късно казват: Той не бил такъв, какъвто мислехме. Хората всякога търсят учител, който да мяза на тях. Всякога търсят един Господ и той да мяза на тях. Търсят такъв Господ, че каквото поискат от него, да им го дава. Казват: От Господа по-добър няма. Молят се веднъж, два, десет години, два, десет години, Господ ги прекара през едно изпитание, през второ, прекара ги през болест, както онзи, който е боледувал 38 години. Казвате: След 38 години, като уредя работите си, и аз ще стана християнин. Ще дойде Христос и ще каже: В Царството Божие вие не можете да влезете, докато не укрепнете в Любовта. Да имате онзи мир, да сте доволни от себе си. Вие не можете да сте доволни без правата мисъл, без мъдростта, ако нямате истината вътре в себе си. Това не е само разсъждение, но казвам: Нямате ли Любовта, мирът, Мъдростта

и Истината в себе си, винаги ще бъдете недоволни, все нещо ще ви е криво. А причината седи в самите вас, защото в света вие сте дошли да служите на Бога, Волята на Бога да изпълнявате, а не волята на някоя дама. Най-първо ще служите на майка си, после на баща си, после на вашите братя, на четвърто място ще дойдете да служите на себе си. Човек, който не е служил на майка си, на баща си, на братята и на сестрите си, който е чакал само да му служат, той не е човек. След туй ти ще знаеш как да служиш и на себе си. Ще служиш на себе си по същия начин, както си служил на майка си, както си служил на баща си, на братята и на сестрите си. Сега вие ще кажете: Тази работа е трудна. Трудните работи са за Божиите хора. Старите хора е трудно да ги накараш да отидат на Витоша, но за здравите е лесно, за младите е удоволствие. За развитите хора знанието е хубаво, но за онези, неразвитите е трудно. Любовта в недоразвитите е страдание – жертва трябва да правят, а за добре развития Любовта е едно удоволствие, най-хубавото удоволствие, което човек може да има. Какво повече от това да раздаваш ония блага, които Любовта носи в себе си. Какво ще изгубиш, ако даваш по една чаша вода? Какво ще изгубиш, ако може да отвориш прозорците и да влезе чист въздух? Какво ще изгубиш, ако запалиш свещта да светнеш на човека? Едно удоволствие е да направиш една услуга. Не се изисква голяма работа. Трудните работи в света са непостижими за вас. Те са човешки работи. Божиите работи, ако ги разбират, и децата могат да ги направят. Един християнин, ако има този дух на едно дете, по-лесно може да служи на Господа.

Сегашните хора не могат да кажат истината. Всичките обичат да преувеличават. И в статистиката има преувеличение. Във всеки дом като влезеш нещата няма никога да ги намериш такива, каквито трябва да са. Действително има една оптическа измама. Ако едно тяло е далече, ще го видиш малко. Ако е близо, ще го видиш голямо. Какъвто и да е предметът, ще го туриш на мястото, където е най-приятно за очите. Един човек, ако е много близо до тебе, не е добре. Мястото, откъдето можеш

да го видиш най-добре, то е нормалното. Не се приближавай близо до човека повече, отколкото трябва, защото ако ти се приближиш много, ще нарушиш неговата свобода. И ако ти се приближиш много, ще дадеш възможност друг да наруши твоята свобода. Всеки да зачита свободата на другия. Ти се интересуваш от един човек какво върши. Не се интересувай кой какво върши, но се интересувай ти какво вършиш.

Ако отидете на небето ще ви поставят на три изпита. Първо, вие отивате като един ученик на новото учение. Първият изпит ще бъде пред райската врата. Там ще има един умрял човек. Ако вие можете да положите ръката си върху него и да го събудите, ще влезете в Царството Божие. Ако не можете да го събудите, ще се върнете назад. Първият изпит ще бъде това. Вие ще кажете, че сте живели добре. Христос ще каже: Щом сте живели добре, положете сега ръката си, умрелият да стане, че и той да влезе с вас. Този изпит ще имате – да съживите умрелия и той да влезе с вас. Не само ще се върнете, но ще турят умрелия на гърба ви да го носите. Сега може да кажете: Дали ще е така? Няма да се мине дълго време, някой след 20 години, някой след 5 години ще бъде подложен на този изпит и ще види една велика истина. Вие имате една представа за Бога, но нямате още онова свещено понятие за Него. Че Бог е едно същество и няма друго в света тъй свято и чисто като Бога. Като дойдете до Бога трябва да имате една идея възвишена, да забравите в себе си образите. Образ на всичките добродетели е Бог. Най-красивият, и по-добър пример от Него нямаме. Вие мислите, че сте направени по образ и подобие на Бога. Плана го имате, но не сте направени още по образ и подобие, защото ако бяхте направени, ако сте родени така, тогава: “Роденият от Бога грях не прави”. Щом като правиш грях значи не си роден, но трябва да се родиш. Питам: Какво трябва да бъде вашето бъдеще? Не сега какви сте и какво сте спечелили, аз за него не правя въпрос. Какво сте придобили и какво знаете. Трябва да станете деца на шестата раса. Трябва да изучавате какво нещо е Божествената Ис-

тина. Аз толкова години съм изучавал хората така: аз влизам вътре в хората и ги изучавам какви са. Виждам първо, че са крайно нетърпеливи. Виждам къде са техните слабости. Като изляза от тях, те казват: Мяза на нас. Аз като изляза, те виждат моите слабости. А аз като вляза в тях, понякога в мен се заражда желание да лъжа. Каквито са те и аз ставам такъв. Веднага си отбелязвам всичко. Имам тефтерче, в което отбелязвам промените в състоянията и казвам: Обичат да лъжат. Обичат да крадат. Добро не правят. За всяко направено добро вземат стократно. Някъде другаде като вляза виждам, че в мен се заражда желание да правя добро. Това значи, че и те са добри. Като в едно огледало. Каквито са те, такъв ставам и аз. Всичко се отразява. Където и да вляза, дълго време не се дя. Пет минути докато направя тази проверка са достатъчни. А после правя баня с вода, която нагорещявам до 4000 градуса и през този огън минавам. Скъпо ми коства, но само веднъж го правя. Не го правя всеки ден.

Ще дойде време и вие да правите опити. Животът е опит на съзнанието. И може в някои от вас този процес да е продължителен. Ако вие не сте осветлени ще паднете от коня и тогава ще идете в Дамаск, там ще ви паднат люспи от очите. Това е естествен път. Апостол Павел от голяма ревност трябваше да ходи в Дамаск и той не можеше да се обърне преди да беше отишъл в Дамаск. Изпитът е крайното състояние. И сега всички вие, които сте тръгнали за Дамаск, трябва да слезете от конете си. Всеки един човек, който е недоволен от живота, той отива за Дамаск. Ще паднете от коня, ще блесне светлината, ще станете всички доволни. Или другояче казано: Всички трябва да се заемете да изпълнявате Волята Божия като оставите настрана какво е положението, то да не ви интересува. Каквото трябва, без да се интересувате ще достигне до вашите уши. Съвършено трябва да станете глухи за света. Апостол Павел казва: "Всичко считам за измет, освен да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил". Не външно да се откажем, но вътрешно. Че вънка има бури, че вятър духа, нека духа, нека

гърми, нека има прах в света. Той има своето предназначение. Светът не е направен само за нас. Някои лоши работи в света има, но те са работи на личния живот. В Писанието се казва: “Бог толкова възлюби този свят, че даде в жертва Своя Син, за да не погине всеки, който вярва в Него”. Да любим Сина, но не и света. Ние света с нашата любов не можем да го поправим. Бог, Който е всемогъщ, Той ще поправи света. Но нашата Любов да обърнем към себе си, да изправим своя живот. Мене са ме питали мнозина как да оправят живота си. Трябва да вляза първо в тебе, да узная изправил ли си се и колко. Макар че после ще ми трябват като изляза 4000 градуса температура. В такава гореща вода трябва да се потопя. И след като направя тази баня, мога да ви кажа изправили ли сте си живота. Колко сте го изправили и какво ви остава да изправите.

Искам сега да бъдете служители на Любовта, служители на Мъдростта и служители на Истината. Да имате любов към майка си, да имате любов към баща си, да имате любов към вашите братя и сестри и да изпълните напълно съвършената Воля Божия.

И тогава ще носите онова бъдещо благословение, за което никога няма да се разколебаете, ще благославяте този час, в който сте започнали новия живот. В това е смисълът на живота, това е основанието. Понеже смъртта един ден ще похлопа, ще дойде последният ден и каквото намерите и продадете, ще го вземе и ще останете така. Ако сте живели в Любовта, тя ще ви бъде наследство. Ако сте живели в Мъдростта, тя ще ви бъде наследство. Ако сте живели в Истината, тя ще ви бъде наследство. Другото всичко от този свят ще отиде и нищо няма да остане. Този живот, който сега имате, той ще бъде валиден за вас, тъй както когато сънуваш един сън, че живееш в голяма къща, цар станеш, приятно ти е в съня. А щом се събудиш виждаш, че си овчар с тояга, дрехите ти скъсани, сам си, нямаш богатство, нищо нямаш. Един ден ние ще имаме разочарованието, ще се събудим от този сън, няма да се мине дълго време, ще ни събудят. Вие още спите, по-

чинете си сега. Щом ви събудят, в духовния свят вече ще ви проводят на работа. Не чакайте да ви събудят, защото този господар, на когото сега служите, той е много груб. Той като дойде няма да ви бутне нежно както майка ви, а ще ви бутне с крак. Вие ще скочите, ще се уплашите. Затова трябва да станете преди той да е дошъл. И той дори ще каже: Съжалявам, че не ги заварих да спят.

Вие сега носите характера на апостол Павел, който казва: "Какво искаш, Господи?" Ти иди в Дамаск и аз ще ти кажа какво трябва да правиш. След това Господ изпрати един човек, един ученик, Анания. Бог казва на Анания: "Иди защото създ избран ми е той да носи Моето име пред народи и царе, аз ще му покажа що има да пострада за Името Ми". Анания казал на Павел, че Господ го проважда да му помогне да прогледа и да се изпълни с Дух Свет. И той положил ръцете си на очите на Павел, и последният прогледнал и казал: "Ще извърша това, което Бог казва".

Желая сега всички да извършите това, което Господ е казал.

Прояването Любав на Духа, прояването Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живота на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

45. Утринно Неделно Слово, държано
на 26 август 1934 г., 5 ч.с., София – Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА ПОДМЛАДЯВАНЕТО

Размишление 15 минути.

Нарядът.

10 глава от Деянията на Апостолите.

Духът Божи.

Туй, което успокоява, туй е Духът. Има трояко разбиране в живота. Трояко успокоение има в живота. Когато човек се успокоява от материални работи, той се приготвява за ново обезпокояване. Щом се успокои, че е дошло богатството, то се отнема. После пак идва богатството. Щом ученият човек се успокои, че е придобил знание, той го изгубва. Щом изгуби знанието, той се безпокои. Това е материална, външна, променлива страна. Спокойствието е като дима на една къща, в която горят въглища. Щом изгорят въглищата, димът изчезва, изгуби се опокійствието на тези хора, които до известно време бяха разположени, а сега всички са се сгушили и казват: Нямаме въглища. При туй положение се задават ред въпроси защо е така. Може да питате колкото искате, но на някои въпроси природата никакъв отговор не дава. На въпроса, че някой е жаден, природата може да му посочи мястото, където има вода, но защо е жаден не се отговаря. Най-първо жадният човек трябва да намери онази подходяща вода, която трябва да утоли неговата жажда. Гладният трябва да намери хляба, да яде, да утоли своя глад. Ако яденето е било много солено, човек след това пие много вода и с това той си създава неприятност. Цяло бакърче не му стига вечерта и като стане на другия ден има разстройство. Казва: Малко соленичко беше яденето, повече вода пих. Казвам ви това за разясне-

ние. В духовния живот трябва много тънко разбиране, за да разбере човек отношенията в живота. Животът не е нещо, което може да го разясниш на хората. Какво нещо е животът? Това е един жив вътрешен опит. Онзи, който има този вътрешен опит, невъзможно е на него да изясняваш какво нещо е животът. Невъзможно е да изясняваш какво нещо е състоянието на духа. Може да го уподобиш на вятъра, може да го уподобиш на някое движение, но само онзи, който го е опитал може да разбере. Някога хората искат да знаят дали ангелите се явяват в човешка форма. Те може да се явят в човешка форма и да изчезнат. И после ще се заражда в ума дали това, което виждаш е реално или е нещо въображаемо. Засега считаме за реални неща само тези, които ние пипаме. Действително пипането е най-старият усет в човека. Само неща, които можем да пипнем или да видим, да чуем са реални. Туй произтича от едно заблуждение. Мислим, че имаме всичките сетива. Всичките сетива в човека не са събудени. Има други сетива. Има една област, която човек не разбира понеже няма нужните сетива. Те не са още събудени. И на този човек колкото и да му говорите, той не може да ви разбере. На слепия колкото и да му говориш за светлината това е за него неизвестна област. На глухия колкото и да му говорите за слушането, това е за него неизвестна област. Най-първо човек трябва да се събуди. Павел казва: "Око не е видяло и ухо не е чуло, и на сън не е дохождало на човека това, което той е видял на небето". Богатият на сън не е богат. Ученият на сън не е учен, а случва се и обратното – невежият в действителност на сън да е учен. Сънувал един учен човек, че е едно дете, което пълпи и се чуди как той, ученият човек, да бъде дете и да пълпи, и да не може да говори. Той говори, но като малко дете. Събужда се, знаението му е на място, а в съня е друго.

Много хора на земята са много учени сега, но ако се събудят в другия свят, ще бъдат невежи. И дали ще се събудят в другия свят е въпрос, защото ако слепият човек се събуди в действителния свят, той ще бъде сляп, а на

сън може да вижда. Слепите хора на сън виждат, а в действителния свят са слепи.

Сега да дойдем до онова, което е съществено за нас. В аналогията има една опасност. Някой път някои искат да обяснят една аналогия. Но една аналогия може да я поставиш не на място и да извадиш неверни заключения. Ти казваш: Какво нещо е човекът? Едно същество на два крака. Ако по тези два крака заключавате, че то е същественото качество на човека, ще извадите заключение, че всяко същество, което има два крака е човек и вие ще дойдете до криво заключение. Човек е едно същество, което има понятие за един особен ход, за права стойка. На всички животни им липсва това понятие за правата стойка. Животните не знаят какво нещо е права стойка. За тях това нещо е непонятно. За вас правата стойка е нещо естествено. Като се изправят казват: Това не е за нас, това е неестествено. Пълзящата или хоризонталната стойка е за нас, само човекът е запознат с правата стойка. Само човек е запознат с духовния свят. Животните абсолютно никаква представа нямат от духовния свят. Те виждат някои работи от другия свят и се плашат. Те считат, че всички тези неща, които виждат са от този свят. Има животни, които виждат умрели хора и се плашат от тях. Кучето вижда умрелите хора. Седи в някой ъгъл, гледа някое видение и лае. Човек казва: Това куче лае въздуха. Това куче вижда човека и го гони. Кучето не може да предположи, че има свят на духове, за кучето това видение е разбойник, неканен гост, и лае.

Сега другата страна. Има някои хора верующи, които могат да се обезверят. Обезверяването в хората може да стане. А обезверяването може да стане по единствената причина, че се суспендират онези чувства, в които вярата се проявява. И тогава тази чувствителност, с която човек познава духовния свят, се притъпява и като се притъпи вкусът на човека, той никаква сладчина не може да усеща. Някой може да тури една бучка захар в устата си и усеща сладко, а пък на някого може да турите 10-15 бучки и не усеща нищо. Та съзнанието е причина, дето някои

хора не могат да вярват, понеже в тях е недоразвит или притъпен този усет. Вярата, ясновидството, виждането в един свят зависят от особен център, който хората имат на главата си горе. Тези хора се отличават. На другите хора не са им направени прозорците. Някои хора нямат прозорци. Някои хора можем да уподобим, че на тях едва сега са заръчани прозорците, да дойдат майстори да направят прозорците, да влезе слънчевата светлина. На някои хора къщата им е много светла, а на някои съвсем тъмна. Някои мислят, че това е една дарба. Тази дарба всички хора имат, но всички не се занимават с чувството на вярата. Някой път те считат, че вярата е преходно чувство, че е една илюзия да вярва човек. Това зависи от неговия ум. Човек, който има вяра, той има един отлично възпитан ум, за да може да направи едно различие в онези неща, които вижда.

В прочетената глава се явява ангел Господен на Корнелия и му разправя: Ще повикаш апостол Петър и той ще ти разкаже за всичко, което те интересува. Сега някои искат да направят съобщение с Бога, някой ангел да дойде. Но и ангелът, който дойде тук, на вас ще ви каже същото. Ангелите не се занимават с това да разправят много. Те са заети. Ако отидете при някой виден професор, той си има свои асистенти и няма да ви обърне никакво внимание, а ще каже: Идете при асистентите. Той ще ви опита. Тези видните професори се явяват в редки случаи. Големите музиканти не можеш да ги намериш навсякъде. Обикновените музиканти ходят навсякъде, но даровитите, гениални музиканти, много рядко се явяват. Един техен концерт, то е епоха. А пък обикновените музиканти дават много обявления, за да идат хората при тях. Вън от това, онези, които се занимават с околния свят, трябва да притежават известни качества. Сега да обясня: Онзи, който иска да бъде певец, той трябва да има качества вън от разбиранията на музиката. Той трябва да има глас и то един отличен глас. Няма ли този глас, той певец не може да бъде. И само при един отличен глас този певец може да покаже на хората какво нещо е пеенето, изразено в човеш-

кия език, защото и самият говор на хората, и той е музикален. Някой път хората сравняват музиката и поезията. Музиката и поезията вървят заедно. Един поет не може да бъде поет, ако не е музикален. И музикантът не може да бъде музикант, ако не е поет. Едновременно те вървят. Поетът, за да изяви своя опит, той трябва да има музика вътре в себе си. Ако няма музика, той не може да бъде поет. Онова, което прави впечатление на хората, е не само изказването на думите, но и гласа, с който се изказват думите. Много пъти ти може да произнесеш думата любовно, но ако тази дума не произнесеш музикално, ще направи друго впечатление. Колкото един човек е по-музикален, толкова е по-благороден. Един човек, като го чуеш да пее, ще знаеш какъв е характерът му. Запример аз вчера свиря на пианото и там разпирям: Ще ви кажа една тайна. Няма да я казвате другиму. В пианото кой е най-мекият тон? Ще пазите тайната и може да я съобщите само на този, който ви даде 10 000 лева. Пианото има само един тон, който е най-мек. Като го знае човек може да стане музикант. И в човека има един тон, който човек трябва да знае. Та хубаво е по някой път да слушаме някой човек да пее. За да слушаш, трябва да имаш едно ухо, което да разбира пеенето, да разбира думите, които се пеят. Защото ако един глух човек слуша, той ще види, че певецът само си отваря и затваря устата и ще каже: Какво този човек само се прозява на сцената? Стига толкова прозяване. После си маха ръката. Глухият ще каже: Тези работи ги знаем. За глухия ще има само махане на ръката на певеца. А пък онзи, който има чувство и слух, ще изпита едно услаждане в душата си.

Вие говорите за ясновидение, за яснослушане. Това, което ти слушаш може да иде отдалече. Някой пее в Америка, ти можеш да слушаш гласа му тука. Досега това беше непознато, но сега като се пее по радиото, по един механичен начин се предава гласът. В Лондон пеят в една опера, а пък тука в София слушат. Един човек, у когото има развито това чувство, той си има едно отлично вътрешно радио. Слуша музика. Някой път по това радио се

чува голям крясък и съскане. Под музика разбирам следното: Онзи крадец, който е тръгнал да краде, като чуе някой да пее, да се откаже от намерението да краде. Един апаш отишъл да слуша една опера, в която пеела една видна певица и апашът си взел билет, та когато хората се захласнат в пеенето, когато богатите се захласнат, той да ги обере. Но като слушал апашът тази певица и той се захласнал. Отива веднъж, два пъти, три пъти, пет пъти отива с цел обирание и все се захласва. Казал си: Ще си загубя занаята. Ако няма захласване в една идея, ти не си на правия път. Захласване трябва да има. Някой път хората се опасяват от захласването. Или другояче казано: Мисълта на човека може да бъде погълната от онова великото, хубавото в човека. Допуснете, че вие имате една голяма болка, която ви измъчва и не можете да се обърнете. Идва един човек и ви отнема тази болка. Няма ли да се захласнете? Настава успокояване и вие се захласвате в спокойствието, което този човек ви дава и не мислите вече как да се обърнете. Захласнете се в едно ново положение, в онова успокоително състояние. Сегашният живот наподобява това болезнено състояние. Ако вие се намирате в захласнато състояние, може да ви кажа, че сте болен. Казвам, ще дойде време и ти ще се захласнеш. Най-първо си се забързал, докато дойдеш до морето, ще се спреш. До морето бързаш, а при морето ще се спреш. Да ходиш по водата не можеш.

В този смисъл духовният живот е разрешаване на велика задача на земното съществуване. Това което угнетява хората, това което донася всички страдания, това е загубването на онова Великото, хубавото. Щом човек се свърже с духовния свят, той вече влиза във Вечната реалност. Що е духовният свят? Това е живот на вечното подмладяване. Някой ще каже: Има ли онзи свят? Чел съм разни философи и ясновидци какво говорят за духовния свят и по някой път и аз се поусмивам. Поусмивам се на някои, които описват духовния свят така, както трима американци са се усмихвали в Лондон. Те били най-високите американци. Най-високият от тях бил Джон Холт –

2 метра. Другият след него имал 1.95 м, а пък третият бил висок 1.90 м. Като отишли в Лондон видели едно обявление, че някой ще говори сказка за американците. Полюбопитствали да отидат да видят какво ще каже този сказчик. Сказчикът казва: Американците са дребни и почва да ги описва. Говорил дълго, публиката се смаяла малко. Става най-ниският от тримата и казва: Господа, сказчикът казва, че американците са ниски хора. Аз съм американец с 1.90 метра височина, ако има друг американец, нека каже. Става вторият, който бил 1.95 метра и най-сетне като става Джон Холт, висок 2 метра, публиката започва да се смее, а пък ораторът изчезнал от сцената.

Другият свят според мен, това е свят на вечното подмладяване. Вечното подмладяване, това е смисълът на живота. Тук хората остаряват и умират, а пък там се подмладяват постоянно. Които отиват в другия свят, все се подмладяват. Какво нещо е другият свят? Свят на вечно подмладяване. А пък това вечно подмладяване става по закона на Божията Любов, която възвръща на хората това, което те са изгубили. Като изгуби човек любовта на земята, той е вечно недоволен, кисел, съмнява се, сърди се, гневи се, критикува навсякъде. А пък онзи, който се подмладява, той е всякога доволен. Човек, който е доволен, той е в процеса на подмладяването. А който е недоволен, той е в процеса на остаряването. Доволството е процес на подмладяването. Това се дължи на другия свят. Всеки човек, който дойде на земята, ще остарее. Животът на земята е на остаряване. Щом остарееш напълно, трябва да вярваш, че си в този свят, а пък щом умреш, пак трябва да вярваш, че си в този свят. Щом ти говорят, че ще се подмладиш, трябва да знаеш, че си в другия свят. И там не се прави разлика вече между един народ и друг народ. Между децата няма никакво различие. Децата не правят разлика, а пък възрастните хора, старите хора, правят всички различия. Човек, който прави различия между един човек и друг човек, той е от този свят. Той ще види един човек колко му е тялото високо, колко е богат. А в духовния свят казва: Това не е важно.

Когато ние говорим за сърцето на човека, ние под думите “добро сърце на човека”, разбираме другия свят. Щом имаш добро сърце, ти си от другия свят. Щом имаш добър ум, ти си от друг свят. Щом имаш добра воля, ти си от друг свят. Щом имаш изкълчено сърце, ти си от този свят. Щом имаш изкълчен ум, ти си от този свят. Щом имаш изкълчена воля, ти си от този свят. Хората от този свят са с изкълчени сърца, с изкълчени умове, с изкълчена воля. Хората на бъдещето са хора на духовния свят, на които Бог говори.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, прояванета Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

46. Утринно Неделно Слово, държано
на 2 септември 1934 г., 5 ч.с., София – Изгрев.

СЪШЕСТВИЕ НА ДУХА

Размишление 15 минути.

Нарядът.

11 глава от Деянията на Апостолите.

Бог е Любов.

Във всички епохи, във всички времена, във всички религии е имало един въпрос висящ. Всички религии, понеже са се стремили към Бога, са имали едно разбиране. Онези от вас, които са изучавали историята на човешката култура, виждате какви понятия са имали хората за Бога и космоса.

Има една епоха за прииждането на Духа Божи – това, което християните след заминаването на Христа от земята са опитали – явяването на Духа Святаго. Това положение мъчно може да се обясни, но онези, които не могат да го възприемат, нямат тази опитност. Всички хора донякъде имат Духа. Там, където е Духът, всякога има живот. Не в специфичен смисъл се разбира явяването на Духа. Даже християните са се препирали с Петър как тъй с езичниците да общуват. Кое е дело на хората? Да кажем имаме един, който вярва в Бога и не иска да дружи с един безверник. Единият счита, че вярва в Бога, а другият не вярва. Това разграничение съществува. Един англичанин, като погледне един българин, няма никакво уважение и почитание към него. Даже ако отидете в Китай, китайците няма да имат към вас уважение. Съществува едно ограничение между самите вярващи. Някой път в едно общество има едно възгордяване, че някой е получил Духа, а другият не. Но да не се спираме на това. Възгордяването вие го знаете. Няма какво да се обяснява. Има неща, които вие трябва да знаете и за тях и въпрос не трябва да се прави. Лоши или доб-

ри, вие ги знаете. Вие сами можете да ги направите. Но трябва всякога да изучавате нещата, които не знаете. Бог като прозираше времената на невежеството остави всичките хора да ходят в своите си вярвания и според своите разбираня. Дълго време така да ходят по своите пътища. Но апостол Павел не казва какви са съображенията. Бог се обръща към всичките хора и ги позовава към покаяние, затова изпраща Духа, за да могат да живеят тъй, както трябва.

Ако рибата влезе във водата, тя трябва да знае как да живее. Ако не знае как да се приспособи към условията на живота, рибата може да умре, както умира човек. Същата тази риба, която се е научила да живее добре във водата, ако излезе във въздуха, е изложена на смърт, въпреки че във въздуха има по-добри условия, отколкото във водата. Следователно условията там са нови. Същият закон е: Ако един светски човек влезе в едно религиозно общество, той ще избегне всички възможности да живее както преди. Представете си този човек влезе в едно такова общество и го накарат да пости. Той е ял по три пъти на ден, а сега му казват: Няма да ядеш месо, баница няма да ядеш, това-онова няма да ядеш, вино няма да пиеш и той ще се намери в чудо. Ще му кажеш, че десет дни трябва да пости, а той едва може да издържи един ден. Има хора, които като ги държиш един ден гладни, ще припаднат до вечерта. Чрез поста човек се тонира. Не е лесно да работи човек и да пости. По някой път природата заставя животните и хората по много причини да постят, а понякога преждевременно умират. Някой път на човека му дотяга, мисли че не прогресира. Прогресира, но онова изкуство за живота, за Духа изисква голямо познание. Не онези теоретически познания, с които си пълните главите, но една вътрешна готовност за възприемане на Духа. И като се подготви човек, той може да възприеме това благо. Като възприемете Божественото благо, ще се оформи животът, ще премине в една нова форма, а противоречията, които сега съществуват, ще изчезнат и ще настане едно ново положение. Запример сега това положение ето аз как го определям. Представете си, че двама души са градинари. Единият седи на чукарата, дето ня-

ма никаква вода. Разни зеленчуци има на тази чукара за садене и той чака да падне от небето дъжд. А пък другият градинар е долу в полето, в една равнина близо до голям извор и има всякога влага и без дъжд има изобилно вода, с която полива градината. Ако отидете горе на чукарата, там навсякъде изсъхнало. Сухо е времето и този градинар се оплаква, че това и онова не става, а пък като слезе долу в градината на другия градинар, вижда там всичко е станало първокачествено. Коя е причината? Водата. Тази вода, пък и неговото познание да работи. Това казвам за обяснение на новото състояние, което помага на човешката душа да растат в нея всички онези блага, които Бог е вложил в душата и Духа. Един човек, който няма Духа, той няма търпение. Има само страх. А пък онзи, който има Духа, той е силен човек. Онзи, който няма Духа, не може да търпи обиди, само да го бутнеш! Като бутнеш една малка мравя, тя ще те ухапе. На едно разумно същество, което има вече Духа, постъпките му са други. Разумното същество се отличава с това, че то никога не влиза в стълкновение с Цялото. Ти не можеш да го раздразниш, понеже то вижда всичко разумно. Такова същество не се дразни.

Коя е причината за сиромашията у хората? Невежеството. Няма Духа. Те не могат да видят какво е бъдещето, не знаят какво нещо е икономия, не знаят как да се обзаведат, не разбират живота. Има хора богати, на които 10 000 лева на месец не им стигат. Трябват им 20 000. А друг минава и с 1000 лева много добре. На първия 10 000 лева не му стигат. Как ще му стигнат? Той яде чер хайвер, който се продава по 300 лева килограма; той яде риба от най-скъпите риби – леврок, която се продава по няколкокостотин лева килото; носи скъпи копринени дрехи, а има хора, които носят една дреха, която струва 100-200 хиляди лева. При такива харчове как ще бъде щастлив? После когато се говори за богат човек, той трябва да уреди мислено работата. Как ще си уреди работата? Много малко хора има, даже и религиозните, мислят криво за богатата, които дава природата. Богатата, които имаме сега, много скъпо струват. Даже издръжката на хората, на тези разумните същества,

сега много струва на земята – от гледището на невидимия свят много големи разноси правят някой път и Бог се сърди на децата на земята, че много харчат. Някой път Господ говори, но като не разбират има тояга. Гладни години, болести, земетресения, циклони и какво ли не. Учените хора обясняват научно тези явления. Може да обясняват причините за явленията както си щат, но това са само външни обяснения. Причините са други. Може да се обясни научно всичко в подробности, че дори мастилото откъде се е взело за написването на едно писмо, но подбудителната причина за написването на писмото седи много по-далече. Някой даже може да не подозира това. Искате понякога да разбирате всички неща и явления. И ако това стане, вие ще бъдете най-нещастният човек. Да разбереш всичко, значи – аз искам да нося всичко. Ако турите цялата земя на гърба си да я носите при сегашното състояние, какво благо щеше да бъде за вас да носите цялата земя на гърба си? Ако ти имаш за задача да я занесеш някъде и ако те държат отговорен за този товар, какво ще правиш? Ако всички хора, сега на земята, които живеят, протестират пред небето за всичките нещастия, които им се случват, това значи, че не носят земята както трябва. Това ви казвам само за обяснение. Бог е толкова умен, че никога няма да тури земята на гърба на един човек. Даже няма да я тури на гърба на един ангел, защото и ангелите не са достойни да я носят. Но все-таки има нещо, което движи земята. Един ден ще ви зададат този въпрос: Как се движи земята, кои са основните причини за да се движи? Засега е много добре, че не знаете. Една цариградска ханъмка не знаела как се прави хляб. Тя мислела, че хлябовете растат на дърветата. Също, че на дървото като плод е станал хлябът. Права е ханъмката, че малките самунчета все от земята стават. От малките самуни, хората ги събирали и направили големи самуни. На големите самуни хората са им дали форма.

Много пъти давате за Духа хорски обяснения. Духът е една поучителна философия, която може да се опита от едно дете и от един старец, но трябва да имате съответни чувства, за да разберете. Прииждането на Духа става чрез

един контакт. Трябва да го приемете. Трябва да имате някакъв повод за изливането на Духа. Поводът за изливането на Духа беше Христос и Той каза: “Когато аз ида ще ви изпратя Духа си и този Дух ще бъде с вас”. Значи, трябва да има някакво същество, което да даде повод, да бъде като една среда, чрез която Духът, това велико благо, може да се излее. Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че те нямат Духа. Писанието казва: “Ще се заселя между тях”. Всички ще бъдат научени от Господа. Няма да има нужда някой да казва “Познай Господа”. Пророкът казва: Тогаваше разберат Божиите пътища и всички сегашни противоречия ще изчезнат. Противоречията произтичат от един вътрешен недоимък, от който човек има нужда. Гладният ти не можеш да го утешиш и да му казваш вярвай в Господа, ще се уреди въпросът. Той ще се уреди, когато ти му дадеш хляб. Жадният трябва да има вода. Който има очи, трябва да има светлина и тя трябва да му се даде в такава форма, каквато му подхожда. Ако му дадете по-силна светлина или по-малка отколкото трябва, той ще усети болезнено състояние. Светлината трябва да бъде такава, че да му е приятно.

Духът е най-приятното, което човек може да възприеме. Корнелий дълго време се е молил за Духа и най-после слиза ангелът и му казва: “Повикай апостол Петър да ти разправи”. Не се казват подробности за идването на ангела. Говори се за много неща, но онова, което е станало причина за съществуването на Духа, не е казано в Библията. Вие не можете да приемете Духа, докато Бог не изяви Своята Любов. Ако Любовта не се изяви, вие не можете да приемете Духа. Това е първото положение. Второто положение е: Вие не можете да приемете Духа, ако не сте готови да приложите Волята Божия. Бог може да има Любов към вас, но ако във вас няма разположение да изпълните Волята Божия, не може да го приемете. Значи две неща: да има Любов Бог към вас, разположение на Бога да приемете Духа и второ – да изпълните Волята Божия без никакви уговорки. Като дойде Духът, ти непременно трябва да напуснеш сегашния живот, да минеш от едно положение в дру-

го, по-съвършено, както гъсеницата се превръща в пеперуда. Когато този Божествен Дух влезе в човека, той му дава нещо, въоръжава го, дава му нови възможности. Казва се в Писанието, че апостол Петър като му говорил още, дошъл Духът. За какво е говорил апостол Петър? За онази вътрешна готовност, с която може да се възприеме Духът. Най-първо Любовта е от Бога, но разположението да изпълни Волята Божия зависи от човешката душа. Учениците бяха с Христа три години и нямаха Духа. А можеше и десет години да бъдат и пак да нямат Духа. Може и 20 години, и 100 години да бъдат с Него, и пак да нямат Духа. Сега вие считате, че като вярвате в едно учение може да имате Духа. При идването на Духа друго състояние добива човек. Някой път има малки опитности, които наподобяват идването на Духа. Има някой малко дете, което постоянно плаче за майка си и като я види, усеща голяма радост, като че майка му е всичкото негово богатство. Но това дете след 10-20 години като прорасне, любовта към майка му изчезва и се замества със съвсем други състояния. Това дете започва да се чуди как е могло да обича някога майка си, а сега вече не може да я търпи. И вие се чудите понякога на ваши състояния, обичали сте някого и после преставате да го обичате, не искате да го видите. Онзи, който е приел Духа, който е готов, той не може да направи това. Да изгубиш духа си, това е голяма загуба, след като си го приел, да го изгубиш. Някои искат да възприемат Духа, но ако го възприемат, за да го изгубят, по-добре е да нямат тази опитност. За предпочитане е да имат свои стари опитности, отколкото да приемат едно благо, което няма да могат да използват. За да възприемат Духа, хората трябва да бъдат съвършено готови за това. Христос казва: "Който не се отрече от баща си, от майка си, от брата, от света и най-после от своя си живот, той не може да бъде мой ученик". Значи той не може да възприеме Духа. Това говоря на онези, които искат да проучват вътрешната страна. Не мислете, че временната радост, която имате, е Духът. Онова, което носи Духът, е нещо съвсем ново. Вие ще опитате един мир, който досега не сте опитвали. И сега имате мир.

И радост имате. Има хора, които са родени весели, постоянно са весели и засмени. Това е само темперамент, което не показва, че Духът присъства. Има хора родени красиви, има хора, които после ще станат красиви. Първата красота е маска отвън, а втората красота показва, че човек е работил. Това е свойство на Духа и в неговото лице има едно изражение, което показва красотата на душата. При първата красота външните линии с време се изгубват. А красотата на Духа при старостта не можеш да я изгубиш. Онзи, който приеме Духа, влиза в областта на безсмъртието. Това е вътрешното възкресение. Ти още може да си в своята какавида, в гроба, но чувстваш една радост, че ще цъфнеш. Това е временно положение, в което се намиращ. Положение на един затворник, който е вързан, но той знае, че неговите приятели идват и го обкръжават. Той се радва, понеже знае, че ще бъде освободен, а враговете треперят. Такова е положението на човек, който очаква Духа. Той чувства, когато ще възприеме Духа, ще има много видения, много сънища, много работи ще дойдат да му подсказат и няма да го оставят в неведение. Ще има пак нещо, което ще остане незнайно, но ще го предупредят.

Идва Духът за тези души, които са вече готови. Има души в миналото, в които Духът е идвал. Имало е едно специфично изливане – това, което мистиците наричат вътрешна връзка. Душата се свързва със своя първоначален извор и оттам, отдето е излязла, става едно с него. Има вътрешна връзка между първата причина и душата, която живее на земята. Всички противоречия престават, всички неща се обясняват. Човек може да е богат, може да е учен, но ако той не е осенен от Духа, от Любовта, той е винаги недоволен от живота.

“Любовта е плод на Духа” – ако Любовта не е осенена от Духа, не може да се прояви. Любовта без Божествения Дух не може да се прояви. Тя е кратковременна. Кратковременната любов показва, че Духът е в едно специфично положение в човека или че човек е в едно специфично състояние.

На всинца ви трябва едно вътрешно приготвление.

Щом приеме човек Духа, няма какво да се разправя. На друг език ще говори, другояче ще говори. Който възприеме Духа, той е като цигулар, който знае да свири. А онзи, който не разбира, трябва да му се обяснява за нотите, за тактовете. А роденият цигулар свири изведнъж без колебание, не прави грешки. Такъв е онзи, който е приел Духа. “Роденият от Бога грях не прави.” Той не греши нито в мисли, нито в желаниа, нито в постъпки. Този човек е над условията. Чели сме за светиите как са живели, как са се повдигали – цели истории. Този светия, за когото е писана история е наполовина светия. Светията не се нуждае от това. Той сам прави истории. За него няма нужда да се разправя, че е светия. Каква нужда има слънцето да се разправя за него, че свети? Слънцето не се нуждае от това. Някой път ти се усмихваш за големите познания, които имат хората за него. Смешно е да се описва слънцето. Някой ще дойде да описва моя живот, как съм живял. Описва това, за което няма и понятие. Значи, един от първо отделение, който изучава едва първите проблеми на математиката, той ще ви посвети във висшите проблеми на математиката, че никой няма да види. Аз съм виждал такива големи деца. Те минават за големи и разправят какви ли не работи, мислейки че много знаят, а всъщност нищо не знаят. Когато не знаеш, идва законът на повторението. Ще повториш елементите. Има някои хора гъгниви, които заекват. Един турчин заеквал и като му дошъл на гости един бей: “К-к-ажи де!” Знаете ли произхода на смеха? На нещата, които не разбираме се смеем. А които ги разбираме и са ни засегнали, ние плачем от тях. Онова, което сме разбрали, то е което донася Божествената светлина.

Съществуването на Духа е едно особено състояние на човешката душа, на великото, което може да стане в живота на човека и във всички негови превъплъщения, които е имал. Той се превъплъщава с единствената цел, за да добие туй състояние. Аз го наричам закон. Докато те ражда майка овца, ти ще бъдеш овца. Нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда вълк, ти ще бъдеш вълк. Нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда майка змия,

ти змия ще бъдеш. Нищо друго не можеш да бъдеш. От каквото се раждаш, такъв ще бъдеш, докато дойдеш до това положение, за което се казва, че ще бъдеш “роден от Бога”. А пък за да бъдеш роден от Бога, трябва да приемеш Духа. Докато станете синове на възкресението доста време трябва да мине. Много хора може да мислят, че са синове на възкресението, без да са такива. Може да носиш името християнин, без да си християнин. Може да носиш името светия, без да си светия. Може да носиш името грешник, без да си грешник. Може да носиш името престъпник, без да си престъпник. И едното, и другото е вярно. А пък можеш да носиш имената така, както са си, заслужено.

Когато човек дойде до положение да мисли за съществуването на Духа в неговата душа, трябва да престанат всички противоречия, всичко това да утихне. Това е върхът на Любовта. Когато дойде възвишеното, ти ще се откажеш от дребнавите работи на живота. По някой път някой казва: Човек като приеме това състояние, какво ще прави, какъв ще му бъде животът? Състоянието на онзи, който е далеч от извора, какво е? Той ще жадува. Онзи, който е далече от живота, ще умре. Онзи, който е близо до живота, ще живее. Онзи, който е далеч от Божествените блага, ще усеща всичката оскъдност в живота. А пък онзи, който е близо до тия блага, ще усеща изобилието на Божията благодат. Това е специфичното състояние на душата. “Всички ще бъдат научени от Бога.” Има някои неща, които хората ще научат, а пък има неща, които вътрешно ще научат.

Най-първо трябва да научите онова, което хората може да ви дадат и най-после ще дойде Божественото. Вие сте правили много усилия в това отношение и може да имате една нова мярка за живота. Лошото е, че сега смятате, че годините са напреднали. На колко години сте? Според мен годините не са важни. Христос казва на учениците: “Не е важно за вас да знаете годините и времената, които Господ е турил в Своята Власт. Важен е днешният ден”. Ако вие знаете мерките на деня, годината не съществува. Годината се състои от дни. Един ден е нещо реално от изгрева до залеза на слънцето. Това е цял един живот, който минавате.

Какво струва един ден? Един ден е равен на 120 години. Това, което преминавате в един ден, трябва да имате в миналото 120 години, за да имате същата опитност. Вечерта вие сте преминали 120 години, заминавате за другия свят. Спите. Това е умирање. На другия ден се събуждате, пак се раждате. Имате 120 години. 365 дни по 120 години какво правят? Сметнете ги като се приберете по домовете си. Като живеете 10 години всеки ден по 120 години, тогава колко години сте живели? Писанието казва: "Ден Господен". Не казва година Господня. Използвайте дните. Не давайте малка цена на деня. Всеки ден носи своето благо, защото съществуването на Духа няма да слезе в годината, но ще дойде в един ден, когато слънцето изгрее. И този ден, в който дойде Духът, ще бъде Божествен ден във вашия живот. Сега сте в дните на човешкото съществуване. Когато дойдете в Божествения ден, то ще бъде в деня на почивката. Мнозина говорят за съботата, но не знаят какво нещо е съботата и неделята. Съботата и неделята е съществуването на Божия Дух. Вие познавате съботата и неделята, но това е сянката на това, което трябва да знаете. Същината им не знаете. Уподобявам това на един актьор, който играе ролята на цар, без да е цар. Има мантия царска, без да е цар. И като слезе от сцената след два часа, той е обикновен човек. Познавате неделята и съботата, без да имате същината. Празнувате ги, но усещате, че ви липсва нещо. И след като сте живели 120 години като християнин, пак се разколебавате на стари години. Казвате: Дали това, в което вярвам е вярно? Един православен свещеник ми разправяше: На 80 години съм, но един голям дявол ме мъчи. Петдесет години уча хората в църквата, но сега един голям дявол ме мъчи. Дали Христос е възкръснал или това е един долап? Кажете ми да разбера дали е заблуждение или не. Един глас ми каза, че това е долап. Христос не е възкръснал. Аз му казвам: Махни се от тука. Възкръснал ли е Христос или не? Аз няма да ви кажа какво му казах, важното е ти дали ще възкръснеш. Че Христос е възкръснал, възкръснал е, но дали ти ще възкръснеш е въпрос. Христос като тебе носеше ли някаква кадилница из църквата? Дали като си махал ка-

дилницата 50 години, ще възкръснеш? Той се замисли и каза: Дойде ми на ум (тури пръста горе на челото си), сега разбирам работата.

Всеки един от вас има по една кадилница. Мъжът има една кадилница, с която закадява на жената; синът има една кадилница, с която закадява на баща си; дъщерята има кадилница, с която кади майка си. Всички се кадят. Хубаво нещо е каденето. Ако чрез този огън могат да възлизат нашите молитви, добре. И ако този външен огън може да влезе в човешкото сърце и там да се допринесе нещо за онова жертвоприношение – страданието – добре. И след това ще дойде онази външна обнова – един плод 5-6 месеца като е огрят от слънцето, узрява и става вече годен за ядене. Така и човешката душа дълго време трябва да е грята от Божествената Любов, докато дойде прозрението, когато човек ще почувства съшествието на Духа – когато плодът е узрял. Узрелият плод е събуждане на свръхсъзнанието. Едно ново съзнание, в което ти вече се сродяваш с всички души. Страданията и радостите на всички хора стават твои. Ти се радваш на страданията, радваш се, понеже скърбиш с другите хора. Когато те скърбят и ти скърбиш. И в скръбта им, и в радостта им все се радваш, понеже може да участваш в живота на всичко онова, което Бог е създал. Така прави онзи, който е роден от Бога, който разбира Божиите пътища. Страда онзи, който не разбира Божиите пътища. Радва се онзи, който ги разбира и в когото няма никакво противоречие в неговата душа и Бога. И вътрешните противоречия в него изчезват.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

47. Утринно Неделно Слово, държано
на 9 септември 1934 г., 5 ч.с., София - Изгрев.

ВЯРАТА И НОВОТО

7.10 ч. Учителя продължи.*

12 глава от Деянията на апостолите.

Три неща важни има в прочетената глава, които трябва да разбере всеки, който се подвизава в духовното. Първо, Ирод е символ на стария живот, който носи всичките нещастия, злобата, омразата, ненавистта. Петър представя пътя на преходното положение и новото, което влиза в света. А църквата, то е действашото. Две неща има на лице. Онзи, когото хващат, той е Петър, който иска да спре първото – Ирода. Петър искаше да направи нещо, каквото само Бог може да извърши. Но ако църквата не се молеше за Петър, тогава ангелът нямаше да го избави. На Петър му тургат вериги, в затвора е, но от църквата ставаше усърдна молитва ден и нощ за него. И тогава виждаме ангелът, това е новото, сменя веригите на Петър. Ако не дойде ангелът, църквата не може да избави никого. Но, ако няма и кой да се моли, пак не може да стане избавление. Виждаме и силата на молитвата. Онези, които се молеха, те не вярваха, че молитвата им ще бъде послушана. Затова когато го виждаха свободен, казваха: Може да е видение или ангелът на Петър е това. А слугинята само беше уверена, че туй е Петър.

У човека има едно същество, което е подобно на Ирод и всеки човек си има нещо, което е подобно на

---

* Беседата е започнала в 6.20, но първата ѝ част липсва.

Ирод. Ти, който се усещаш, че си окован, ограничен, подобен си на Петър. Църквата, то е Божественото – новото. Това е Божественият Дух, който се моли, който работи. Има нещо, което постоянно буди човека, което се моли. “Бдете и молете се” – казва Христос.

Изводът е: Човек всякога може да постигне това, което иска, но само когато постоянно и усърдно се моли. Усърдната молитва е да се моли човек без да турга граница. Да се моли и да вярва, че онова, което иска, Бог всякога може да направи. И да не казва “ако не стане”! Ти се моли и ако Бог види, че онова което искаш е добро, Той все ще го направи. Но няма да го направи когато ти искаш. Запример, ако човек иска да бъде богат, децата му да бъдат нахранени, облечени, тия деца ще се научат на разкош и няма да учат тогава. И Провиденнието няма да го даде туй богатство, когато ти искаш, а ще го даде на стари години. Такъв пример имаме у Авраам. На ранна възраст не роди син да му се радва, а когато стана на 90 години. Сарра беше на 84 години, когато Господ ѝ каза, че ще имат наследник. – Господи, това няма да го бъде. Господ иска само да ме насърчи. – И позасмя се тя.

Запример вие сега усещате, че ви е студено, но то е по стар навик. Туй не е новото учение! Сега всичките хора вярват, но по навик е и вярването. Ти мислиш, че този вятър ще се усили, студено ще стане и се свиеш. Всичките животни го имат това. Та за насърчение Бог изпрати ангела си и отговори на молитвата. Писанието казва: “Когато постоянстваме в молитвата си, Бог винаги отговаря на молитвата!” Бог казва: Когато ме потърсите от всичкото си сърце ще ви се изявя. Но някога ни бави – година, две минават, ти се обезсърчиш и казваш: Туй няма да бъде – и дойде съмнението върте у тебе. Това са низшите духове, които идат да те изпитват.

А пък тия облаци (на изток небето се покри с бели кълба облаци) показват, че в Далечния изток ще бъ-

де развълнувано. Показват още, че туй, което е в хората, в работата, в живота, се отразява в природата, защото тези облаци представляват живота и пертурбациите там – речено-казано. Казват, че тук, на Мусала мъчно може човек да мисли, че той трябва да заспи, за да може да слуша. (...) Тук, Мусала и тези местности наоколо много пъти са били под море и после са излизали над водата. Тук на планината само вятърът и снегът плашат хората. А тук ветровете са постоянни. Тук е толкова високо място, та мечки и вълци не се качват, разбойници не идват – те са много мързеливи хора. И бурите тук са толкова големи понякога, че не може да се върви. Навън не може да се излезе. Но колко време трае бурята – по 24 часа трае ли? Някой път държи и по три дни. Но повечето на тласъци върви вятърът, не е съвсем еднаква бурята. Понеже човек не е приспособен да живее на високи места, засега слаб е организъмът му. Всякога даже тези, които живеят по най-високите места, понеже са поинертни, трябва да стават рано, да се свързват със силите на природата, за да бъдат деятелни, да работят. (Минават войници, оглеждат, обикалят и пак си отиват. Ловът и езерата се пазят от войници. Туристи минават, наблюдават Пирин и отминават нататък. Учителя се обръща към госпожата на наблюдателя: По някой път трябва да имате много туристи. – Лятно време, особено през месец август. Те оттук минават, отиват за Рилския манастир, за Пирин). – Облаците и мъглата, които сега излизат, показват, че ще има вятър. Тук спим до късно. В съня на човека съзнанието му е по-будно и може да слуша, а през деня съзнанието му е заето с много работи и той не може да се съсредоточи в себе си. (Появява се вятър и застудява наоколо). Когато е студено времето, човек не може да мисли за нищо друго освен за пръстите на ръцете си и за краката си. Става спиране на кръвта в краката. После, когато си гладен, ти не можеш да мислиш за нищо друго, освен за хляб. На човека доста дълго

време ще му вземе докато стане шефиарин – майстор на главата си. Човек дълги години трябва да се учи, докато се научи да управлява тялото си, да го направлява където и както трябва. (Към брата Г.Д.). Вие сега ще разправяте: Два пъти се изкачих на Мусала! После ще ви остави хремата. Ще научите как се лекува хрема. Ще го съобщим и на другите. То е патентовано, но може да се съобщи във вестник.

Голяма вяра трябва да има човек в живота! Без вяра нищо не може да се постигне. Светът е пълен със суеверие, но малко хора има верующи. Суеверни хора има много. Суеверието влияе върху чувствата, то е близо до чувството, което ти очакваш да стане. А вярата влияе върху ума, понеже ти мислиш тогава. Запример ти по-лесно може да повярваш, ако един човек вземе и се облече хубаво, но веднага след това ще дойде суеверието, че той може да направи много работи за тебе. Но ако той ти вземе дрехите, тогава ти мъчно можеш да повярваш, че той може да ти направи нещо добро. А във вярата е обратното. И когато Господ иска да ти даде нещо, Той ще те съблече най-първо от това, което имаш. Той е както майката. Най-първо ще съблече дрехите на детето си, ще го окъпе и тогава ще го облече. И мъчно може да повярва човек, че може да му дадат нещо хубаво, след като са му взели всичко. (Много туристи приближават наоколо, отиват напред-назад, спират се, пак вървят).

Стига ви сега толкова. (9.20 ч.). Сега тук в прочетената глава се казва, че Петър, като беше в мъчнотия, повярва. Окован в тъмница беше, но веднага тръгна след ангела и излезе навън. После слугинята Рода също повярва, че Петър чука на вратата. Повярва, зарадва се и изтича да съобщи на братята, молещи се за него. Казват: Неговият ангел е това! – Мъчно е човек да вярва в неща, които не е виждал или да вярва в неща, които рядко се случват. Мъчно е да се повярва дали нещо се е случило, или е измислица. Затова трябва вътрешно схващане. А такива неща и се-

га се случват. Това показва разните мнения на хората. Когато разискват хората нещо, всички нямат едно мнение. Има разногласие в мненията. Дали е тъй, или не, всички не се съгласяват. И тук, понеже те знаят, че той, Петър е затворен, казват: Кой ще го пусне? И след като видяха и чуха Петър, тогава те вече разбраха защо и как го е извел ангелът из затвора. А това по човешки беше невъзможно по римските закони. Само чрез Божията сила беше възможно да го извадят из затвора навън при такава стража. (...) Може да се мисли, че са подкупили стражата, че така са го пуснали. Но и това не е било възможно при строгостта на римските закони – войник да не бъде на поста си, да не е буден. Това е невъзможно. Сам Господ извади Петра и благополучно го преведе през затворените врати. (Туристите приближават по-наблизо, заобикалят Учителя отзад, искат позволение да снимат Учителя. Учителя отказва. Но става споразумение – наши снимат тях и те – нас).

Човек трябва да мине през огън, за да се очисти. Страданието трябва да дойде, понеже изпитанията са едно средство, една подготовка на човека за нов живот. Никъде в живота няма лесен път. И най-добрите неща се придобиват с големи мъчнотии. Сега тук, на Мусала, за да се качите на високо и на чист въздух, трябва доста път да извървите и много усилия да направите. И мнозина са се отказвали. А щом човек повярва, той може и не се отказва. Когато човек има вяра, животът е лесен. Мъчнотиите са един стимул за него. А когато има суеверие, тогава има падане духом, обезсърчаване. В суеверието човек се обезкуражава, във вярата няма обезсърчение, няма обезкуражаване.

Суеверният има много работи, в които вярва, но няма никакви резултати. При суеверието ти може да вярваш, но стимулът е отвън. Във вярата стимулът е вътре. Вземете един човек, който седи на брега, той има вяра, но хвърлете го във водата, веднага той се обезсърчава, особено ако не може да плува. Човекът

на суеверието не знае да плува, а човекът на вярата знае да плува. Суеверният човек мяза на човек, който има кола. Купил си я, но като се счупи, той не може да я поправи, а чака да мине някой да му я поправи. А който има вяра, той е като опитен шофьор, който сам може да си поправи колата и да върви напред. Това е вярата. А суеверният каже: Ще намеря някой. Има техници. Той вярва, че ще го стигне някой опитен да му поправи колата, а някой път такъв не идва. – Аз, с моята кола, вярвах, че ще ме настигне някой да ми даде бензин. – Хубаво, това е суеверие! И после ти сам отиде и си взе бензин. – Така стана – чаках, чаках и най-после сам си взех бензин. – Когато хората са готови, истината иде сама. За готовите хора всякога има възможност. Щом човек е роден на земята, животът носи всичките възможности. И ако той вярва, показва, че е имал всичките възможности. Един носел кибрит, но не знаел как да запали, не му идвало наум как да драсне клечката. Всичко в света бе допуснато, за да се покажат пътищата, по които хората са ръководени и избавяни. Някъде се случва така, а някъде се случва и друго. Има някои, които трябва да останат до последния момент, а някои ще си заминат по-рано. И в християнската епоха някои мъченици бяха определени да станат мъченици. И тези, които пострадаха, бяха изораната земя и просто в тях трябваше да се посее семето. Тяхната кръв трябваше да се пролее. То е една необходимост. Пък Петър в дадения случай нямаше нужда да замине като мъченик. И той отпосле пак пострада малко. Те всички християни пострадаха тъй, с изключение само на Йоан. Само той остана тъй, не пострада. Духът на Петър тогава беше така повдигнат, неговото съзнание беше високо горе, за да не се страхува, че каквото и да му кажат, да направи. И той така с вяра излезна от затвора. Друг на негово място ще каже: Ще чуят войниците и какво ще стане тогава?

Някои от апостолите – Петър, Яков, Йоан са минали през такива опитности. Евангелистите са други,

те не бяха тези. Апостол Павел има повече послания написани, отколкото вече се знаят. А евангелистите са други, те са само писали туй, което са слушали. Казва Евангелието, че по дух са били ръководени да изберат кой да пише. Спор е дали след сто години се е написало Евангелието. Още в ранната епоха е имало документи и от тях документи са извадили това, което са и написали. В сто години вече се оформяват работите. В Стария завет те са писали по записки, по оставени документи, които после са събирали. Всичко туй е трябвало да бъде написано и съхранено и отгоре се е ръководело как, кога и какво е трябвало да бъде написано. За някой е било просто мисия да събира тия работи и да напише това, което трябва. За всичко това от невидимия свят си имат хора, приготвени за тази работа. Тогава, както и сега, това е било една голяма вълна. Нарездането на нещата става от невидимия свят и се приема от определени хора на земята. Има една вътрешна, интимна страна, която става в един много тесен кръг от хора. Защото това няма нужда да го знаят всички хора. Мнозина се интересуват от външната страна на нещата, вътрешното не ги интересува. В една държава как ще стане уредбата – това е външната страна на държавата. Къщите да са хубави – то е хубаво, но то е външната страна. А ако външното има и вътрешно съдържание, по-добро от това – здраве! Сега светът е една държава. И хората сега са по-близо до Царството Божие, отколкото преди. А сега привидно изглежда само, че всичко е разбъркано. Когато реката е много разбъркана, тя много лесно се избистря. В мътна вода се лови риба.

(Учителя наблюдава върховете насреца). Сега да се изкопаят тези върхове, колко време се изисква? Рупите са разделени на две. Там са хубавите места, чисти, непристъпни места! Писали са много тогава, а на някои по дух им е било наложено да пишат. Апостол Павел казва на едно място: “Горко, ако аз не повярвам!” По задължение трябва да го каже. Пък ако не при-

емеш, ще видиш. Ще минеш през изпитания. Бог знае кого ще пожали и кого ще накаже. Нищо не е произволно!

Тази местност е една от най-хубавите тук – за мистици. Има известни течения, явления, които стават само на 3000 метра. (Един от туристите каза, че според последните изчисления, Мусала е 3058 метра.) Да, Мусала е над 3000 метра! Нервни хора на Мусала да идват да се лекуват. Мусала има грамадна електрическа енергия. Батерия е тя! За лекуване. Тази местност е добра, всеки да си вземе мястото, което трябва да вземе и което му се пада.

10.10 ч.

(При слизане се спряхме близо до Окото, на слънце. Там прекарахме един час.)

48. Утринно Неделно Слово, държано
на 16 септември 1934 г., 6.20 ч.с., Мусала.

СЪДЪРЖАНИЕ

МЛАДИЯТ, ВЪЗРАСТНИЯТ, СТАРИЯТ	5
НЕ ПРЕСУШАВАЙ ЖИВОТА!	12
ЛЮБОВ И РАЗБИРАНЕ	25
ОБИЧАЙ БОЖЕСТВЕНОТО!	39
НОВАТА ДРЕХА	52
ЕДНО ВИ ТРЯБВА	61
ВЪЗСТАНОВЕТЕ ЛЮБОВТА	68
ЕДИНСТВЕНИЯТ СВОБОДЕН	80
СЛУГУВАНЕ	90
БОЖЕСТВЕН И ЧОВЕШКИ ПОРЯДЪК	99
БЪДЕТЕ КАТО БАЩА СИ!	112
БЕДНИЯТ ЛАЗАР И БОГАТИЯТ	123
ГОСПОДАРЯТ И НА ДВЕТЕ	128
НОСИТЕЛЯТ НА НЕГОВОТО СЛОВО	134
ТРИТЕ ИДЕИ	140
ДВАТА ПОРЯДЪКА	148
ТРИТЕ СТРАНИ НА СЪЗНАНИЕТО	159
ПРОТИВОРЕЧИЕ И БЛАГО	169
КОЕТО СТАВА	175
КЪМ ЕМАУС	182
ВЪРХОВНИЯТ АВТОРИТЕТ	184
СПРАВЕДЛИВОСТ, МИЛОСЪРДИЕ	192
ПЪТЯТ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО	199
ЧОВЕШКОТО И БОЖЕСТВЕНОТО	204
ТРИТЕ ИЗПИТА /Грите велики закона/	211
ЗАКОНЪТ НА ПОДМЛАДЯВАНЕТО	227
СЪШЕСТВИЕ НА ДУХА	235
ВЯРАТА И НОВОТО	246

**ПОРЕДИЦА „УТРИННИ СЛОВА“ ВКЛЮЧВА
СЛЕДНИТЕ КНИГИ:**

1. Абсолютната истина. Година I (1930-32), №1-16. София, 1949; София, 1994
2. Ново разбиране. Година II (1932). Том [1] №1-12. София, 1949
3. Сеятелят. Година II (1932-33). Том 2, №13-27. София, 1950
4. Дреха на живота. Година II (1932-33). Том 3, №28-40. София, 1950
5. Ново разбиране за времето. Година III (1933-34). Том 1, №1-20. София, 1996 г. Първо издание.
6. Младият, възрастният, старият. Година III (1934). Том 2, №21-48. София 1996 г. Първо издание.
7. Учение и работа. Година [IV] (1934-45). Том [1] №1-14. София, 1939
8. Ценната гума. Година [IV] (1935). Том [2] №15-41. София, 1941
9. Трите родословия. Година V (1935-36). Том 1, №1-17. София, 1943
10. Устойчиви величини. Година V (1936). Том 2, №18-34. София, 1943
11. Той създава. Година VI (1936-37). Том 1, №1-15. София, 1947
12. Старото отмина. Година VI (1937). Том 2, №16-35. София, 1947
13. Ликвидация на века. Година VII (1937-38). Том 1, №1-18. София, 1948
14. Красотата на душата. Година VII (1938). Том 2, №19-39. София, 1948, 1994
15. Важни и належащи неща. Година XII (1942-43). Том 1, №1-17. София, 1996
16. Плодовете на Любовта. Година XII (1943). Том 2, №17-34. София, 1997
17. Новото начало. Година ? (1943-44). [Том 1] №1-13. София [1944?]

